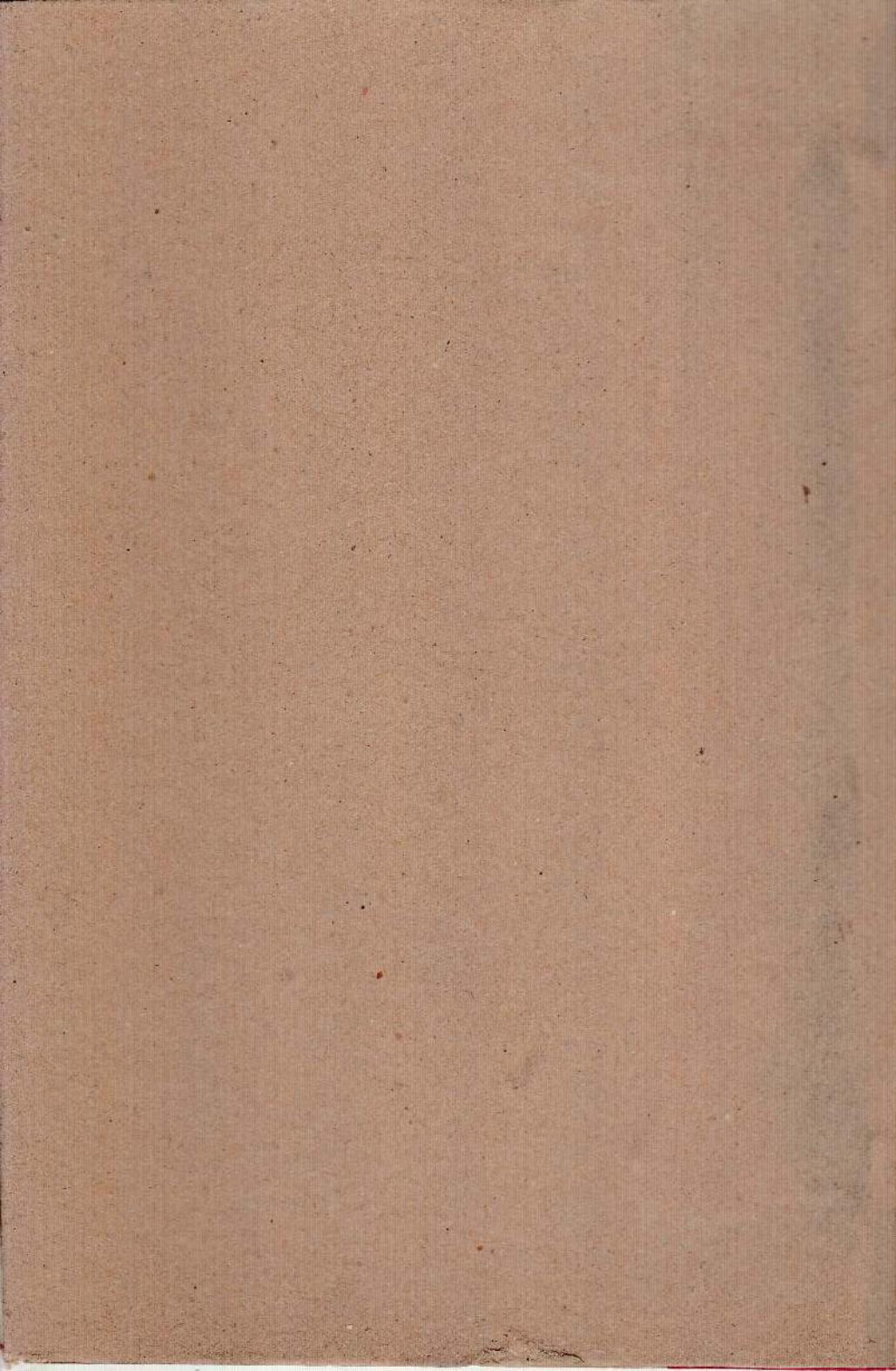
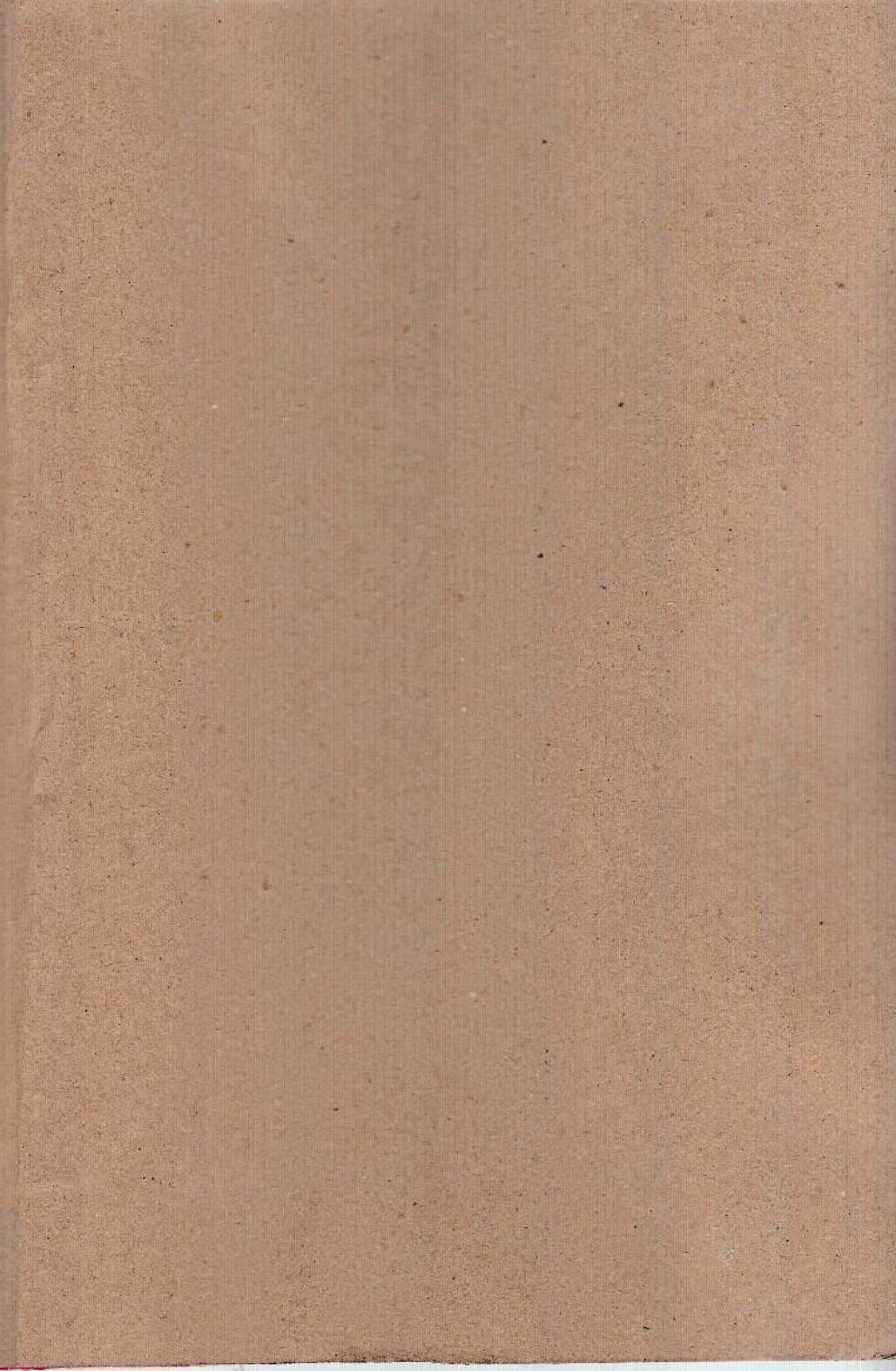

தீர்மானம். இரத்தினம். பா. 2.

ந வி ஆ ட் ஸி

முன்னுரை

இலங்கையை ஒரு சமதர்ம சன்னாயகக் குடியரசாக்கு வதற்கு உகந்த ஓர் அரசியலமைப்பை ஆக்குவதெதன இலங்கை அரசு முடிவு செய்தது. இந்த அரசியலமைப்பை ஆக்குதற்கு ஓர் அரசியல் அமைப்புச்சபையை நிறுவும் தொடக்கக் கூட்டத்துக்கு வருகை தருமாறு பிரதம அமைச்சர் பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர் ஒவ்வொருவருக்கும் 11-7-70 இல் அழைப்பு அனுப்பினார்.

தமிழரசுக் கட்சிப் பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர் இந்த அழைப்பை ஏற்கத் தயங்கினார். எனினும், பெரும்பான்மை இனத்தவருடன் ஒத்துழைக்கத் தமிழரசுக் கட்சியினர் எப் பொழுதும் மறுக்கிறார்கள் எனும் தொடர் குற்றச்சாட்டுக்கு இடம் கொடுக்காமலும், இந்த அரசியல் அமைப்புச்சபை தமிழ்மக்களின் நலனுக்குப் பாதகமர்ன முடிபுகளைச் செய்தால் உடனே அச்சபையிலிருந்து விலகிவிடும் உறுதியுடனும் அவர்கள் 19-7-1970இல் கொழும்பு நவரங்ககலை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற தொடக்கக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

இந்தத் தொடக்கக் கூட்டத்தில் அரசியல் அமைப்புச் சபையை நிறுவுந் தீர்மானம் முன்மொழியப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டது. இந்த விவாதம் 20-7-70இலும் 21-7-70 இலும் பிரதிநிதிகள் சபை மண்டபத்தில் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இந்த விவாதத்தில் பங்கு கொண்டு 21-7-70இல் நான் நிகழ்த்திய உரை இந்நாலில் முதலுரையாக அமைந்துள்ளது.

அரசியல் அமைப்புச் சபை 29-7-70 இல் தொடங்கி 22-5-72இல் முடிவுற்றது. இச்சபையில் தமிழரசுக் கட்சிப் பாராஞ்சன்ற உறுப்பினராகிய நாங்கள் 28-6-71வரை தொடர்ந்து போராடினால்.

அரசியலமைப்பை வரைதற்கு வழிகாட்டியாக— சட்டகமாக முப்பத்தெட்டு அடிப்படைத் தீர்மானங்களை அரசியலமைப்புச் சபையின் வழிகாட்டு விடயக்குழு இச்சபைக்குச் சமர்ப்பித்தது. இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களுக்கு நாங்கள் பல திருத்தங்களைச் சமர்ப்பித்துச் சொற்போர் நடத்தினால். எங்களுடைய எல்லாத் திருத்தங்களும் தோல்வியைத் தழுவின. கடைசித் திருத்தம் தமிழ்மொழி உரிமைகளைப் பற்றியது. இந்தத் திருத்தங்கூட ஏற்கப்படாமல் நிராகரிக்கப்பட்டவுடன் நாங்கள் அரசியலமைப்புச் சபையைப் புறக்கணித்து 28-6-71இல் வெளியேறினால்.

இந்தத் தமிழ்மொழி உரிமைத் திருத்தத்தை முன் மொழிந்து 24-6-71இல் நான் நிகழ்த்திய உரையே அரசியலமைப்புச் சபையில் நான் நிகழ்த்திய இறுதி உரையாகும். இது முடிவுரையாக இந்நாலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்புச் சபையில் நான் நிகழ்த்திய உரைகள் ஐந்தாகும். மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு உரைகளுடன் ஏனைய மூன்று உரைகளும் இந்நாலில் வெளியிடப்படுகின்றன.

முதலுரை

இணைப்பாட்சி வேண்டும்

அரசியலமைப்புச் சபைத் தொடக்கக் கூட்டத்தில் 21-7-70
இல் விகார்த்தியது.

மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே! எனது பேச்சை நான் தொடங்குவதற்கு முன் கௌரவ கபரூதுவப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் (திரு. பிரின்க குணசேகரா), தமிழரசுக் கட்சியைப் பற்றிக் கூறிய சில கருத்துக்களை மறுக்கவேண்டியவானாக இருக்கிறேன். இந்த அரசியல் நிர்ணய சபை அமைப்பு, சட்டத்துக்கு உட்பட்டதா என்பதைச் சோதித்துப் பார்ப்பதற்காகத் தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் ஒருவர் நீதிமன்றத்துக்குச் செல்ல இருக்கின்றார் என்று அவர் குறிப்பிட்டார். அப்படி ஒரு செய்தி பெயரில்லாமல் பத்திரிகைகளிலே வந்ததை வாசித்ததாக எனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றது. தமிழரசுக் கட்சியிலுள்ள எவரேனும் அவ்விதம் பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தி கொடுக்கவில்லை; அவ்வித கருத்தும் எம்மிடம் இல்லை. நேற்று எமது கட்சியின் உறுப்பினராகிய கௌரவ கோபபாய்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் (திரு. சி. கதிரவேலுப்பிள்ளை) இந்தச் சபையிலே பேசியபோது எங்களுடைய நிலையை நன்கு விளக்கினார், எனவே, பத்திரிகைகளிலே வருகின்ற செய்தியை நம்பிக்கொண்டு, அது தமிழினத்தின்—தமிழரசுக் கட்சியின் கருத்து என்று மயங்கவேண்டாம் என்று நான் அந்த நண்பரைக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

சட்டங்களால் மட்டும் பயனில்லை:

அடுத்ததாக, இந்த அரசியலமைப்புச் சபையை நிறுவுவது சட்டத்துக்கு மாறுபட்டதா, அன்றை என்பது சட்ட அறிஞர்களும் நீதிமன்றங்களும் தீர்க்கவேண்டிய விடயம். இந்த நாட்டிலே சட்டங்கள் படும்பாடு என்ன

வென்பது எங்களுக்குத் தெரியும். தேவைப்பட்டவுடனே திருத்துகின்ற—மாற்றுகின்ற—ஆட்சி அதிகாரங்களை வைத் திருப்பவர்கள் இந்த நாட்டிலே மட்டுமல்ல, ஏனைய நாடுகளிலும் இருக்கின்றார்கள். இதனால்தான், அடிப்படை உரிமைகளைக்கூட ஓர் அரசமைப்பிலே சேர்த்தாலும் அவை பயன்படுமா? சிறுபான்மை இன மக்களுக்கு அவை பயன்தருமா? என்ற ஜைம் எழுகின்றது. அதுவும் பெரும் பான்மை இன மக்கள் நீதி நியாயமின்றிச் சிறுபான்மை இன மக்களை அடக்க முற்பட்டால், இச் சட்டங்களால் என்ன பயன் விளையும்? எனவே, பெரும்பான்மை இனத் தினுடைய—ஆட்சியிலே அதிகாரத்திலே இருக்கின்றவர்களுடைய—நல்லெண்ணமும், நீதி, நியாயம் ஆகியவையும் தாம் இன்று சிறுபான்மை இனங்களுக்கு நீதி நியாயம் வழங்குதற்கு வேண்டியன.

1944 ஆம் ஆண்டிலே சிங்களமும் தமிழும் அரசுகரும் மொழி எனக்கூறும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அந்தச் சட்டம் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக இருந்தும் 1956 ஆம் ஆண்டிலே அது தூக்கி வீசப்பட்டதை நீங்கள் நன்கு அறிவிர்கள். எனவே, சட்டங்களை மட்டும் வைத் துக்கொண்டு நாம் இந்த நாட்டிலே உரிமையுடன் வாழல் முடியாது. எங்கள் வாழ்வு ஆட்சியிலே இருக்கிறவர்களுடைய அதிகாரத்திலும் மனப்பாங்கிலும்தான் தங்கியிருக்கின்றது என்பதை அழுத்திக் கூறவேண்டும்.

அரும் பெரும் பணி.

வரலாற்று முதன்மை வாய்ந்த ஓர் அரும்பெரும் பணியில் இன்று இந்நாட்டு மக்களின் பிரதிநிதிகளாகிய நாம் ஈடுபட்டுள்ளோர். ஜந்நாறு ஆண்டுகள் அன்னியராகிய ஜோராப்பியர் ஆட்சியிலும் அந்த ஆட்சியின் செல்வாக்கிலும் அடங்கி இடர்ப்பட்ட இலங்கை மக்கள் விடுதலை பெற்றுத் தங்கள் அரசியல் அமைப்பை ஆக்கும் அரும் பணியைத் தொடங்கிய பொன்னான் இந்தத் திங்கள் பத்தொன்பதாம் நாளாகும். தெரிவுசெய்யப்பட்ட சிங்களப்

பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட இந்த அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகளையும் இப்பணியில் பங்குபற்று மாறு அழைத்துள்ளது. உங்கள் அழைப்பை மதித்து ஏற்று நாங்களும் இதிற் பங்குபற்றுகின்றோம். ஆனால் கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்ற பிரிவின்றி, நீங்கள் சிங்கள மக்களின் பிரதிநிதிகள் என்ற முறையிலும் நாங்கள் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகள் என்ற முறையிலும் இப்பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதை நாம் மற்றதலாகாது.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத் தினமகள்

போர்த்துக்கீசர் இந்நாட்டில் காலடி வைத்த போது இந்த நாட்டில் சிங்கள அரசம் தமிழ் அரசம் இருந்தன. கடைசியாக இலங்கையை ஆண்ட ஆங்கிலேயர் சிங்கள மக்களையும் தமிழ் மக்களையும் ஓர் ஆட்சிக் குட்படுத்தி, சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை வகுத்து எங்கள் தலையிற் சுமத்திவிட்டுச் சென்றனர். அந்தத் திட்டத்தைத் தமிழர்கள் எதிர்த்தார்கள். ஆனால், சிங்கள மக்கள் வரவேற்று நடைமுறைப்படுத்தினார்கள்.

ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சியை எமக்குத் தந்து சென்றார்கள் எனினும் அவர்கள் ஆக்கித்தந்த அரசியல் திட்டம் எங்கள் மக்களின் பொருளாதார முன்னேற்றத்தை யும் அரசாங்க அலுவலகங்கள் மக்கள் நலனுக்காக விரைவாக இயங்குவதையும் தடைசெய்துகொண்டிருந்தது; வகுப்பு வேற்றுமையை வளர்த்தது; புதுப்புதுப் பணக்காரர்கள் உருவாதற்கு வழி வகுத்தது; ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கத்தைப் பேணியது; தீவிர வகுப்புவாதிகள் தோன்றுவதற்கு வழிகோவியது. இதனால் இந்நாட்டு மக்கள் அரசியல் விடுதலையின் பயனை நன்கு அனுபவிக்க முடியவில்லை. மக்களுக்கு சமத்துவ, சமதர்ம, சமவாழ்வை நல்க முடியாத ஆட்சித் தலைவர்கள் சிலர், மக்களின் எழுச்சியைத் திசைத்திருப்பி விட்டனர்; மொழிப் பிரச்சினை, இனவேற்றுமை, வகுப்புக் கலவரங்கள் தோன்றின. சமதர்ம

சமுதாயத்தை அமைப்பதற்காகப் பல்லாண்டு முயன்ற பெருமக்களின் முயற்சி தலைதூக்க முடியவில்லை. சமதர்ம ஆட்சிக்கு விரைவில் வழிவகுக்க முயன்ற காலங்சென்ற பிரதம அமைச்சர் திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா இம்முயற்சியில் தமது உயிரைப் பலிகொடுக்க நேர்ந்தது. இப்பொழுது அவரது கொள்கைகளும், இலங்கைச் சமசமாசக் கட்சியினரும், கொம்யூனிசக் கட்சியினரும் செய்த முயற்சிகளும் பயன்தரும் காலம் மலர்ந்துள்ளது என்கிறீர்கள். இதனை வரவேற்கின்றோம்.

வெற்றித் திருநாள்

இத்திங்கள் 19 ஆம் நாள் தமிழ் அரசுக் கட்சியினராகிய எங்களுக்கும், சென்ற இருபது ஆண்டுகளாக அடிபட்டு, உதைபட்டு, செந்நீர் சிந்தி, சிறை சென்று தியாகம் பல செய்த தமிழ் மக்களுக்கும் வெற்றித் திருநாளாகும். இந்த நாட்டின் இரு பெரும் இனங்களாகிய சிங்கள இனமும் தமிழ் இனமும் ஒன்றுபட்டு வாழ்முடியாமல் இடையிடையே முட்டி மோதியதற்குச் சோல்பரி அரசியல் திட்டமே காரணமாகும். இத்திட்டத்தை ஆக்கித் தந்த சோல்பரிப் பிரபுவும், ஐவர் சென்னிங்கூம் இதனை ஏற்றுக் கொண்டனர். தமிழ் அரசுக் கட்சி தோன்றிய நாள்தோட்க்கம் இன்றுவரையும் சோல்பரி ஒற்றையாட்சித் திட்டத்தையே எதிர்க்கின்றோம்; இந்நாட்டு ஆட்சியில் எங்களுக்கு எவ்வித பங்குமின்றி, இத்திட்டத்தால் முழு அதிகாரத்தையும் பெற்றுக்கொண்ட சிங்கள மக்களை நாம் எதிர்ச்சவில்லை என்று கூறி வந்துள்ளோம். சோல்பரி அரசியல் திட்டம் எங்களை இந்த நாட்டில் இரண்டாந்தரக்குடிமக்களாக ஆக்கியதால் இதனைத் தாங்க முடியாத நாங்கள் அதனைக் கொளுத்திச் சாம்பராக்கி எங்கள் வேதனையையும் வெறுப்பையும் உலகறியச் செய்தோம். அத்திட்டம் நடைமுறையிற் கொண்டுவரப்பட்ட பெப்ரவரி நாலர் நிகழ்த்தை துக்க தினமாகவும் கொண்டாடினோம்.

நீங்களும் சோல்பரித் திட்டத்தை ஒதுக்கிவிட்டார்கள்

இன்று சிங்கள மக்களின் பிரதிநிதிகளாகிய நீங்களும் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தோடு எவ்வித தொடர்பும் இனி வேண்டாம் என்று அதனைத் தீண்டத் தகாத தொன்றுக்கிப் புறக்கணித்து விட்டார்கள். நாங்கள் இருபது வருடங்களாகச் செய்து வந்த முயற்சி இன்று கைகூடியது. நீங்களே அதை ஒழித்துக்கட்டிவிட முடிவு செய்து விட்டார்கள். நீங்கள் எடுத்த முடிவு சட்டத்துக்கு இசைந்ததா அன்றா எனக் கருதாமல் துணிந்து அதனை ஒதுக்கிய உங்கள் வீரச் செயல் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது. இவி பெற்றுவரி நாலாம் நாளை விட்டு விட்டு யூலை 19 ஆம் நாளைத்தான் நீங்கள் சுதந்திர தினமாகக் கொண்டாட வேண்டும்.

இந்த நாளன்றுதான் நவ அரங்க மண்டபத்தில் நடத்தப்பட்ட புதிய அரசியலமைப்புத் திட்டக் கால் கோள் விழாவில் ஆங்கிலம் முற்றாக ஒதுக்கப்பட்டு இந்நாட்டு மொழிகள் தனியிடம் பெற்று விளங்கின.

இப்பொழுது இந்நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி விடுதலை மூச்சை விடுகின்றோம். இச்சூழ்நிலையில் எங்கள் நாட்டின் வரலாறு, எங்கள் இனங்களின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள், ஆட்சியில் அவை பெற்றிருந்த ஆதிக்கம், மக்களுடைய மொழிகள், கலை, பணபாடு முதலியவற்றிற்கு இசைய எல்லோரும் ஏற்கத் தக்கதொரு அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பணி தொடங்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பணி இலகுவானதன்று.

சமதர்ம மக்களாட்சி மலரவேண்டும்.

பெரும்பான்மையினரான சிங்கள மக்களும் சிறுபான்மையினரான தமிழர்கள், முசிலிம்கள், பறங்கியர், மலாயர் முதலானாரும் எவ்வித வேற்றுமையும் இன்றி, சரிநிகர் சமானக வாழுத்தக்க முறையில் அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும். சமதர்ம மக்களாட்சி பெயர்

ளவிலன்றி நடைமுறையிலும் மலர வழிவகுக்க வேண்டும். பாரதியார் என்னும் பெரும் புலவர் பாடியதுபோல “எல் லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்” என்று பெருமிதத்துடன் வாழும் சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும். சமதர்ம மக்களாட்சியில் மக்களின் நூற்றுக்கு நூறு வீத சமத்துவ நிலையைப் பாரதியார் கூறியிருப்பதைப்போல வேறு எவ்ரும் சுருக்கமாக்க கூறவில்லை என லாம். “எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர், எல்லோரும் ஒரு நிறை எல்லோரும் ஒரு விலை” என்று அவர் கூறி இருக்கின்றார். இது மக்களின் சமத்துவ நிலைமையை முற்ற முழுதாக—பரிபூரண மாக விளக்குகின்றது. இந்த நிலைமையை உண்டாக்க நாம் முயலவேண்டும்.

சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும்.

இலங்கையிலே பல இன மக்கள் வாழ்கிறார்கள். எனினும், இவர்களுக்குள்ளே சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் வேறின மக்களுக்கில்லாத ஒத்த சிறப்பியல்புகள் பல வற்றை உடையவர்கள் என்பதை அரசியலமைப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாம் மற்றதலாகாது.

சிங்கள மக்களைப் போலத் தமிழ் மக்களும் இந்நாட்டின் பழங்குடிகள். சேர். போல் பீரிசு போன்ற அறிஞர் பெருமக்கள் தமிழர்களே இலங்கையின் முத்தகுடிகள் என ஏம் குறிப்பிட்டுளர்.

தூட்டகைமுனு—எல்லாளன் காலந் தொடக்கம் சிங்களவர்கள் தமிழர்களையும் தமிழர்கள் சிங்களவர்களையும் ஆண்டுளர்.

போர்த்துக்கீசர் இந்நாட்டுக்கு வந்தபொழுது சிங்கள அரசும் தமிழ் அரசும் இந்நாட்டில் நிலைத்திருந்தன.

சிங்கள மக்களுக்குச் சிங்கள மௌரி போலத் தமிழருக்குத் தமிழ் மொழி இருக்கிறது. இந்த இரண்டுமே இலங்கையின் தேசிய மொழிகள்.

சிங்கள மக்களுக்குத் தனித் தாயகம் இருப்பது போலத் தமிழர்களுக்கும் பரம்பரைத் தாயகம் இருக்கின்றது.

சிங்கள மக்களிடையே அரசியற் கட்சிகள் இருப்பது போலச் சிறுபான்மையினங்களில் தமிழர்களிடத்து மட்டுமே அரசியற் கட்சி இருக்கிறது.

சிறீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சி இன்று சிங்கள மக்களிடையே பெற்றிருக்கும் ஆதிக்கத்தை எங்கள் தமிழரசுக் கட்சி தமிழரிடையே பெற்றிருக்கிறது.

இனப் பூசலின் காரணம்.

சரித்திரத்தின் தொடக்காலந் தொட்டு இன்று வரையும் நிலைத்து வரும் இந்த உண்மைகளைச் சிறிதும் நோக்காது ஏனைய சிறுபான்மை இனத்தினருடன் தமிழரை ஒப்பிட்டுக் குறைத்துக் கணிக்க முயன்றமையினாலே இந்த நாட்டில் இன ஒற்றுமை சிதைந்தது. இது மனிதப் பண்புள்ள எல்லாரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க — தெளிவாகப் புலப்படும் உண்மையாகும். எனவே உங்களுடைய சுயநிர்ணய உரிமையை நீங்கள் இப்பொழுது பயன்படுத்துவது போலத் தமிழர்களும் தம் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பயன்படுத்த வாய்ப்பு வேண்டும்.

இணப்பாட்சி பெற அதிகாரம் பெற்றுள்ளோம்.

நீங்கள் உங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்களை உதறித் தள்ளிவிட்டார்கள். நாங்களும் அவ்வாறு செய்யலாம். நீங்கள் ஒரு சோசலிசக் குடியரசை நிறுவ மக்களிடம் அதிகாரம் பெற்றதைப் போல அச் சோசலிசக் குடியரசில் தமிழருக்கு இணப்பாட்சி பெற நாங்கள் அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறோம், இப்பொழுது பாராளுமன்றத்தில் நீங்கள் ஆளுங்கட்சியாகவும் நாங்கள் எதிர்க் கட்சியாகவும் இருக்கும் நிலைமையில் எங்கள் அதிகாரத்தை நீங்கள் ஏற்காமல் மழுப்பலாம்; எங்களைப் புறக்கணிக்கலாம், ஆனால்

இந்த நிலையை உண்டாக்கிய அரசியலமைப்பைக் குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டு விடுதலை பெற்ற இந்த நேரத்தில், இந்தக் கூட்டத்தில், தமிழ் மக்களிடமிருந்து நாங்கள் இனைப்பாட்சி பெறுவதற்கு-தமிழரசு பெறுவதற்கு-பெற்றுக்கொண்ட அதிகாரத்தை நீங்கள் மதிக்க வேண்டும். நீங்கள் சிங்கள மக்களிடமிருந்து பெற்ற அதிகாரத்தை நாங்கள் மதிப்பதுபோல, நாங்கள் தமிழ் மக்களிடமிருந்து பெற்ற அதிகாரத்தை நீங்கள் மதிப்பீர்கள் என்பதில் எங்களுக்குச் சந்தேகமில்லை. சிங்கள மக்களின் தலைவர்களும் தமிழ் மக்களின் தலைவர்களும் மக்களிடமிருந்து பெற்ற அதிகாரங்களுக்குப் பங்கமுண்டாக்காமலும், ஓரினத்தை ஓரினம் அடக்கி ஆளாமலும் அரசியலமைப்பு ஆக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையினாலேதான் நாங்கள் உங்களுடன் ஒத்துழைக்க முன்வந்துள்ளோம்.

சிங்கள ஏகாதிபத்தியம் தோன்றியுள்ளது.

பலமுறை தோற்றுத் தோற்று அனுதாபத்தினால் வெற்றியடைந்த இரண்டொருவர் மாறுபட்ட குரல் எழுப்புவதால், தமிழ் மக்களுடைய அதிகாரத்தை நாங்கள் பெரிதும் பெற்றிருக்கவில்லை என்று நீங்கள் சந்தேகப்பட்டால், தமிழரிடையே ஒரு பொது வாக்கெடுப்பை நடத்துங்கள். பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் இனைப்பாட்சியை ஆதரிக்கவில்லை என்றால் எங்கள் இனைப்பாட்சிக் கோரிக்கையை நாங்கள் வற்புறுத்தாது விட்டுவிடுகிறோம். தமிழ் மக்களாகிய நாங்கள் அடைந்திருக்கும் வெறுப்பையும் வேதனையையும், துன்பத்தையும் துயரையும் நீங்கள் எங்களைப் போல உணர முடியாது. சோல்பரி அரசியல் திட்டம் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் இடத்தில் சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்தைப் புகுத்தியுள்ளது என்று நாங்கள் உளமாரக்கருதுகின்றோம்.

உலகத்திலுள்ள நாடுகளிலே, அன்மைக் காலத்தில் நியாயமான அளவிலே ஒரு மொழியை உபயோகிக்கலா

மென்ற கட்டுப்பாடு எங்கேனும் செய்யப்பட்டுள்ளதா? விடுதலை பெற்ற நாடுகளில் ஒரு மொழி பேசம் மக்களிடையே நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு அந்த மொழி தெரியாத அதிகாரிகள் நிரந்தரமாக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்களா? தொழிலாளர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் அவர்களுக்குத் தெரியாத மொழியில் கடிதங்களும் வெளியீடுகளும் அனுப்பப்பட்டு வருகின்றனவா? இவற்றை ஆற அமர்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் எங்கள் உள்ளக்கொதிப்பு உங்களுக்குப் புலனுகாமல் இருக்காது. சிங்கள இனத்துக்கும் தமிழனத்துக்கும் உள்ள உறவில் ஏற்பட்டுள்ள புண்களும் தமும்புகளும் மாறிப் புது இணப்பு ஏற்படத்தக்க முறையில் இனிமேலாவது நாமெல்லாரும் செயலாற்ற வேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் இந்தப் புண்களைப் புரையோடிப் பரவவிடக் கூடாது.

எல்லோருக்கும் ஏற்ற அரசியலமைப்பு வேண்டும்.

சென்ற சில ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை நாங்கள் மறந்துவிட்டு இன்று முழுவிடுதலை பெற்ற மக்களாகப் புத்தம் புதிய அரசியலமைப்பு ஒன்றை உருவாக்க எவ்வித தயக்கமும் மயக்கமுமின்றி முயல்வோம். இந்த அண்மைக்கால நிகழ்ச்சிகளைப் போலவே சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் முன்னர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றப் போராடினார்கள் எனும் சரித்திர நிகழ்ச்சி இன்று இரண்டு இனத்தையும் பிரித்து வைக்கவேண்டியதில்லை. ஆட்சியைக் கைப்பற்றச் சிங்கள மக்கள் தம் முள்ளே போட்டியிட்ட வரலாறுகள் இல்லையா? ஏன் தமிழ் மன்னர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் போராடவில்லையா? சிங்கள மன்னர்கள் தமிழ் நாட்டு மன்னர்களிடம் படைத்துணை கேட்கவில்லையா? எனவே, பழங்காலச் சரித்திரத்தை அக்காலப் பின்னணியிலிருந்து பிரித்தெடுத்துப் பெருப்பித்து இக்கால ஒற்றுமை வாழ்வைச் சிதைக்க முற்படுவோர் சமதர்ம சமுதாயத் துக்கு விரோதிகளாவார்கள். பழம் பகைமைகளைப் புதுப் பிக்காமல் இக்காலச் சூழ்நிலைக்கும் இக்கால மக்களின்

தேவைகளுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் இசையவே நாம் அரசியலமைப்பை உருவாக்கவேண்டும்.

காலஞ்சென்ற பிரதமர் திரு. எச். டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா இந் நாட்டாட்சியில் தமிழருடைய சிறப்புறிமையை நன்கு அறிந்தவர். இந் நாட்டின் ஆட்சி மொழியாகச் சிங்களம் மட்டும் இருக்க வேண்டுமென்று 1944 இல் அரசாங்கசபைக்குப் பிரேரணை கொண்டுவரப் பட்டபொழுது சிங்களத்துடன் தமிழும் ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டுமென வற்புறுத்தி அவராற்றிய உரையை நல்லுள்ளம் படைத்த மக்கள் என்றும் மறக்கமுடியாது. தமிழரசுக் கட்சியினராகிய நாங்கள் இணைப்பாட்சி வேண்டுமென்று போராடிக்கொண்டிருந்த பொழுது எங்கள் கட்சியை மதித்து, தலைவர் செல்வநாயகத்தை அழைத்து பண்டாரநாயக்கா—செல்வநாயகம் உடன்படிக்கையைச் செய்த அரசியல் அறிஞர் அவர்.

இந்த நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் ஆட்சியில் போதிய பங்கு பெற வேண்டுமெனின் இணைப்பாட்சியே நல்லதென முதலில் கருத்து வெளியிட்ட அரசியல் மேதையும் அவரே ஆவார்.

இணைப்பாட்சி தமிழரின் உயிர்க்கொள்கை.

எனவே, இந்நாட்டிலே தமிழரின் சிறப்பிடத்தை மறக்காமல் காரலம்சென்ற பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா காட்டிய வழியினையும் கூறிய கருத்துக்களையும் சிந்தித்து, தமிழ்மக்களின் பெரும் பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டதும் 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஐந்து பாரானுமன்றத் தேர்தல்களில் அடுத்தடுத்து வெற்றியீட்டி வருவதுமான தமிழ் அரசுக்கட்சியின் இணைப்பாட்சிக் கொள்கையினை ஆராய வேண்டியது இந்த அரசியல் அமைப்புச் சபையின் தலையாய கடமையாகும். இதனைச் சிங்கள மக்கள் விரும்ப வில்லை என்ற சாட்டைக் கூறித் தட்டிக் கழிக்க இனி எவ்ரும் முற்படுவார்கள் என்று நாம் நினைக்கவில்லை, ஏனெ

னில், சமதர்ம சமுதர்யத்தை உடைய நாடுகள் சிறு பான்மை இன்ததுக்கு ஆட்சி உரிமையைப் பகிர்ந்தளிப்ப தற்குக் காட்டிய வழிகளில் இணைப்பாட்சியே சிறந்தது. அன்றியும் இன்று இணைப்பாட்சிக் கொள்கையே தமிழர்களின் உயிர்க் கொள்கையாக நிலைத்துள்ளது. இந்தக் கொள்கையை நாங்கள் குருட்டுத்தனமாகப் பிடித்துக் கொள்ளவில்லை.

தொன்மூர் அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த காலந்தொட்டு இன்றுவரை தமிழ் மக்கள் பட்ட இன்னள் கரும் இடைஞ்சல்களும் எங்களை இந்தக் கொள்கையில் வேறுந்றச் செய்துவிட்டன. இக்கொள்கை எங்கள் ஊனே டும் உயிரோடும் கலந்து விட்டது. எங்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை கொடுக்கப்பட்டால் இணைப்பாட்சியைத் நாங்கள் கேட்போம். இணைப்பாட்சி கிடைக்காவிட்டால் எங்கள் மக்கள் சமத்துவமாக வாழமுடியது.

அடிப்படை உரிமைகளை முதுவதால் மட்டும் பயனில்லை.

அடிப்படை உரிமைகளை அரசியல் அமைப்பில் அழிக்கமுடியாத வகையில் புகுத்துவதால் தமிழ் மக்களைத் திருத்திப்படுத்த முடியாது. அரசியலமைப்பை அண்மையில் ஆக்கிக் கொண்ட ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகள் பல அடிப்படை உரிமைகளைத் தங்கள் அரசியலமைப்பில் சேர்த்துள்ளன. நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்கள் வரவேற்கத்தக்க நவாக அமையாதபோர்து மீண்டும் மீண்டும் அரசியலமைப்பைத் திருத்தி, அரசாங்கங்கள் அதிகாரங்களைக் கைப்பற்றும் நிலைமை அந்நாடுகளில் உண்டாகியுள்ளது. இதற்கு இந்தியா நல்லதோர் உதாரணமாகும். அடிப்படை உரிமைகளை அரசியலமைப்பில் எழுதிவைப்பதால் மட்டும் பயன் கிடையாது. ஆட்சிசெய்யும் கட்சியினர் அவற்றை மதிக்கலாம்; மதிக்காமலும் விடலாம்.

சிறுபான்மை இனத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள்,

சிறுபான்மை இனத்துக்கு அரசியலமைப்பில் பூரணமான பாதுகாப்புக்களோ—அடிப்படை உரிமைகளைக்—கொடுத்துள்ள சோசலிச் நாடுகளில் யூகோசிலாவியாவைக் குறிப்பிடலாம். இந்நாட்டின் அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 43 ஜூம் திருத்தம் 19 ஜூம் நோக்குங்கள். உறுப்புரை 43 இல் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

“ஓவ்வொரு தேசிய இனத்துக்கும் – தேசிய சிறுபான்மை இனம் உட்பட—தங்களுடைய இனம், பண்பாடு என்பவற்றை வெளிப்படுத்தவும் தங்களுடைய மொழியைச் சுதந்திரமாகப் பயன்படுத்தவும் பண்பாட்டை வளர்க்கவும் அவற்றுக்கு வேண்டிய நிறுவகங்களை நிறுவவும், அவற்றுடன் அரசியலமைப்புத் திட்டத்திலுள்ள ஏனைய உரிமைகளை அனுபவிக்கவும் உரிமையுண்டு.

பாடசாலைகளில் தேசிய சிறுபான்மை இனங்கள் தங்கள் தர்ய் மொழியில் கட்டாயமாகக் கற்பிக்கப்படுவார்கள். தேசிய சிறுபான்மை இனங்களின் ஏனைய உரிமைகள் அவைகள் வாழும் பிரதேச அரசின் அரசியலமைப் பினாலும் சட்டங்களினாலும் வரையறை செய்யப்படும்.”

திருத்தம் 19 இல் பின்வருமாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது :

“(1) யூகோசிலாவிய சமதர்ம இணைப்பாட்சிக் குடியரசில் தேசிய சிறுபான்மை இனம் சமமான உரிமையுடையதாக இருக்கும். சிறுபான்மை இனத்தின் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு, யூகோசிலாவிய சமதர்ம இணைப்புக் குடியரசு மக்களுக்கு உரியனவாக எடுத்துரைக் கும் பின்வரும் உரிமைகள் சிறுபான்மை இனத்தவருக்கும் உரியனவாகும் :

(2) யூகோசிலாவிய மக்களினதும் தேசிய சிறு பான்மையினதும் சமத்துவத்தை நிலைநாட்ட, சிறுபான்மை இனத்தினுடைய மொழி, எழுத்து முதலியனவெல்லாம் சமமான முறையிற் பல இன மக்கள் வாழும் இடம் எங்கும் உபயோகிக்கத் தக்கதாகச் சட்டங்களாலும் துணைச் சட்டங்களாலும் உரிமை வழங்கப்படும்.

(3) தேசிய சிறுபான்மை இனம் இக் குடியரசின் அரசியலமைப்புத் திட்டச் சட்டங்களுக்கு இசையத் தங்கள் மொழியில் தங்கள் உரிமைகள், கடமைகள் என்பன வற்றை நிறைவேற்றற்றுதற்கும், அரசாங்க நிறுவகங்கள், அரசாங்கச் சார்பான நிறுவகங்கள் என் பன வற்றுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கும் உரிமையுண்டு.”

இவ்வளவு பாதுகாப்புக்களையும் கொடுத்த யூகோ சிலாவிய நாடு இனைப்பாட்சியையும் கொண்டுள்ளது.

இனைப்பாட்சி சோசலிச நாடுகள் ஏற்ற கொள்கை

செக்கோசிலாவக்கியாவில் வாழும் செக் மக்களின் தொகை 93 இலட்சம். சிலாவக்கிய மக்களின் தொகை 27 இலட்சம்; அதாவது முழுச் சனத்தொகையில் 29 வீதம். இவர்கள் இலங்கையிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களிலும் குறைந்த தொகையினர். பல ஆண்டுகளின்பின் சிலாவக்கிய மக்களுக்கு இனைப்பாட்சி சென்ற 1969 ஆம் ஆண்டில் வழங்கப்பட்டது.

எனவே, நாங்கள் கேட்கும் இனைப்பாட்சி அச்சமுட்டத்தக்க புதிய கொள்கையன்று. இது சோசலிச நாடுகளின் மூலாதாரக் கொள்கையாகும். இதனை நீங்கள் அனுதாபத்துடன் ஆராய்ந்தால் சிங்கள மக்களிடையே வெற்றி பெற்ற கட்சியான நீங்களும் தமிழ் மக்களிடையே வெற்றி பெற்ற கட்சியான நாங்களும் ஒன்று பட்டு நாட்டுக்கு உகந்த நாகரிகமான அரசியலமைப்பை ஆக்கும் வழி பிறக்கும்.

தமிழ் மக்களின் வாழ்வும் வளமும்

பெரும்பான்மையினரான சிங்கள மக்களின் நல் வெண்ணத்திலும் ஆதரவிலுமே சிறுபான்மை மக்களின் வாழ்வும் வளமும் தங்கியுள்ளன. சிங்கள மக்களின் ஆதர வையும் நல்வெண்ணத்தையும் சிறுபான்மையினருக்கு ஈட்டிக் கொடுக்கத் தக்க ஆற்றலும் செல்வாக்கும் இன் று ஐக்கிய முன்னணித் தலைவர்களுக்கும் சிறப்பாகப் பிரதம அமைச்சர் சிறிமாவோ பண்டாரநர்யக்காவுக்கும் உண்டு. நீங்கள் சிறிது முயன்று தமிழர்கள் இருபது ஆண்டுகளாக வற்புறுத்தி வந்த இணைப்பாட்சிக் கொள்கையை நிறைவேற்ற முடியும். இதற்குரிய சூழ்நிலை இப்போது உருவாகி உள்ளது. இச்சூழ்நிலை இன்னும் வலுப்பெற வில்லையென்று நீங்கள் கூறினால் நாங்கள் பொறுத்திருப்போம். ஆனால், எங்கள் கொள்கையை விட்டுவிட மாட்டோம். நாங்கள் கண்ணீரும் செந்நீரும் சிந்தி வளர்த்த பயிரைக் கருகவிடுமாறு மனித உள்ளம் படைத்த எவ்வேறும் - உண்மையான சோசலிச் சமுதாய நாட்டம் கொண்ட எவ்வேறேனும் கேட்பார்களா?

இணைப்பாட்சி இன்றேல் தனி ஆட்சி

“ஒந்றையாட்சி என்ற சொல்லை அகற்றி “சமங்கு” என்ற சொல் இடப்படல்வேண்டும்’ எனும் திருத்தத்தை ஆதரித்து
27-3-71 இல் நிகழ்த்தியது.

தலைவர் அவர்களே! தேநீர் இடைவேளைக்கு முன் னர் பேசிய கௌரவ கலிகமுவ உறுப்பினர் (திரு. பி. பி. பாலசூரிய) இராவணனைத் தங்கள் முன்னேண் என்று கூறி னர். அதனுடன் ஒரு நவீன இராமாயணக் கதையையும் கூறினார். தமிழ் நாட்டிலே கம்பர் கண்ட இராமாயணக் கதையும் வடக்கிலே வான்மீகி புனர்த இராமாயண காவியமும் அடிப்படையில் சில வேறுபாடுகளை உடையன வாய் இருக்கின்றன. இந்தோனீசியாவிலே வழங்கும் இரா மாயணக் கதையும் மலேசியாவிலே வழங்கும் இராமாய ணக் கதையும் வேறுபட்ட கதைகளாக இருக்கின்றன.

இராவணனும் இராமனும்

இன்று ஒரு புது இராமாயணக் கதையைக் கேட்டு மகிழும் வாய்ப்பை அவர் எங்களுக்குக் கொடுத்தார். தமிழ் மக்களும் இராவணனைத் திராவிடனை - தமிழ் மக்களின் முன்னேனாகப் போற்றுகிறார்கள். எனவே சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் இராவணன் முன் னேனுகின்ற பொழுது நாம் எல்லோரும் ஒரேவழியிலே - ஒரே பரம்பரையிலே - ஒரே இனத்திலே வந்தவர்களாக ஆகின்றோம்.

“இராவணன் திராவிட மன்னன்; இராமன் ஆரியமன்னன். ஆரியர்களுக்கும் திராவிடர்களுக்கும் நடந்த

போராட்டம் தான் இராமாயணம்’ என்று ஆராய்ச்சி யாளர்கள் எழுதுகிறார்கள். வரலாறு எப்படி இருந்தாலும், அது காட்டும் உட்பெர்குள் எப்படி இருந்தாலும், இராவணைனைத் தங்கள் முன்னேன் என்று அவர்கள் கூறுவதைத் தான் நான் இங்கு விதந்து குறிப்பிடவிரும்புகிறேன்.

குறுக்கே நந்தி

கௌரவ கபரூதுவைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் (திரு. பிரின்சு குணசேகரா), தாம் சிங்களத்தில் பேசி யபேச்சின் சுருக்கத்தைத் தமிழிலும் சில நிமிட நேரம் எடுத்துக் கூறினார். அவர் மட்டுமன்றி அவர் போன்றவர்களும், எங்களுக்குள்ளே சிலரும் ‘இந்தத் தமிழரசுக் கட்சி அழிந்து விடாதா, ஒழிந்து விடாதா, இதுதானே நந்தி போலக் குறுக்கே கிடக்கிறது’ என்ற கருத்தை இங்கு தெரிவிக்கிறார்கள். இவர்கள் தமிழரசுக்கட்சித் தலைவர்களைத்தான் எடைபோடுகிறார்களேயன்றி அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கின்ற தமிழ் மக்களுடைய உணர்ச்சியை-தமிழ் மக்கள் அடையும் வெறுப்பை-மொழியிலை இழந்து, ஆட்சி உரிமை இழந்து, இந்நாட்டில் அபலைகளாக இருக்கின்றோம் என்ற வேதனையை எடைபோட மறந்துவிடுகிறார்கள். கௌரவ உறுப்பினர் குறிப்பிட்டது போலத் தமிழரசுக் கட்சி கிழட்டுத் தலைவர்களின் கட்சியன்று. தாய் மொழியைப் போற்றவேண்டும், தாய்மொழியை மதிக்கவேண்டும், தாய்மொழியின் உரிமையைப் பறிக்கும்போது அதனை எதிர்க்க வேண்டும். பொருளாதாரத்தில் மட்டும் சமத்துவம் போதாது, ஆட்சி யுரிமையிலும் சமத்துவம் வேண்டும் எனும் உணர்ச்சிகளுக்கு இருப்பிடமாக இருக்கும் இயக்கம் தான் தமிழரசுக் கட்சி என்பதை அதனை அறியாத தலைவர்களுக்கு - அதனை அறியாத சிங்கள மக்களுக்கு - எடுத்துரைக்க வேண்டியுள்ளது.

அடிக்கிற காற்றுக்குப்பறங்கும் சருகுகள்,

கட்சியிலுள்ள தலைவர்களைக் கொண்டு கட்சியை எடைபோட வேண்டாம். தமிழினத்தின் உரிமைக்கு-மனி

தப் பண்டிக்கு தமிழரசுக் கட்சி எடுத்துக்காட்டாக இருக்கின்றபடியால்தான் 1956ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் எத்தனையோ போராட்டங்களை நடத்தி எத்தனையோ மக்களை மடியக் கொடுத்து நாம் சிறைக்குச் சென்ற போதிலும் தமிழ் மக்களின் பெரும் கட்சியாக – எந்தச் சுருவளிக்கும் அசையாத கட்சியாக–வெல்லும் கட்சிகளிடம் போய்ச் சரண்புகாமல் இருக்கும் கட்சியாக அது திகழ்கின்றது. அது தமிழினத்தின் அபிலாசைகளை – ஏன் மனித இனத்தின் அபிலாசைகள் என்று கூறுகின்றேன்–எடுத்துரைக்கின்றது. இதனை மதிக்காவிட்டால், இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் சிர்ப்படாது; இந்த அரசியல் சட்டம் செம்மையாக உருவாகாது.

இந்த நாட்டிலே ஒற்றுமையை விரும்புகிறவர்கள்– இந்த நாடு பிரிப்பாமல் இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணு கிறவர்கள்–இந்த நாட்டுப் பொருளாதார சமத்துவத்தைப் பற்றிப்பேசுகிறவர்கள்–இந்த நாடு மற்றைய சோசலிச நாடு களைப் போல ஒற்றுமையாக வாழுவேண்டுமென்று எண்ணு கிறவர்கள் – தமிழ் மக்களுடைய பிரிவு உணர்ச்சிக்கு–தமிழ் மக்களுடைய வேதனைக்கு–தமிழ் மக்களுடைய வெறுப்புக்கு– பற்பல ஆண்டு காலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற தமிழ் மக்களுடைய கிளர்ச்சிக்குக் காரணமென்னவென்பதையும் அறிந்து அதனைத் தீர்க்கமுயல வேண்டும். இந்தக் காரணத்தை அறிய முயலாமல் தமிழ்மக்களிலே ‘‘அடிக்கிற காற்றுக்குப் பறக்கிற சருகுபோல’’ எங்கெங்கோ பறக்கின்ற ஒரு சிலரைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு, தமிழ் மக்களிடத் திலேலன்மையான பற்றில்லாதவர்களைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு தமிழரசுக் கட்சியை எடைபோடக்கூடாது; தமிழ் மக்களை எடைபோடக் கூடாது.

தமிழர் - சிங்களவர் பிரச்சினை.

எனது ஊர்காவற்றுறைத் தொகுதியிலே பேசிய கௌரவ நிதியமைச்சர், ‘‘பொருளாதாரம் சிர்ப்பட்டால் தமிழர்-சிங்களவர் உறவும் சிர்ப்படும்’’ என்று சொன்னார். இந்த நாட்டிலே தமிழர் – சிங்களவர் என்ற பிரச்சினை

என்று இருக்கின்றதென்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் இப்பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்க வேண்டுமென்று இதுவரையிலே அரசாங்கச் சார்பிலே பேசிய அல்லது சிங்களப் பெருமக்களின் சார்பிலே பேசிய எவரும் கூறவில்லை. ஆனால் கலவாணிப் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர் மட்டும் அதைச் சிறிது தொட்டிருக்கிறார்.

‘இப்படியாக ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறதே; தமிழ் மக்களே வாருங்கள், உங்களுடைய பிரச்சினையை எப்படி நாங்கள் விடுவிப்போம்; இப்படி நாங்கள் அந்தப் பிரச்சினையை விடுவிக்க என்னுகிறோம்’ என்று கூறி இதைத் தீர்க்க இந்த அரசாங்கம் தொடங்கிய காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை எந்த விதமான முயற்சியும் செய்யப்பட வில்லையென்பதை நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

வாக்குகளை எண்ணித்தீர்க்க முடியாது.

இந்தச் சூழ்நிலையிலே சிங்கள மக்கள் எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்: வெறும் தொகையினால் மட்டும் ஓர் இனத்தின் உணர்ச்சியை அடக்கிவிட முடியாதென்பதை. வாக்குகளை எண்ணுவதால் மட்டும் ஓர் இனத்தின் விடுதலை வேட்கையை – ஓர் இனம் துன்பமுற்றுத் துடி த்து அந்தக் துன்பத்தைத் தாங்க முடியாமல் படும் வேதனையை அடக்கிவிடமுடியாது. மனிதர்கள் தொகையாக இருக்கலாம். ஆயிரக்கணக்கிலே இருக்கலாம், பல்லாயிரக்கணக்கிலே இருக்கலாம், தனிமனிதனுகவும் இருக்கலாம். எல்லா மக்களுக்கும் உணர்ச்சி ஒரு தன்மையானதுதான். பெரிய இனத்துக்கு உணர்ச்சி ஒருவிதமாகவும் சிறிய இனத்துக்கு அது வேறு ஒரு தன்மையாகவும் இல்லை.

எப்படிப் பெரிய இனமான சிங்கள மக்கள் தங்கள் மொழியைப் போற்றவேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்களோ – தங்களுடைய சமயத்தைக் காப்பாற்றிப் போற்ற வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்களோ –

தங்களுடைய இனத்தை முன்னேற்ற வேண்டுமென்று என்னுகிறார்களோ, அதைப்போலத் தெர்க்கையிலே குறைந்தவர்களாக இருக்கின்ற தமிழ் மக்களும் என்னுதற்கு உரிமையுடையவர்களாக 'இருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே அப்படிப்பட்ட அந்த எண்ணத்துக்குத் தீங்கு விளையாமல் அவர்களுடைய எண்ணத்தை உணர்ந்து, அவர்களுடைய கொள்கையை உணர்ந்து 'உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்' என்று கேட்டறிந்து மனிதாபிமான முறையிலே - நியாய மான முறையிலே இந்நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் உகந்த தான் ஓர் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை ஆக்காமல் பாராளுமன்றத்திலே உங்களுக்கிறுக்கின்ற வெறும் வாக்கும் பலத்தினால் மட்டும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றினால் அந்தச் சட்டத்தால் இந்த நாட்டிலே உள்ள சிறுபான்மை பெரும்பான்மை இனத்தவர்களிடையே இருக்கின்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட முடியாதென்பதைத் தொடக்கத்திலே சொல்லி வைப்பது எனது தலையாய் கடமையாகிறது.

உதவாத சோல்பரித் திட்டம்

இங்கே அரசாங்கச் சார்பிலே சொல்லப்பட்ட சில கருத்துக்களைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1905ஆம் ஆண்டிலே போர்த்துக்கீசர் காலடி எடுத்து வைத்த காலம் தொடக்கம் இலங்கை பிறநாட்டார் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. 1948ஆம் ஆண்டிலே இலங்கை ஓரளவு சுதந்திரம் பெற்றது. அப்போது இந்த நாட்டில் சோல்பரி அரசியல் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இந்தத்திட்டந்தான் பல தீமைகளுக்குக் காரணமென்று நாங்கள் பல ஆண்டுகளாகச் சொல்லி வருகின்றோம். இப்பொழுது ஆட்சிக்கு வந்திருக்கும் அரசாங்கம் இந்த அரசியல் திட்டம் உதவாது, அதனேடு எவ்வித தொடர்பும் வைத்திருக்கக் கூடாது என்று கூறி இந்த அரசியலமைப்புச் சபையை உருவாக்கியிருக்கின்றது. சோல்பரி அரசியல் திட்டம் உதவாது என்று நாங்கள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கூறி யதை இப்பொழுதாவது ஏற்றுக்கொண்டு இந்த நாட்டுக்

குப் புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்க இங்கே எல்லோரும் கூடியிருக்கின்றோம். இந்தப் புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் நேரத்திலே நீங்கள் எங்களுடையகருத்துக்களை ஆராய் வேண்டும்.

எல்லோருக்கும் ஏற்ற அரசியலமைப்பு வேண்டும்.

நாங்கள் சோல்பரி அரசியல் திட்டத் தினால் அநாதைகளாக - அரசியல் உரிமை அற்றவர்களாக ஆக்கப் பட்டிருக்கிறோம் என்பது எமது கருத்து. இந்த நாட்டிலே பெரும்பான்மை இனம் தாம்விரும்பியபடி எங்கள் உணர்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் எங்களை ஆண்டிருக்கின்றது என்பதை நாங்கள் செய்த சத்தியாக்கிரகங்கள் - நாங்கள் செய்த போராட்டங்கள் காட்டுகின்றன. எனவே இந்தச் சூழ்நிலையில், இந்தப் பின்னணியில் இந்நாட்டுக்குரிய ஒரு சிறந்த அரசியலமைப்பை அமைக்க வேண்டுமென்பது எமது வேண்டுகோள்.

இந்த அரசியலமைப்புச் சபையை உருவாக்குவதற்காகக் கூடியபோது பிரதமர் அவர்கள் ‘‘இந்த நாட்டிலே நான்கு பெரும் மதங்கள் இருக்கின்றன. பல இன மக்கள் இந்த நாட்டிலே வாழ்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு ஒற்றுமையாக வாழ்கின்ற ஒரு சூழ்நிலையை இந்த நாட்டிலே உண்டாக்கவேண்டும்’’. என்று சொன்னார். எனவே அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையை நாங்கள் உருவாக்க வேண்டும். இந்த நாட்டிலே சிங்களமக்களோடு தமிழ் மக்களும் முசிலிம் மக்களும் வேறு இன மக்களும் வாழ்கிறார்கள். இலங்கை ஓர் இனத்துக்கு மட்டும் உரியதாடு அன்று. பல இன மக்கள், பல மத மக்கள் வாழும் நாடு இது. இந்த அடிப்படையிலேதான் இங்குள்ள பல மதத்தவர்களையும் பல இனத்தவர்களையும் ஒன்றுபடுத்தி, சமப்படுத்தி அவர்கள் எல்லோருக்கும் இயைந்த, அவர்கள் எல்லோருக்கும் உடன்பாடான ஓர் அரசியலமைப்பை உருவாக்கவேண்டுமென்பதைப் பெரும்பான்மையினரான சிங்களச்சகோதரர்கள் மற்றத்தல்கூடாது.

மொழிவழி மாநில அரசுகள்

இப்போது உலகமெங்கும் பெரும்பாலும் மொழி வழிப் பிரிவின் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்தியாவிலே மொழிவழிப்படி மாகாண அரசுகள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்று பக்கித்தானைப் பாருங்கள். அங்கே ஒரே மதத்தவர்களாக இருந்தும், வங்காள தேச மக்கள் தங்கள் மொழிக்கு முதன்மை தேடித் தனியே பிரியப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உலக சரித்திரம் காட்டுவது என்னவென்றால் மொழிதான் பிரிவுக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்பதே. மதம் ஒரு மாநிலப் பிரிவுக்கு முக்கிய காரணமாக இல்லை. மதத்தால் ஒன்று பட்டவர்களும் மொழிவழியாகப் பிரிந்து போக முயல்கிறார்கள். மதத்திலும் பார்க்க மொழிதான் மனிதர்களுக்கு உணர்ச்சி யூட்டக் கூடியது; பரந்த அளவில் அவர்களை இணக்கத் தக்கது. இதை நாங்கள் மறக்கக் கூடாது. எனவேதான் மொழியால் வேறுபட்ட மக்கள் தன்னுட்சிகோரி உலகில் பல போராட்டங்களை நடாத்தி இருக்கிறார்கள்.

எங்கள் நாட்டிலும் இரு பெரும் மொழி பேசும் இனங்கள் இருக்கின்றன. மொழி அடிப்படையில் சிங்களம் பேசும் மக்களும் தமிழ் பேசும் மக்களும் இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள். இந்த இருமொழி இன மக்களும் ஒன்றுக் வாழுவேண்டும்; விட்டுக்கொடுத்து வாழுவேண்டும். விட்டுக்கொடுத்து வாழுவேண்டும் என்று சொல்லும்போது - உரிமையை விட்டுக்கொடுத்து, மொழியை விட்டுக்கொடுத்து, ஆட்சிப் பங்கை விட்டுக்கொடுத்து, நிலத்தை விட்டுக்கொடுத்து வாழுவேண்டுமென்று எவரும் என்னமாட்டார்கள். இரு இன மக்களும் ஒன்றுக் வாழுத்தக்க ஆட்சியைத்தான் நாங்கள் இணைப்பாட்சியின்று கொல்லுகின்றோம். ஒநாய்க்கும் — ஆட்டுக்கும், பாம்புக்கும் — தவளைக்கும் ஒற்றுமையுண்டாகாது. ஒற்றுமை உண்டாக வேண்டுமென்றால் சிறுபான்மை இனமக்களின் அச்சத்தைப் பெரும்பான்மை இன மக்கள் நீக்க நட-

வடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாங்கள் பெரும்பான்மை மக்களில் நம்பிக்கை கொள்ளத் தக்கதாக இருக்கும்.

நீங்களும் நாங்களும் விடுத்த விஞ்ஞாபனம்

இதுவரை எங்கள் அச்சத்தைத் தீர்க்க என்ன முயற்சி செய்தீர்கள்? இந்த அரசியலமைப்புச் சபையைக் கூட்டுவதற்கு முன்னர் இந்த நாட்டு இரண்டு பேரினங்களில் ஒரு பேரினமாகிய தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதி களை அழைத்துப் பிரதம அமைச்சர் “அரசியலமைப்புச் சபை ஒன்றை நாம் தொடங்கப் போகிறோம். நீங்களும் ஒத்துழையுங்கள்” என்று கேட்டிருந்தால் அது இரண்டினங்களையும் ஒன்றுபடுத்தும் ஒரு முயற்சியாக இருந்திருக்கும்.

சென்ற பொதுத்தேர்தலிலே சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் அதனேடு சேர்ந்த மற்ற இரண்டு கட்சிகளும் சேர்ந்து தேர்தல் விஞ்ஞாபனமொன்றை வெளியிட்டன. அதுபோல இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியினரான நாங்களும் தேர்தல் விஞ்ஞாபனமொன்றை வெளியிட்டிருந்தோம். உங்களுடைய தேர் தல் விஞ்ஞாபனத்திலே இந்த நாட்டிலே ஒரு அரசியலமைப்பை உண்டாக்கப் போகிறோம் என்று கூறியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த அரசியலமைப்பு ஒற்றை ஆட்சியா அல்லது இணைப்பு ஆட்சியா என்று கூறப்படவில்லை. ஆனால் நாங்கள் உங்களிலும் பார்க்க ஒருபடிமேலே சென்று இந்த நாட்டுக்கு ஒரு ‘சமஸ்தி’ ஆட்சி-இணைப்பு ஆட்சி-வேண்டும்; அதுதான் எங்களுடைய நோக்கம் என்று கூறியிருக்கிறோம். ஆகவே, இரண்டு பேரினங்களுடைய தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலும் அரசியல் அமைப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

சமவிதமான பிரதிநிதிகள்.

இந்த நாட்டிலே தமிழ் மக்கள் இப்பொழுதுள்ள நிலையிலே, தமிழ் மக்களுடைய வாக்கினால் பெறத்தக்க பதினெட்டுத் தொகுதிகளிலே பதின்மூன்று தொகுதிகளை- ஏறக்குறைய 68.4 சத வீதமான தொகுதிகளை நாங்கள்

வென்றுள்ளோம். அப்படிப்பட்ட வெற்றியைப் பெற்ற எங்களைப்போலவே சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினராகிய நீங்களும் ஏறக்குறைய 68.2சத வீதமான தொகுதிகளைப் பெற்றுள்ளீர்கள். உங்களோடு மற்றவர்களும் சேர்ந்து இருக்கின்றார்கள். எனவே, மனச்சாட்சியை மாசுபடுத்தாமல், பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்திக் கணக்கைக் கணக்கு என்று என்னுகிற மக்களுக்கு ஒன்று கூறுகிறேன்: நீங்கள் எவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டார்களோ—எவ்வாறு சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியைப் பெரும்பான்மையான சிங்கள மக்கள் அனுப்பிவைத்தார்களோ—அதைப் போலத்தான் தமிழ் மக்கள் எங்களையும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்.

நாங்கள் தமிழ் மக்களுடைய பிரதிநிதிகள். தமிழ் மக்களுடைய சார்பிலே பேச எங்களுக்கு உரிமையில்லை என்று நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் அந்தக் கேள்வியைத் திருப்பி உங்களைக் கேட்டால் நீங்கள் மறுமொழி கூற முடியாத நிலையிலே இருக்கிறீர்கள்.

தேர்தல் கணக்கு.

சென்ற பொதுத் தேர்தலிலே சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி பெற்றது 18,12,849 வாக்குகள்; இலங்கை சமசமாகக் கட்சி பெற்றது 4,33,224 வாக்குகள்; கம்யூனிசக் கட்சி பெற்ற வாக்குகள் 1,69,229. மொத்தமாக ஐக்கிய மூன்னினி பெற்றது 24,15,302 வாக்குகள். அவர்களுக்கு மாருகப் போட்டியிட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பெற்றது 18,76,959 வாக்குகள். எம். ஈ. பி. கட்சி பெற்ற வாக்குகள் 46,571. எசு. எம். பி. கட்சி பெற்றது 20,429. பீக்கிங் கம்யூனிசக் கட்சி பெற்றது 3,485. இலங்கைத் தமிழரசக் கட்சி பெற்றது 2,45,757. தமிழ்க்காங்கிரச பெற்றது 1,15,569. மொத்தம் 23,08,758. சுயேச்சையாகப் போட்டியிட்டவர்கள் பெற்றது 2,25,559. எனவே மற்றைய இரண்டு கட்சிகளுடன் சேர்ந்து சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினர் பெற்ற மொத்த வாக்குகள் 24, 15302. அவர்களை எதிர்த்த ஏனைய கட்சிகள் பெற்ற மொத்த வாக்குகள்: 25,34,311.

பகிரங்கக் குற்றச்சாட்டு

மொத்தத்திலே அரைவாசிக்கும் குறையத்தான் நீங்கள் வரக்குகளைப் பெற்றிருக்கின்றீர்கள். இதனாலே நீங்கள் பலம் குன்றிய கட்சி என்று நான் சொல்லவில்லை. தேர்தல் தொகுதிகளின் அடிப்படையிலே பெரும்பான்மை வெற்றிபெற்ற பெரிய கட்சியாகத்தான் நீங்கள் இருக்கின்றீர்கள். அதனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றோம். இதை அழுத்திக் கூறும் நேரத்திலே, இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியும் 18 தொகுதிகளிலே 13 தொகுதிகளில் வெற்றியீட்டி இருக்கின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இந்த நாட்டின் எதிர்கால நன்மையை நோக்கி, இந்த நாட்டில் அமையப்போர்கும் அரசியல் திட்டத்தைத் தமிழ் மக்களும் முழு மனத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடு நாம் இரு கட்சியினரும்-ஆனாலும் கட்சியும் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகளாகிய நாமும்-ஒன்று பட வேண்டும். இப்படி ஒன்றுபட்டுச் செயற்பட நீங்கள் முயற்சி செய்யவில்லை என்று நான் பகிரங்கமாகக் குற்றம் சாட்டு கின்றேன்.

ஒற்றுமைக்காக ஒத்துழைத்தோம்.

எனக்கு முன்னர்ப்பேசிய கௌரவ கலவான உறுப்பினர் (திரு. சரத்முத்தெட்டுவெகம) அவர்கள் தமிழர சுக்கட்சியினர் சிங்கள மக்களோடு—அவர்களின் முற் போக்குக் கட்சிகளோடு ஒத்துழைக்க என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்டார். எங்களுடைய கொள்கை இனைப்பாட்சிக் கொள்கை என்றாலும் இந்த அரசாங்கம் எங்களுக்கு ஒரு போதும் இனைப்பாட்சி தராது என்ற கருத்து எங்களுடைய உள்ளங்களிலே இழையோடி இருந்தாலும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்ற காரணத்துக்காகத்தான்—இந்த நாட்டில் ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சபை கூட்டப்பட்டபொழுது எதுவித நிபந்தனையும் விதிக்காமல் அதில் பங்குபற்றினாலோம். சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஒன்றாக வாழுவேண்டும் என்ற காரணத்துக்காகவுந்தான் அப்படிச் செய்தோம்!

தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தை மீறிவிட்டார்கள்

உங்கள் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்துக்கு மாறுகத் தான் நீங்கள் அரசியல் அமைப்புச் சபையைக் கூட்டியிருக்கிறீர்கள். உங்கள் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலே குறிப்பிட்டிருக்கும் கொள்கை அடிப்படையிலே அரசியல் அமைப்புச் சபையில் ஆறு நியமன அங்கத்தவர்கள் பங்குபற்றுவதற்கு இடம் இல்லை. சிறீலங்கா - சமசமாச - கம்யூனிஸக் கட்சிகளடங்கிய ஐக்கிய முன்னணியின் 1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலிருந்து வாசிக்கிறேன்.

“நீங்கள் தெரிவு செய்யும் நாடாஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்கள் அதே வேளையில் ஒரு புதிய அரசியல் சட்டத்தை வகுக்கவும் அங்கீகரிக்கவும் செயற்படுத்தவும் அதிகாரமுள்ள அரசியல் நிர்ணயசபையாகவும் இயங்க உங்கள் அனுமதியைக் கோருகின்றோம். இந்த அரசியல் சட்டம் ஒரு சேர்வுவிச் சன்னயகத்தின் நோக்கங்களை சட்ட உறுதிபூண்ட ஒரு சுதந்திர. சுயாதி பத்திய, சுயாதீனக் குடியரசாக இலங்கையைப் பிரகடனப் படுத்தும். இலங்கைமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் இது உத்தரவாதப் படுத்தும்”

என்று கூறியிருக்கின்றீர்கள். தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதி நிதிகள் என்று நீங்களே சொல்லியிருக்கின்றீர்கள்.

நாங்கள் பிரேரிக்கும் திருத்தமொன்றை இந்த ஆறு பேரின் வாக்குப் பலத்தைக் கொண்டும் நிராகரிக்கலாமன்றோ! உங்கள் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலே தெரிவு செய்யப்படாத பிரதிநிதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஆகவே, தெரிவு செய்யப்படாத உறுப்பினர்களைத் தொடக்கக் கூட்டத்துக்கோ இச்சபைக் கூட்டத்துக்கோ நீங்கள் அழைத்திருக்கத் தேவையில்லை. அவர்களை நீங்கள் தான் நியமித்தீர்கள். உங்களுடைய கருத்தையே அவர்கள் ஆதரிப்பார்கள். வேறு கருத்தை ஆதரித்தால் அவர்கள் இந்தச் சபையில் இருக்கமுடியாது. புதிய தேசிய அரசுப்பேர

வையிலும் நியமனம் கிடைக்காதார் என்று அவர்களிற் சிலர் எண்ணுகின்றார்கள். அதைக்குறிக்கும் ஒரு திருத்தமும் இங்கே இருக்கின்றது. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையிலே ஆறு பேரை ஏன் சேர்த்தீர்கள் என்று கேட்கிறோம். நீங்கள் நியமித்த ஆறு பேரையும்-தனிப்பட்ட முறையிலே அவர்களிடத்திலே ஒருவிதமான மாறுபாடும் எனக்கில்லை - நீங்கள் சேர்த்து வைத்திருப்பது உங்களுடைய தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்துக்கு மாருக இருக்கிறது. அன்றியும் முற்போக்குக் கொள்கைக்கும் மாருக இருக்கிறது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி நியமித்த பொழுதெல்லாம் இது பிற்போக்குக் கொள்கைக்குரியது என்று சொல்லி வந்த உங்கள் கொள்கைக்கும் இது மாருக இருக்கிறது. இந்த விடயத்திலே நீங்கள் உங்கள் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தை மீறி நடந்திருக்கிறீர்கள்.

தமிழ்ப்பகுதிகளின் தனிப்பெருங்கட்சி தமிழரசுக்கட்சியே.

எங்களுடைய கட்சி எப்படிப்பட்டதென்று சிலர் கேட்கிறார்கள். எங்களுடைய கட்சி இந்த நாட்டிலே தமிழ் மக்களுடைய பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறுத ஒரு கட்சி என்று எவரும் கூற முடியாது. எங்களுடைய கட்சி யின் சென்றகால வரலாற்றை ஆராய்ந்து அது எப்படித் தமிழ் மக்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றிருக்கிற தென்பதைக் காட்டுகின்றபொழுது எங்களுடைய கட்சியின் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பற்றி எவரும் ஆட்சேபனை எழுப்ப முடியாது. 1948 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இரண்டு இனத்தையும் ஒன்றுபடுத்தும் நோக்கத்துடன் நீங்கள் முயன்று வந்திருக்கிறீர்கள். 1948 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இந்த சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் நீங்கள் இந்த நாட்டை ஆண்டு வருகிறீர்கள். 1948 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்றுவரையிலும் ஏறக்குறைய 22 ஆண்டுகளாக சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஒன்றுபடவேண்டும், ஒன்று படவேண்டுமென்று நீங்கள் குரல்கொடுத்து வந்து

தீர்கள். ஆனால், சென்ற பாரானுமஸ்ரத் தேர்தல் முடிந்தவுடன் தெரிவுசெய்யப்பட்ட எல்லாத் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளும் எதிர்க்கட்சியிலும், சிங்களப் பிரதிநிதிகளிலே ஏறக்குறைய 11 பேரைத்தவிர்ந்த ஏனையோர் ஆனால் கட்சியிலும் இருந்தார்கள்.

இடதுசாரிக் கட்சி நண்பர்கள் சென்ற எத்தனையோ ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டிலே வகுப்பு ஒற்றுமையை - இன் ஒற்றுமையை உண்டாக்க முயற்சி செய்தார்கள். அமரராகிய திரு. பண்டாரநாயக்கா அவர்களும் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஒற்றுமைப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டே வந்திருக்கிறார். ஆனால், நடந்தது என்ன?

1970 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலிலே தெரிவு செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் எல்லோரும் - இப்பொழுது சிலர் அங்கே வந்திருக்கலாம்; வந்துகொண்டுமிருக்கலாம்; பத்திரிகைகளிலே 10 அல்லது 20 தரம் சேருகிறோம் சேருகிறோம் என்று வெளியிட்டுக் கொண்டுமிருக்கலாம் - தெரிவுசெய்யப்பட்ட பொழுது எதிர்க்கட்சியிலே தான் இருந்தார்கள். இதைச் சிந்திக்க வேண்டும். ஏன் இப்படி நடந்தது என்பதை நன்கு சிந்திக்க வேண்டும்.

சுதந்திரக்கட்சி வேட்பாளரின் தோல்வி.

இன்னேரு உண்மையையும் நான் இங்கு சொல்ல வேண்டும். வடக்கு மாகாணத்திலே கடந்த பொதுத் தேர்தலில் கிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வேட்பாளர் ஒரு வர்க்கடத் தெரிவு செய்யப்படவில்லை. வடபகுதியிலே போட்டியிட்ட சுதந்திரக் கட்சி வேட்பாளர் ஒருவர் 716 வாக்குகளை மட்டும் பெற்றுக் கட்டுப் பணத்தையும் இழந்தார். எனவே, வடக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்த அளவில் தமிழ் அரசுக் கட்சியையும் தமிழக் காங்கிரஸையும் தவிர வேறு எந்த ஒரு கட்சியாவது பிரதிநிதித்துவம் பெறவில்லை. கிழக்கு மாகாணத்தில் என்ன நடந்தது? கீழ்க்கு மாகா

ணப் பிரதிநிதிகள் பதினெடுவர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் தமிழ் அரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மூவர். நால்வர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். சுதந் திரக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மூவர். சுயேச்சையாளர் ஒருவர். எனவே, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஒரு பலம் வாய்ந்த கட்சியாக இல்லை. அந்தப் பகுதி களில் பலம் வாய்ந்த கட்சி தமிழ் அரசுக் கட்சிதான் என்பதை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்தி நாங்கள் இனிமேற் செய்யும் திருத்தங்கள் இந்த அரசியற் பின்னணியில் உருப்பட வேண்டுமென்பதை மீண்டும் அழுத்திக்கூற விரும்புகிறேன்.

உரிமைக்குப் போராடவே வந்திருக்கிறோம்.

நாங்கள் பெரும்பான்மை இன மக்களோடு ஒற்றுமையாக நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இலங்கையைக் குடியரசாக்க வேண்டும் என்கின்ற தீர்மானத்தை ஆதரித்து இருக்கிறோம். குடியரசாக்கும் தீர்மானத்தை நாங்கள் எதிர்த்தும் இருக்கலாம். இந்த நாட்டிலே எங்களுக்கு இனைப்பாட்சி தராவிட்டால் நாங்கள் அரசியல் மைப்புச் சபையிலே பங்குபற்ற மாட்டோம் என்று கூற எங்களுக்கு உரிமையுண்டு. எனினும், எங்களுடைய உரிமைக்காகவும் போராடவே, எங்களுடைய கருத்துக்களை வளியுறுத்தவுமே நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறோம். இந்த நாட்டிலே ஒரு இனைப்பாட்சி வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் எங்களுடைய திருத்தத்தைத் தந்திருக்கிறோம். உங்களுக்குள் வாக்குப்பலத்தினாலே நீங்கள் அந்தத் திருத்தத்தைத் தோற்கடிக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் எங்களுடைய இனைப்பாட்சிக் கொள்கையை என்றும் கைவிடமாட்டோம் நார்ங்கள் இந்த இனைப்பாட்சிக் கொள்கையைக் குருட்டுத் தனமாகக் கைக்கொள்ளவில்லை. சரித்திரப் பின்னணியை நீங்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தால் நாங்கள் இதில் உந்தப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை அவதானிக்கமுடியும். ஒற்றையாட்சியினாலே நாங்கள் துண்புறுத்தப்பட்டபடியால் அதற்கு மாற்று மருந்தாக இதைக் கைக்கொள்ள உந்தப்பட்டோம்.

தனி ஆட்சி - தனி நாடு வலிபெறும்.

தமிழ் மொழிக்கும் சிங்கள மொழிக்கும் சமத்து வம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கொள்கைக்காக எங்களுடன் தோளோடு தோள் நின்று போராடிய இலங்கசீச் சம சமாகக் கட்சியினரும் கம்யூனிசுக் கட்சியினரும் பின் அதைக் கைவிட்டார்கள். ஆனால் அந்தக் கொள்கையை நாங்கள் இன்னுங் கைவிடாமல் இருக்கிறோம். தமிழ் மக்கள் என்ற முறையிலே—தமிழ் மொழியைப் பேசகிற மக்கள் என்ற முறையிலே—எங்களுக்கு வந்த பல துண்பங்களினாலும் எங்களுடைய உரிமைகளை இழந்ததனாலும் ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் அடிப்படையில்தான் இனைப்பாட்சிக் கொள்கை நல்ல கொள்கை என்ற முடிவுக்கு வந்த தோமேயொழிய வேறு கொள்கை இல்லாமல் இதைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என எண்ணக் கூடாது. அந்தத் துண்பங்கள் நீங்காமல், அச்சங்கள் அகலாமல், இழந்த மொழியுரிமை கிடைக்காமல், இழந்த ஆடியுரிமை கிடைக்காமல், நாங்கள் வேறெந்தக் கொள்கையையும் கைக்கொள்ள முடியாது. இந்த இனைப்பு ஆட்சிக் கொள்கையை ஏற்காமல் விட்டால் இனி இந்த நாட்டிலே தனி ஆட்சி என்ற கொள்கை— தனி நாடு என்ற கொள்கைதான் வலிபெறும் என்பதைச் சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன்.

“தமிழ் ராஜ்யம் ஒன்றேவழி”

தமிழ்ப் பகுதிகளிலே, தமிழ் மக்களுடைய கருத்து எப்படி இருக்கிறது என்பதைச் சிறிது சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன். நீங்கள் பத்திரிகைகளில் மட்டும் சிலவற்றைப்பார்ப்பிர்கள், அல்லது உங்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து அங்கே உள்ளவற்றை மறைத்துக் கூறுவார்கள். நான் இங்கே ஒரு சிறுநால் வைத்திருக்கிறேன். “இருபத்து நாலு இலட்சம் தமிழரின் வருங்காலம் தமிழ் ராஜ்யம் ஒன்றே வழி”. இது தமிழ் மகா சபையின் முதலாம் வெளியீடாக இப்போதைய வட்டுக்கோட்டு

டைத் தொகுதியின் பிரதிநிதி (திரு. ஏ. தியாகராசா) அவர்களால் 1956ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இது பாரானுமன்றத்துக்குப் போவதற்காக வெளியிடப்பட்டது. பாரானுமன்றத்துக்குப் போவதற்கு ஒரு கொள்கை; பாரானுமன்றத் தேர்தலில் வென்ற பின்பு ஒரு கெரள்கை, என்பது தமிழரசுக் கட்சியினரிடம் இல்லை. “தமிழ் ராஜ்யம் ஒன்றே வழி” என்று, “இனைப்பாட்சி வேண்டாம்; ஒற்றையாட்சி வேண்டும்” என்று இப்பொழுது கூறிய கௌரவ வட்டுக்கோட்டைப் பிரதிநிதி அவர்கள் 1956 ஆம் ஆண்டிலேயே கூறியிருக்கிறார்.

“24 இலட்சம் தமிழரின் வருங்காலம் - தமிழ் ராஜ்யம் ஒன்றே வழி” ஆ. தியாகராஜா, எம். ஏ., எம். விட். தமிழ் மகாசபையின் முதலாவது வெளி யீடு, பங்குணி 1956., விலை சதம் 10.”

நாட்டைப் பிரிக்கவேண்டி வரும்.

இந்தத் துண்டுப் பிரசரத்தில் எங்கள் பிரச்சினைக்குத் தனித் தமிழ் நாடு ஒன்றே வழி என்று அவர் அன்று கூறினார். இப்பொழுது அவர் தமது கருத்தை மாற்றியிருக்கலாம். 1956 ஆம் ஆண்டிலே எங்கள் தமிழரிலே ஒரு வருக்குத் தமிழ் இராச்சியம் பெறவேண்டும் என்ற கருத்துத் தொன்றியது. இப்பொழுது அந்தக் கருத்து நிலைத்து விட்டது. ஆனால், நாம் நாட்டைப் பிரிக்க விரும்பவில்லை. நாட்டைப் பிரிக்க வேண்டுமென்ற ஓர் இயக்கம் வலிபெறுமானால் அது தமிழரின் குறைகளைத் தீர்க்காத தால் உண்டாகும் ஒரு விளைவேயாகும். இந் நேரத்தில், தமிழ் மக்களுடைய அபிலாசைகளுக்கு ஏற்ப அவர்களுடைய அச்சத்தை நீக்கி, ஒரு நல்ல அரசு தராவிட்டால் அப்படி ஒரு நிலைமை வரும் என்று சொல்லி வைக்கும் உரிமை எங்களுக்குண்டு. நாட்டின் நலன் கருதி அதை நான் சொல்லவேண்டும்.

நாங்கள் விடுதலை பெற இதுதான் ஒரே வழி என்று சொல்கின்றோம். இதைவிட வேறு வழிகாட்டினால்,

ஒரு நல்ல முறையில் எங்களுடைய அச்சத்தை நீக்கினால், நாங்கள் இழந்திருக்கின்ற தமிழ் உரிமையைத் தந்தால், நாங்கள் இழந்திருக்கின்ற ஆட்சியுரிமையைத் தந்தால் அந்த வழியைப் பற்றி ஆராய் நாங்கள் ஆயத்தமாக இருக்கின்றோம்.

நாங்கள் ஒத்துழைத்த காலத்தில் நீங்கள் வென்றிர்கள்.

நாங்கள் எப்பொழுதும் ஒத்துழைக்க ஆயத்தமாக இருக்கின்றோம். இதனை நான் இந்தச் சபையிலே அழுத் திச் சொல்ல வேண்டும். “ஒருபோதும் தமிழரசுக் கட்சியினர் எங்களோடு ஒத்துழைக்க வருகின்றார்கள் இல்லை” என்று சிங்கள உறுப்பினர்கள் சொல்கின்றார்கள். இது பொருத்தமற்ற கூற்று. 1957 ஆம் ஆண்டிலே பண்டார நாயக்கா-செல்வநாயகம் உடன்படிக்கைக்கு நாம் இசைந் தோம். அதன்பின்னர் 1960 பங்குனியிலே தங்களோடு சேர்ந்து ஆட்சி அமைக்குமாறு யூ. என். பி. கேட்டது. எங்களுக்குச் சில உரிமைகளைத் தாருங்கள் என்று சொன்னாலே. அவர்கள் மறுத்தார்கள். எனவே, 1960 ஆம் ஆண்டு பங்குனியிலே சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியோடு சேர்ந்து ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை வீழ்த்திய பெருமை எங்களுக்குரியது என்பதை நான் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி நண்பர்களுக்குச் சொல்கின்றேன். அப்பொழுது உங்களோடு தோன்றோடு தோன் நின்று அவர்களை வீழ்த்தினோம்.

1965 ஆம் ஆண்டிலே ஐக்கிய தேசியக் கட்சி என்ன செய்தது? நாங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்ப தற்காக மாவட்டசபை தருவோம் என்று எழுத்திலே தந்தார்கள். நாங்கள் ஒத்துழைத்தோம். கொரவ கல வான உறுப்பினர் நாங்கள் ஒத்துழைக்கவில்லையென்று கூறுவது சரியன்று. சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினருக்கு நான் ஒன்று கூறுகின்றேன். நாங்கள் உங்களுடன் சேர்ந்து ஒத்துழைத்த காலத்தில் தான் நீங்கள் வெற்றிபெற்றிருக்

கின்றீர்கள். 1956 ஆம் ஆண்டு நீங்கள் வெற்றிபெற்றீர்கள். 1960 இலே நாங்கள் உங்களுடன் ஒத்துழைக்க வில்லை. நீங்கள் தோற்றீர்கள். 1960 ஆடியிலே ஒத்துழைத்தோம். நீங்கள் வென்றீர்கள். 1965 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் நாங்கள் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் போராட்டுக்கொண்டு விலகினாம். 1970 இலே நீங்கள் வென்றீர்கள்.

(கெளரவ கே: பி. இரத்நாயக்கா—அனுராதபுரம்: 1970இல் உங்கள் நெஞ்சைத் தொட்டுக் கேளுங்கள்.)

நாங்கள் நெஞ்சைத் தொட்டுத்தான் சொல்கின்றோம். ஜக்கிய தேசியக் கட்சித் தலைவர் 1970 இலே பட்டிருப்புத் தொகுதியிலே என்ன பேசினார்? தமிழரசுக் கட்சித் தலைவரைத் தோற்கடியுங்கள் என்று கேட்டார். இந்த உண்மை உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. பட்டிருப்பிலே திருவாளர் தம்பிராசா ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பில் வென்றிருக்கிறார்.

“டைவோஸ்”

(கெளரவ கே பி. இரத்நாயக்கா: “இதெல்லாம் டைவோஸ் ஆன பிறகு நடந்தவை.”)

நாங்கள் உங்கள் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியையும் “டைவோஸ்” செய்திருக்கிறோம். நாங்கள் சேருவதும், இனைந்து கொள்வதும், இனைந்தபின் பிரிவதும் தான் வரலாறு. பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த கட்சியினர் எங்களைத் தங்கள் நன்மைக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஜக்கிய தேசியக் கட்சி ஏன் எங்களுக்கு உரிமையைத் தரவில்லை? அவர்கள் உங்களுக்குப் பயந்து கொண்டிருந்தார்கள். நீங்கள் ஏன் எங்கள் உரிமையைத் தரவில்லை? நீங்கள் அவர்களுக்குப் பயந்தீர்கள். இரண்டே இரண்டு பிரச்சினைகளை வைத்துக்கொண்டுதான் நீங்கள் இந்த நாட்டிலே அரசியற் போராட்டத்தை நடத்தியிருக்கிறீர்கள்; எங்களுக்கு மாவட்டசபையைத் தருவோம் என்று நீங்கள் சொன்னீர்கள். உடனே கண்டிக்கு யாத்

திரை செய்தார்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினர். பின்னர் அவர்கள் தருகிறோம் என்றார்கள். நீங்கள் அதை எதிர்த் தீர்கள். எனவே, மாவட்ட சபையைத் தருவதை உங்கள் இரண்டு கட்சிகளுமே எதிர்த்திருக்கின்றன. இது சரித்தி ரம் சொல்லும் உண்மை. மாவட்ட சபைகள் தருவதை எதிர்ப்பதும், மொழி உரிமை தருவதை எதிர்ப்பதும் நீங்கள் மேற்கொள்ளுகின்ற வழி. இந்த எதிர்மறை வழி யிலே தமிழ் மக்களைப் பகட்டக்காய்களாக வைத்து உங்களுடைய தேர்தலை நடத்தவேண்டாம்.

எங்களுக்கு உரிமை தருகின்ற கட்சிகளோடு நாங்கள் தோளோடு தோன் நின்று அவர்களின் வெற்றிக்காகப் போராடுவோம். மொழிப் பிரச்சினையை வைத்து மாவட்டசபைப் பிரச்சினையை வைத்து—உரிமைகள் வழங்குவதை வைத்து உங்களின் எதிர்க்கட்சியை விழுத்துவதற்கு இனிமேலாவது முயற்சி செய்யாமல் இருப்பீர்களானால், தமிழ் மக்கள் உங்களுடைய—கட்சி களிலே நம் பிக்கை கொள்வார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையை நீங்கள் மறுக்கக்கூடாது. இதுதான் எங்களுக்கு வேதனையைத் தருகின்ற சூழ்நிலை. சிறுபான்மையினம் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்பதற்காக நாங்கள் ஒத்துழைத்தோம்.

உருசியாவைப் பாருங்கள்!

உடுவில் பிரதிநிதி திரு. வ. தருமலிங்கம் உருசியாவில்நடப்பதையெல்லாம்குறிப்பிட்டார். நானும் உருசியாவுக்குப் போயிருக்கிறேன். என்னுடைய தமிழைக் கேட்பதற்காக வெளின்கிருட்டிலேயிருந்து தமிழ் படித்த ஒருவர் வந்திருந்தார். நீங்கள் பேசும் தமிழை நான் கேட்க விரும்புகிறேன் என்று மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தார். உருசியாவிலே உருசிய மொழியை எல்லோரும் படிக்கிறார்களென்று கலவான பிரதிநிதி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அந்த மாநில மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது.

1970 ஆம் ஆண்டு அடிமை ஆட்சி ஒழிந்தது என்று சொல்லுகிறீர்கள். இன்றைக்கு என்னுடன் வாருங்கள். தமிழ் மக்களுடைய உணர்ச்சியை நீங்கள் பார்க்க வேண்டுமென்றால் எங்களுடைய கச்சேரிக்கு வாருங்கள். நான் ஒரு சிங்கள மகனை இருந்தால் சிங்களப் பகுதியிலே இருக்கின்ற கச்சேரியிலே அலுவல்கள் சிங்கள மொழியிலே நடத்தப்படாவிட்டால், நானே முன்னின்று கிளர்ச்சி செய்வேன். இன்றைக்கு யாழிப்பாணக் கச்சேரிக்கு வாருங்கள். அங்கே அலுவல்கள் ஆங்கிலத்தில் நடக்கின்றன. நாங்கள் பங்குபற்றுகின்ற கூட்டங்களைத் தமிழிலே நடாத்தச் சொன்னால் தமிழ் தெரியாத உத்தியோகத்தர்கள் என்ன செய்வார்கள். எங்களுடைய பொலிச் நிலையங்களுக்கு வந்து பாருங்கள். அனுராதபுரப் பிரதிநிதி அமைச்சர் கே. பி. இரத்தாய்க்கா அவர்களுக்கும் தெரியும். எனது தொகுதியான ஊர்காவற்றுறைத் தொகுதியிலே, தொலைபேசியிலே பொலிச் நிலையத்துக்குப் பேசுவேன். எப்பொழுதும் சொல்லுவர்கள், என்னவோ “போட்டக் இன்ட்” என்று. சொல்லி முடிந்ததும் அங்கேயிருக்கின்ற பொலிசுக்காரர் தமிழ் தெரிந்த ஒருவரைத் தேடிப்பிடிப்பார்.

“ஓன்லி”யும் “ஓல்சோ”யும்

இந்த நிலையிலே நீங்கள் சிறிது கற்பணி செய்து பாருங்கள்: தமிழ் மக்களுடைய நிலை எப்படி இருக்கிற தென்று. நீங்கள் அதிகாரத்திற்கு வந்து 9 மாதங்களாகி விட்டன. நான் கெளரவ பிரதம அமைச்சரவர்களுக்கும் இதைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். எங்களுடைய பகுதி இன்று ஆங்கிலத்திலும் ஆளப்படுகிறது. இதைப் பொறுக்க முடியுமா? பிபிலையில் இருக்கின்ற ஒரு சிங்கள நண்பனுக்கு நீங்கள் தமிழிலே கடிதம் எழுதினால் நாங்களே அதை எதிர்ப்போம். இன்றைக்கு நெடுந்தீவிலேயிருக்கின்ற ஒரு பெண்மணிக்கு—ஒரு ஏழைப் பெண்மணிக்கு — தாதி கள் தெரிவுக்காக வரும்படி கேட்டுச் சிங்களத்திலே கடிதம் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. இவ்வாரூயின் எங்களுடைய நிலைமை என்ன என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

தமிழ் மக்களுடைய உணர்ச்சிகளை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உருசிய நாட்டிலே பிரதேச மொழிகளுக்கும் தசியுரிமையிருக்கிறது: அதனால் உருசிய மொழியைப் படிக்கிறார்கள்.

1956 ஆம் ஆண்டுக்கு முன் நாங்களும் சிங்கள மொழியைப் படித்தோம். தமிழ் மொழியைக்கற்ற சிங்களப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அமைச்சர்களும் எத் தலையோ பேர் இங்கு இருக்கிறார்கள். நீங்கள் எப்பொழுது சிங்கள மொழியை வலிந்து புகுத்தத் தொடங்கின்றகளோ அப்பொழுதுதான் இந்த நாட்டில் பெரும் வகுப்புக் கலவரம் நிகழ்ந்தது—நீங்கள் “சிங்கள ஓன்லி” என்றும் “தமிழ் ஓல்சோ” என்றும் சொல்லுகின்ற வரையிலும் இந்த “‘ஓன்லி’ ஜியும் ‘ஓல்சோ’”வையும் நீங்கள் மாற்றும் வரையிலும்—நீங்கள் தமிழுக்கு உரிமை கொடுக்க முடியாது.

என்ன தரப் போகிறீர்கள்?

தலைவர் அவர்களே! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னு மொன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த நாட்டிலுள்ள தமிழ் மக்களைக் கேட்டுப்பாருங்கள். எந்த ஒரு தமிழ் மகனுவது தான் உரிமையுடன் வாழ்வதாகச் சொல்லமாட்டான். எவரும் அப்படிச் சொல்லவும் முடியாது. ஆகையால், தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் இந்த நாட்டில் உரிமையோடு வாழ்கிறோம் என்று சொல்லும் ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் அரசாங்கத்தைக் கேட்கிறோம். அப்படியான ஒரு சூழ்நிலையை நீங்கள் ஏற்படுத்தினால் நீங்கள் இந்த நாட்டிலே ஆக்குகின்ற சட்டங்கள் நல்ல முறையில் அமையும். எனவே, மொழி உரிமையை இழந்தும், மற்றும் பல உரிமைகளை இழந்தும் நாங்கள் இந்த நாட்டில் துன்பப்பட்டபடியால்தான் இந்த நாட்டில் எங்களை நாங்கள் ஆரும் ஆட்சி வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். அந்த ஆட்சிக்குப் பதிலாக மாவட்ட சபை தருகிறோம் என்று சொன்னீர்கள். அதைக் கூடத் தரவில்லை நீங்கள். இப்பொழுது என்ன தரப்போகிறீர்கள்?

நீங்கள் இணப்பாட்சி தரமாட்டோம் என்றால் நாங்கள் ஆட்சியில் பங்கு பறைவதற்காக என்ன தரப் போகிறீர்கள்? இதுபற்றி இதுவரை அரசாங்கச் சார்பில் பேசிய வர்கள் எவரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. இனிமேல் பேசுகின்றவர்கள் இதற்கு விளக்கம் தருவார்கள் என்று நான் எதிர் பார்க்கிறேன். கெளரவ அநுராதபுரிப் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதி (திரு. கே. பி. இரத்நாயக்கா) அவர்கள் இங்கே இருக்கின்றார். அவர் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர். எங்களுக்கு என்ன தரப் போகிறார்கள் என்று அரசாங்கத்தின் சார்பில் சொல்லவேண்டுமென்று நான் அவர்களுக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

உங்கள் கோசலிசம் என்ன வகை?

(கெளரவ கே. பி. இரத்நாயக்கா: “ஒன்றைக் கொடுக்கமுன் சொல்லும் வழக்கம் எங்களிடம் இல்லை. சொல்லாமலே கொடுப்போம்.”)

அவர் கொடுக்கமுன் சொல்லுவதில்லை என்று சொல்லுகிறார். இதுவரை அவர்கள் கொடுத்தது எதையும் நாங்கள் காணவில்லையே. நாங்கள் இப்பொழுது எங்களுடைய உரிமைகளைத் தாருங்கள், தாருங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் எங்களுடைய மொழி உரிமைகளைச் சீர்ப்படுத்துங்கள் என்று கேட்டோம். நாங்கள் எங்கள் பொலிக் நிலையங்களுக்குத் தமிழ் தெரிந்த பொலிசாரைத் தாருங்கள் என்று கேட்டோம். இன்னும் இவைபற்றி எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

(கெளரவ கே. பி. இரத்நாயக்கா: “ஏன் உங்களுடைய எஸ். பி. தமிழ் ஆளுதானே,”)

அதனால் பிரயோசனம் இல்லை. அவர் பொது மக்களுடன் தினமும் பழகுபவர் அல்லர். ஊருக்குள் பொது மக்களுடன் பழகப் போகிறவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது. எனவே, தமிழ் தெரிந்தவர்களைத் தாருங்கள் என்றுதான் கேட்கிறோம். தமிழ் தெரிந்தவர்கள் பலர்

பொலிசுச் சேவையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அனுப் புங்கள் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு. தமிழர்தான் வேண்டு மென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. ‘‘வாடா, போடா, ஏய்’’ என்று தமிழ் பேசுபவர்களை அனுப்பி வைத்துத் தமிழ் மக்களின் சுயமரியாதைக்குச் சவால் விட்டுக் கொண்டு இந்த நாட்டில் சோசலிசம் பேசுவது என்றால் அது என்ன சோசலிசம் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.

உருசியாவில் மொழிச் சமத்துவம்

சோவியத் உருசியாவில் மொழி உரிமை எப்படிப் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது? அங்கே மொழி உரிமை எப்படி ப்பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைப்பற்றி கௌரவ உடுவில் பிரதிநிதிஅவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம் என்று இங்கு சொன்னார்கள். இலங்கையில் உள்ள சோவியத் தூதர் மாண்புமிகு றஃபீக் நிச்சேஞ்சல், 1970 ஆம் ஆண்டு 1283 இலக்கம் கொண்ட சோவியத் நாடு என்ற பத்திரிகையில் மொழிச் சமத்துவம் எப்படி சோவியத் நாட்டில் இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி சோல்லியிருக்கிறார். அதை நான் இங்கு வாசித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அங்கே இருப்பதுபோன்று நீங்களும் செய்தால் நாங்கள் உங்களுடன் தோனோடு தோள் நின்று உழைக்க ஆயத்தமாக இருக்கிறோம். அவர் சோவியத் நாடு பத்திரிகையில் பின்வருமாறு எழுதி இருக்கிறார்:

‘‘எந்தத் தேசத்திற்கும் எந்த ஒரு மொழிக்கும் எத்தகைய தனிச் சலுகையும் அளிக்க முடியாது. தேசிய சிறுபான்மையினர்பால் அனுவளவும் அடக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்படுவதையோ அவர்களுக்குச் சிறிதும் அநீதி இழைக்கப்படுவதையோ அனுமதிக்க முடியாது. மார்க்சிஸ்டுகளின் தேசிய இனத்திட்டம் முதலாவதாகத் தேசங்கள் மொழிகளின் சமத்துவத்தை ஆதரிக்க வேண்டும். இவ்வகையில் எவ்வித தனிச் சலுகையும் அனுமதிக்கக் கூடாது.

இது சம்பந்தமாக வி. ஐ. லெனின் இவ்வாறு எழுதினார்; ‘உருசியாவைச் சேர்ந்தலுவொரு பிரசையும் மாபெரும் உருசிய மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பிருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் விரும்பவில்லை. அதாவது இதில் துளியும் நிர்ப்பந்தம் கூடாது.’’

சொற் ஷோரால் பயனில்லை.

‘‘துளியும் நிர்ப்பந்தம் கூடாது’’ என்று அவர்கள் அங்கே கொள்கையை வகுத்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் சிங்கள ஆசிரியர்களை அனுப்புகிறோம் என்று சொல்லுகிறீர்கள். நாங்கள் சொல்லுகிறோம். தமிழ் மக்களுடைய தமிழ் மொழி உரிமையை முதலில் தாருங்கள்; அதற்குப் பிறகு சிங்களத்தைப் படிக்கிறதைப் பற்றிச் சிந்திப்போம் என்று. எங்களுடைய கொள்கையை நீங்கள் விளங்க முயல வேண்டும். இப்படியாக நாங்கள் பேசும்போது எங்களுடைய உணர்ச்சிகளை நீங்கள் விளங்க மறுத்துக்கொண்டு வெறும் சொற்பேர்ஸில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தால் இந்த நாட்டில் எதுவும் செய்ய முடியாது. ஓர் இனத்தின்— உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்ற ஓர் இனத்தின்— பிரதி நிதி என்ற முறையில் பேசும் போது நான் பேசுவதில் எந்தக் கருத்தேனும் பிழையாக இருந்தால் அதை மறுக்கக் கூட மைப்பட்டிருக்கிறீர்கள். நாங்கள் இப்படிக்கூடிக் கூடிப் பேசிவிட்டுப் போவதில் பயன் இல்லை. உங்களுடைய சில கொள்கைகளால் இன்று எங்களுடைய மக்கள்துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சாதாரண தமிழ்க் கமத்தொழி ஸார்களுக்கு நீங்கள் தனிச்சிங்களைக் கடிதங்களை அனுப்பி ஒவ்வொருநாளும் எங்களைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் இந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்கு இனிமேல் வருகின்ற அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே வழி வகைகள் செய்யப்படல் வேண்டும். நீங்கள் இங்கே கொண்டு வந்திருக்கும் அடிப்படைத் தீர்மானங்கள் எதுவும் போதிய உரிமைகளை எங்களுக்குத் தரும் முறையில் இல்லை. ஆகையால்தான் நாங்கள் எங்களுடைய இணைப்

பாட்சிக் கொள்கையைக் கைவீடு முடியாதென்று வற்புறுத்துகிறோம். இந்தக் கொள்கையை நாங்கள் எங்கள் உயிர்க் கொள்கையாக வைத்திருக்கிறோம். இந்தக் கொள்கையை எங்களால் விடவே முடியாது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

இப்பொழுது இந்திய நாட்டைச் சிலர் உதாரணம் காட்டுகிறார்கள். திருமதி இந்திராவுடன் தமிழ் நாட்டிலேயுள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒத்துழைக்கிறது என்று பேசுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் முதன் முதலாகச் செய்த ஒரு பணி இந்தியைத் தமிழ் நாட்டில் படிப்பிக்கக் கூடாது என்று நிறுத்தியதே. மத்திய அரசாங்கத்துக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் திருமதி இந்திரா குறை சொல்லவில்லை; சிறுபான்மையினர் விரும்பிப் படிக்கும் வரை நாங்கள் இந்தியைத் தினிக்க மாட்டோம் என்றுதான் சொன்னார். அப்படி இந்தியை எதிர்த்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் துடன் சோசலிசத்துக்காக - சமதர்மத்துக்காக - உடன்படிக்கை செய்தார் அவர். ‘‘சிங்களத்தை வெறுக்கிறீர்கள்,’’ ஆகவே சோசலிசத்துக்காக உங்களுடன் உடன்படிக்கை செய்யமாட்டோம் என்று கூறுகிற நீங்கள் இந்தியாவை உதாரணம் காட்டிப் பேசுகிறீர்களே !

நாங்கள் சமத்துவமே கேட்கிறோம்.

நாங்கள் எங்களுக்கு இந்த நாட்டிலே சமத்துவம் வேண்டும் என்றுதான் கேட்கிறோம். இன்றைக்கு 2,000 ஆண்டுகளுக்குமுன்னரே சமத்துவம் பற்றி ஒருவர் கூறியிருக்கிறார். அவரது நூல் உருசிய மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இருக்கிறது; சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. திருக்குறள்தான் அந்த நூல். 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சமத்துவமாக வாழ வேண்டும் என்ற கருத்தைப் பரப்பிய திருக்குறள் என்ற நூலை உடையவர்கள் நாங்கள். எங்களுடைய வேதனை

காரணமாகச் சில வேளைகளிலே சமத்துவக் கொள்கைக்கு மாறுகச் செயற்பட்டாலும் நாங்கள் அதற்கு மாறுஞவர் கள் அல்லோம். இந்த நாட்டிலே வாழுகின்ற பல்வேறு இன மக்களுக்கும் உரிமையிருந்தால்தான்-ஒற்றுமை இருந்தால் தான் நாடு செம்மையாக இருக்கும்; இல்லாவிடல்,

‘அல்லற்பட்டு ஆற்றுது அழுத கண்ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை’’

என்று வள்ளுவர் கூறியது போல அழிந்தொழிந்து விடும். ஓர் இனமோ, ஒரு தனி மனிதனே ஓர் அரசாங்கத்தினுடைய கொடுமைக்காக அழுதார்களேயானால் அந்த அரசாங்கம் அழிந்து போய்விடும் என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இவ்வாறு நடைபெறுமேயானால் இங்கு சேகுவாரா இயக்கம் மட்டுமன்று, நக்சல்பாரிகளும் தோன்றலாம்; தலைவர்களைக் கடத்துகிறவாகள் தோன்றலாம். இப்படியெல்லாம் தோன்றுமலிருக்க இங்கே ஒற்றுமையான – அமைதி யான சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். இந்த நாட்டிலே இவற்றைத் தடுக்க வேண்டுமானால் எங்களுடைய அபிலாசைக்குரிய இணைப்பு ஆட்சியை நீங்கள் எங்களுக்குத் தரவேண்டும். அப்படி இணைப்பு ஆட்சியைத் தரா விட்டால் அந்தக் கொள்கையை நாங்கள் விடமுடியாது. என்பதை மீண்டும் கூறி எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

தனிமது ஆட்சியா ? சமதர்ம ஆட்சியா ?

“சிறீ ஸங்காக் குடியரசு ஒரு மதச் சார்பற்ற ஈச சாதல் வேண்டும். ஆனால் அது பெற்ற மதம் தின்து மதம் கிறித்தவு மதம் இசிலாமிய மதம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாக்கவும் பேணி வளர்க்கவும் வேண்டும்” எனும் திருத்தத்தை வழிமொழிந்து 14-5-71 இல் நிகழ்த்தியது.

மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே ! மாண்புமிகு உடுவில் தொகுதிப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் சமர்ப்பித்த திருத்தப் பிரேரணையை நான் வழிமொழிகிறேன். இந்த நாட்டில் இன்று ஒரு நெருக்கடியான நிலைமை தோன்றி இருக்கின்ற வேளையில் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சபையிலும் ஒரு நெருக்கடியான நிலை உருவாகுகின்ற நிலைமை காணப்படுவது குறித்து நாங்கள் கவலை அடைகிறோம். இன்று நாம் பேசும் பொழுது இந்த நாட்டிலுள்ள நிலைமையை மறந்து பேச முடியாத சூழ்நிலையிலே—சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்து பேசும் ஒரு சூழ்நிலையிலே—இருக்கிறோம் என்பதைத் தலைவர் அவர்களே நீங்கள் உணர்ந்து கொள்வீர்கள்.

பேச்சுக்கள் தனிக்கை செய்யப்படுமா ?

இன்று எங்களுடைய பேச்சுக்கள் பத்திரிகைகளிலே எந்தவிதமான தனிக்கையும் செய்யப்படாமல் வெளிவரும் என்றுதான் நான் என்னுகிறேன். அதைப் பற்றிய விளக்கத்தைத் தலைவர் அவர்களிடமிருந்து நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

பாரானுமன்றத்திலோ முதலையிலோ பேசுப்படுகின்ற பேச்சுக்கள் தனிக்கை செய்யப்பட்டுப் பத்திரிகை

களில் வெளிவந்திருக்கின்றன. இந்த அரசியலமைப்புச் சபையிலே பேசப்படுகின்ற பேச்சுக்கள் தணிக்கை செய்யப் படாமல் அப்படியே வரும் என்று நான் என்னுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைத் தலைவர் அவர்களும் இதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சரவர்களும் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்தச் சபையிலே நாம் பேசுகிற சில பேச்சுக்கள் மாறுபட்டவையாக இருந்தால் இன்று அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் தகுதி வாய்ந்த அதிகாரி எங்கள் மீது வழக்குத் தொடரலாம். காரணம் காட்டாமல் எங்களை அடைக்கவும் முடியும். இங்கே பேசப்படுகின்ற பேச்சுக்களுக்கு உரிமைப் பாதுகாப்புச் சட்டம் இன்னும் ஆக்கப்படவில்லை.

தலைவர் அவர்களே! பாரார்ஞ்சன்றத்திலே பேசப்படுகின்ற பேச்சுக்களுக்கு எப்படித் தனியுரிமை இருக்கிறதோ அதுபோல இந்தச் சபையிலே பேசப்படுகின்ற பேச்சுக்களுக்கும் இருக்கிறதா என்பதை ஆராய வேண்டியது எங்களுடைய கடமை. ஏனெனில், எங்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும் பொழுது பாரார்ஞ்சன்ற உறுப்பினர் என்ற முறையில் தணிக்கை அதிகாரி அல்லது கட்டுப்பாட்டு அதிகாரி அல்லது அதற்குரிய உத்தியோகத்தர் ஒரு வேளை பிரதமரைக் கேட்கலாம். சாதாரணமானவர்களைத் தண்டிக்கும் பொழுது பிரதமரை அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். ஆதலால்தான் இதனை நான் இங்கே நினைவுட்ட விரும்பினேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அதற்குரிய மறுமொழி தந்தார். அதற்கு அவருக்கு நன்றி.

சமயப் போர்வையில் ஏமாற்ற வேண்டாம்

நாம் இன்று ஒரு பிரதானமான திருத்தத்தை இந்த நாட்டிலேயுள்ள தமிழ் மக்களின் சார்பில் மட்டுமன்றி இந்த நாட்டிலேயுள்ள எல்லா மக்களுடைய சார்பிலும் இங்கே முன்மொழி நிதிருக்கிறோம். இன்றைய சூழ்நிலையில் இந்த நாட்டின் சமய நெறிகள் நல்ல முறையில் வளர

வேண்டும்; மக்கள் சிறப்பாகச் செம்மையாக வாழவேண்டும்; ஆனால் இந்த நாட்டிலே இன்று சமநாம் சோசலிச் ஆட்சியை வகுக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லும் அரசாங்கம் பெரும்பான்மையினரின் மதத்தை மட்டும் அரசியல் நிட்டத்தில் கூறி, ஏனைய மதங்களின் பெயர்களைக்கூடக் கூறுமல் இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த நாட்டிலேயுள்ள எல்லா மதங்களும் பாதுகாக்கப்படும் என்று கூறுங்கள்; நாங்கள் வரவேற்கிறோம். சைவசமயத்தவன் என்ற முறையில் நான் பெளத்த மதத்தை எங்களுடைய மதமாகத்தான் கருதுகிறேன். இந்து மதத்தினுடைய சிறந்த—தெளிவான்—ஒரு நிலைதான் பெளத்த மதம். எனவே, பெளத்த மதத்தை நாம் போற்று கிண்றோம். இந்த நாடு பெளத்த மதத்தின்படி ஆளப்படுமானால், இது ஒரு தர்மதுவீபமாக—தர்ம அரசாக விளங்கும். ஆனால், பெளத்த சமயத்தை உயர்த்திக் கூறிக்கொண்டு, சமயத்தின் போர்வையிலே அதற்கு மாறுங்வற்றைப் புகுத்திப் போலிக் காரணங்களைக் கூறி மக்களை ஏமாற்ற முயன்றுல் அதனைக் கண்டிக்க வேண்டியது இந்த நாட்டின் நன்மையைக் கருதும் ஒவ்வொருவருடைய கடமையுமாகும்.

எல்லாச் சமயங்களும் இடம்பெற வேண்டும்

இந்த அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட நியமன உறுப்பினரான திருவாளர் அசீசு அவர்கள் இந்நாட்டிலுள்ள ஏனைய மூன்று பெரிய சமயங்களையும் இந்தத் தீர்மானத்திற் சேர்க்கவேண்டும் என்ற ஒரு திருத்தப் பிரேரணையைக் கொண்டுவந்தார். அதன் நோக்கம், அரசியல் சட்டத்திலே பெளத்த மதம் மட்டுமன்றி ஏனைய எல்லாச் சமயங்களும் இடம்பெற வேண்டும் என்பதுதான். ஆனால், இப்பொழுதுள்ள தீர்மானத்தின்படி பெளத்த மதம் தவிர ஏனைய மதங்கள் அரசியற் சட்டத்திலே இடம் பெறவில்லை. பெளத்த மதத்தை இனி வரும் ஆட்சியின் அரசாங்க மதமாக்குங்கள். அதைக்கூட நாம் வரவேற்போம். ஆனால்,

இந்நாட்டிலே உண்மையான அறதெறி இருக்கவேண்டுமா னல் - உண்மையான அன்பு தெறி இருக்க வேண்டுமானால்— நாம் உண்மையை ஒழித்து விளையாடக் கூடாது. மதம் வேண்டாம் மதம் அபின் என்று சொல்பவர்கள்—அந்தக் கொள்கை உடையவர்கள் — இந்நாட்டிலே இருக்கிறார்கள்.

ஒருவேளை அந்தக் கொள்கையை அவர்கள் இப்பொழுது மாற்றியிருக்கலாம். மதத்தின் பெயரால் சமுதாயக் கொடுமைகள் நாட்டிலே நடைபெற்று வருவது உண்மை தான். அந்த நிலையிலே சமுதாயச் சீர்திருத்தம் விரும்புப் பவர்கள் மதத்தை வெறுக்கத்தான் செய்வார்கள்.

மதச் சார்பற்ற அரசு வேண்டும்

உண்மையான வாழ்வோடு கலந்து, எல்லோரையும் சமமாக நினைத்து, வலிமையுள்ளவர்களையும் வலிமையற்றவர்களையும், ஏழைகளையும் பணக்காரர்களையும், ஆற்றல் மிக்கவர்களையும் ஆற்றல் குறைந்தவர்களையும், பெரும் பான்மை இனத்தையும் சிறுபான்மை இனத்தையும் சமமாக மதித்து நடக்க ஒருமதம் வழிப்படுத்துமானால் அந்த மதத்தை ஒரு நல்ல மதம் என்று கூறலாம். அப்படியன்றி ஆளுக்கு ஒரு நீதி, இனத்துக்கு ஒரு நீதி என்பதற்காகச் சமயத்தையோ, மொழியையோ, வேறெத்தையுமோ பயன்படுத்தினால் இந்நாட்டில் அமைதியான வாழ்வை—வளமான வாழ்வை நாம் உண்டாக்க முடியாது. எனவே பல சமயமக்கள் வாழும் இந்நாட்டின் அரசியலமைப்பை, நல்ல முறையிலே செம்மையாக உருவாக்க வேண்டுமானால் மதச் சார்பற்ற முறையிலே நாடு விளங்கவேண்டும்; ஆட்சி நடைபெற வேண்டும்.

சமயங்களுக்கிடையே வெறுபாடு காட்டாத முறையிலே புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டம் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் எமது திருத்தத்தின் நோக்கம். எனவே, நாம் பெளத்த சமயத்திற்கு மாருக இருக்கின்றேயும்; எதைக் கொண்டுவந்தாலும் எதிர்க்கின்றேயும் என்று பெளத்த மக்களாகிய பெரும்பான்மை மக்கள் எண்ணக்

கூடாது. எங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்ல எங்க ஞக்கு உரிமை இருக்கின்றது. எங்கள் நன்மைக்காக மட்டுமென்றி, இந்த நாட்டின் நன்மைக்காகவும் ஒற்றுமைக்காகவும் இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும்.

பொத்த மதத்துக்கு மட்டும் நீங்கள் இடம் கொடுத்திருக்கின்றீர்கள். இரண்டு பகுதியினரைத் திருத்திப் படுத்த அந்த இடம் கொக்கப்பட்டிருக்கின்றது போதெத் தோன்றுகிறது. இரண்டு பகுதியினரைத் திருத்திப்படுத்த ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் கடைசியாக ஒரு பகுதியினரையும் திருத்திப்படுத்த முடியாமல் போய்விடும். சமயம் வேண்டாம்; சமயத்தை அரசியலோடு கலக்கக்கூடாது; சமயம் அபின்; சமயம் ஒரு வெறிப் போதை என்று சொல்லும் தீவிரவாதிகளையும், சமயம்தான் நாட்டுக்கு வாழ்வு காட்டவேண்டும்; சமயம்தான் மக்களுக்கு வாழ்வு காட்ட வேண்டும் என்று சொல்லும் சமய தீவிரவாதிகளையும் “சரிப்படுத்துவதற்கே” இந்த அடிப்படைத் தீர்மானம் அமைந்திருக்கின்றது.

“சிறீ எங்காக் குடியரசிலே பெரும்பான்மை மக்களின் சமயமாகிய பொத்த மதத்துக்கு அதற்குரிய இடம் வழங்கப்படல் வேண்டும். 5 (4) ஆம் அடிப்படைத் தீர்மானத்தினால் வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளை எல்லாச் சமயங்களுக்கும் உறுதியளிக்கும் அதே நேரத்தில், பொத்த மதத்தைப் பாதுகாத்துப் பேணி வளர்த்தலும் அரசின் கடமையாதல் வேண்டும்”

என்று அந்தத் தீர்மானம் கூறுகின்றது.

இரட்டை வேடம்

இந்த அரசியற் சட்டத்திலே பெரும்பான்மை இனம், சிறுபான்மை இனம் என்று வேறு எங்கும் பிரிக்கப்படவில்லை. இங்கு பெரும்பான்மை இனம் என்று ஒரு சொல்லில் நீங்கள் வழங்குகின்றீர்கள். இந்த அரசியற் சட்டம் இந்நாட்டுக் குடிமக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான சட்டமாக இருக்கின்றது. ஆனால், மதத்துறையில் மட்டும் தான் பெரும்பான்மை மக்கள் என்றும் சிறுபான்மை மக்கள் என்றும் இரட்டை வேடம் என்றும் இருக்கின்றது.

கள் என்றும் பிரித்துப் பேசுகின்றீர்கள். மக்களை ஒன்று படுத்தவேண்டிய மதம், அதுவும் கருணை, அருள் ஆகிய வற்றிலே கால்கொண்ட பெளத்த மதம், இந்நாட்டின் மக்களைப் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை என்று பிரித்து வைக்க ஏதுவாவது மிகுந்த வருத்தத்தைக் கொடுக்கின்றது. பெளத்த மதத்தை நாங்கள் அரசியல் திட்டத்தில் சேர்த்து விட்டோம் என்று சொல்வதற்காகத்தான் நீங்கள் இந்த மூன்றுவது அடிப்படைத் நீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றீர்கள். எங்கள் கட்சி பெளத்த மதத்துக்கு மாறானதன்று. பெளத்தத்தை இந்நாட்டின் அரசு மதமாக்குங்கள் என்று நான் சொல்லுகிறேன். ஆனால் நீங்கள் இரட்டை வேடம் போட வேண்டாம் என்றுதான் நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சமயம் வேண்டாம் என்று சொல்பவர்களுக்கு நாங்கள் அதை நாட்டு மதமாக ஆக்கவில்லை என்று சொல்லித் தப்பப்பார்க்கிறீர்கள். சமயம் வேண்டும் என்று சொல்பவர்களுக்கு மற்ற மதங்களுக்கு நாங்கள் இடம் கொடுக்கவில்லை; பெளத்த மதம் ஒன்றுக்குத்தான் இடம் கொடுத்திருக்கிறோம் என்றும் செரல்லப் பார்க்கிறீர்கள். இந்த இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில்தான் இந்த அடிப்படைத் தீர்மானம் இருப்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றேன். எனவே, இந்த இரண்டும் கெட்டான் நிலை இந்த நாட்டில் மீண்டும் மீண்டும் துன்பங்களை வருவிக்கும் ஒரு கால்கோளாக இருக்கும் என்பதையும் நான் எடுத்துரைக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்ததாக பெளத்த மதத்தை உண்மையிலேயே பாதுகாக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு போதிய இடம் நான்காவது அடிப்படைத் தீர்மானத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நான்காவது அடிப்படைத் தீர்மானத்தின் மூன்றுவது உப பிரிவை நான் இங்கு வாசித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதாவது:

“இனச் சார்பானவும் சமயச் சார்பானவும், ஏனையவுமான தொகு யினர் உட்பட, சிறீ லங்கா மக்களின் எல்லர்ப் பிரிவினரிடையேயும் ஒத்துழைப்பையும் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதன் மூலம் தேசிய ஜக்கியத்தை வலுவூன்றச் செய்வதற்கு அரசு முயலுதல் வேண்டும்.” என்றும்,

இந்த அடிப்படைத் தீர்மானம் எட்டர்வது பிரிவில்—

“தமது சமயக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ப ஒரு வாழ்கை முறையைப் பின்பற்றி வருதல், எல்லாச் சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் இயல்வதாயிருக்கும் வரையில், தேவையான பொருளாதார, சமுதாய சூழலை அரசு அமைப்பதற்கு முயலுதல் வேண்டும்.” என்றும்

கூறப்பட்டிருக்கின்ற பகுதிகள் எல்லா மத த்தினருக்கும் தங்கள் மதங்களைத் தாங்கள் விரும்பிய வாறு மேற்கொண்டு ஒழுக வழி வகுக்கின்றன. இந்தச் சூழ் நிலையில் இந்த நாட்டின் அரசு மதச் சார்பற்ற அரசாக இருக்குமானால் இந்த நாட்டு மதங்கள் எல்லாம் பாதுகாக்கப்படும் என்று கூறுவது ஒருவகையில் பொருத்தமாக இருக்கும். சமயத்தைச் சாட்டி, மொழியைச் சாட்டி, சிறுபான்மை இனத்தை அடக்க, ஒடுக்க முயல் வது கூடாது. எந்தச் சமயத்துக்கு உண்மையாகப் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்றால் சைவசமயத்துக்குத்தான் பாதுகாப்பு வேண்டும் என்று கூறுவேன்.

சைவத்துக்கே பாதுகாப்பு வேண்டும்.

இந்த நாட்டுக்குப் பிறநாட்டார் வந்தபோது அவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் சமயத்தைப் பரப்ப முற்பட்டனர்; அதற்கு ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பயண்படுத்தி னர்கள். அதனால் இந்த நாட்டில் பெளத்த சமயமும் இந்து சமயமும் பாதிக்கப்பட்டன. இன்று பெளத்த சமய மக்களே அதிகாரத்தில் இருப்பதால் பெளத்த மதம் பாதிக்

கப்படவில்லை. ஆனால், சைவ சமயம் இன்று மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் அன்மையில் மூன்று பெளத்த பாடசாலைகளை அரசாங்கம் அங்கீரித்திருக்கின்றது. பெளத்த பாடசாலைகளைக் கட்டச் சொல்லித் தூண்டிலிட்டு அவற்றைப் பெளத்த பாடசாலைகள் என்று கூறி அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. சைவப் பாடசாலைகளில் இருந்த பிள்ளைகள் எல்லோரும் இந்தப் பெளத்த பாடசாலைகளில் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இந்தப் பாடசாலைகளில் வேலை பெறுவதற்காகப் பல ஆசிரியர்கள் பெளத்தர்களாக மாறினார்கள். பெளத்தத்தின் சார்பில் இவற்றுக்கெல்லாம் அரசு ஊக்கமளித்தது. இது நீதி யான செயலா? என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். சட்டத்துக்கு மாருக அங்கு பெளத்த பாடசாலைகளை உருவாக்கிப் பெளத்தத்தைப் பரப்ப அரசாங்கம் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியது. இப்படி ஒரு சூழ்நிலை இந்த நாட்டில் உருவாக்க கூடாது.

சமயத்தை மாற்றினால் சலுகைகள்.

சிறுபான்மைத் தமிழர்களைப் பற்றி இங்கு குறிப் பிட்டார்கள். தமிழர்களைச் “சிறுபான்மை,” “பெரும் பரன்மை” என்று நாங்கள் பிரிப்பதில்லை. தமிழர்களிடம் எந்தவிதமான சாதிவேற்றுமையும் இல்லை. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்,” “ஒன்றே குலம்” என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு குலம் – ஒரு சடவுள் என்ற கொள்கையைவத்து நாங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறோம். இடையில் வந்த வர்கள் தமது சுயநலத்திற்காகச் சாதிகளைக் கற்பித்தார்கள். தமிழர்களைச் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் என்றும் பெரும்பான்மைத் தமிழர்கள் என்றும் பிரித்து, தமிழரிடையே இரண்டு பிரிவை இப்பொழுதும் சிலர் கற்பித்து வருகின்றார்கள். அந்தச் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் பலர் இன்று பெளத்த சமயிகளாக மாறுகிறார்கள். பெளத்த சமயிகளாக மாறிவிட்டால் தங்களுக்கு உத்தியோகம்

கிடைக்கும், ஆசிரியர் வேலை கிடைக்கும் என்றெல்லாம் எண்ணிச் சமயத்தை மாற்றுகிறார்கள். இதை எவரும் மறுக்க முடியாது. உண்மையான பொத்த சமயிகளுக்கு இது விருப்பமில்லாமல் இருக்கலாம். உண்மையை உணர்ந்து, இது நல்ல சமயம் என்று எத்தனையோ மக்கள் பொத்த சமயத்தைத் தழுவியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பொத்த சமயத்தைத் தழுவினால் உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்று எண்ணுகின்ற நிலைமை சென்ற அரசாங்கத்தால் இந்த நாட்டில் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. இது எங்கள் நாட்டிலே...எங்கள் பகுதியிலே—தமிழ்ப் பகுதியிலே—நடக்கிற ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி. உங்களிற் பலருக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் என்ற காரணத்தால் இதனை எடுத்துக் கூறவிரும்புகிறேன்.

தமிழர்களைச் சிங்களவர்களாக்கும் சூழ்ச்சி,

இன்று இந்தச் சூழ்நிலையில் பொத்த சமயத்துக்குத் தமிழ் மக்களை மாற்றுவதற்குச்—சிங்களம் படித்து விட்டார்ஸ்—சிங்களம் தெரிந்துவிட்டால் அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கொடுக்கலாம் என்றும் சொல்கிறார்கள். மொழியையும் சமயத்தையும் வைத்து எங்கள் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களை—தமிழர்களை—பொத்தர்களாக, சிங்களவர்களாக ஆக்குகிற ஒரு முயற்சியை இந்த அரசாங்கம் மேற்கொள்ளவிட்டாலும் அந்த முயற்சி நடந்துகொண்டு தான் வருகிறது என்பதை நான் துக்கத்துடன் இந்த இடத்தில் எடுத்துக்கூற வேண்டியவாக இருக்கிறேன். இதனாலேதான் பொத்தத்துக்கு ஒரு தனிச் சிறப்புக் கொடுக்கும் பொழுது நாங்கள் சந்தேகக் கண்ணேனுடைய பார்க்கிறோம். இதனால் இந்தப் பிரேரணையில் பொத்தத்துக்கும் ஏனைய சமயங்களுக்கும் ஒரு சமத்துவமான நிலையை உண்டாக்க வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் கேட்கிறோமே தவிரப் பொத்தத்துக்கு மாறுக எதையும் பேசவில்லை.

நீங்கள் சமய வழியிலே நாட்டை ஆள வேண்டு மானால், தயங்காமல் சமய வழியிலே ஆளவேண்டும். அன்றேல் சமத்துவ வழியிலே-சமதர்ம வழியிலே-மேலை நாடு கள் எப்படிச் சமதர்மத்தைப் பேணி நாட்டை ஆள்கின் றனவோ அந்த வழியிலே ஆளவேண்டும். இதை விடுத்து, இரண்டுக்கும் இடையிற் போன்ற எப்பொழுதும் தின்டாடவேண்டியே வரும்.

நாடகம் ஆடவேண்டாம்.

இஃது ஓர் அரசியலமைப்புச் சபையாக இருந்தாலும்கூட இங்கே ஆரும் கட்சியாகவும் எதிர்க் கட்சியாக வும்தான் நாங்கள் இயங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த நாட்டிலே தமிழ் பேசும் மக்களும் சிங்களம் பேசும் மக்களும் இரு பெரும் பிரிவின் ராக இருக்கிறார்கள். தமிழ் பேசும் மக்களுடைய சார் பிலே நாங்கள் சில திருத்தங்களைக் கொண்டு வருகிறோம். இவ்விதம் கொண்டு வந்தாலும் அவை பெரும்பான்மை வாக்குகளால் தோற்கடிக்கப்படும் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். இங்கு ஒரு நாடகம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டு வர, நீங்கள் அதைத் தோற்கடித்து, நாடகம் நடத்தாமல் அரசியலமைப்புச் சபை உருவாக்கும் அரசியற் சட்டம் இந்த நாட்டில் தமிழ் மக்கள் எல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத் தக்கதாக அமையச் செய்தல் வேண்டும். அதை விடுத்து நாங்கள் கொண்டுவரும் திருத்தங்களை நீங்கள் தோற்கடித்துக் கொண்டிருந்தால் அது நீதி முறைக்கு உட்பட்டதாகாது.

சிங்கள மக்களுடைய தலைவர்களும் தமிழ் மக்களுடைய தலைவர்களும் சேர்ந்து இந்த நாட்டில் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஓர் அரசியலமைப்பை உருவாக்கவேண்டுமென்பதற்காக, கௌரவ பிரதம அமைச்சரையும் கௌரவ பாராளுமன்ற அலுவல்கள் அமைச்சரை

யும் சந்தித்து மொழி முதலியன பற்றிப் பேசியிருக்கிறோம். இவை பற்றிய தீர்மானங்கள் இன்னும் இடம் பெறவில்லை. மொழி விடயங்களிலே திருத்தங்கள் ஏற்கப்பட்டு, தமிழ் னத்தினுடைய மொழியுரிமை முதலியன் அவர்களுடைய மனத் திருத்திக்கு ஏற்பக் கொடுக்கப்படாவிட்டால் அரசியல் அமைப்புச் சபையில் நாங்கள் இருப்பதில் பயன் இல்லை என்ற ஒரு நிலை உருவாகும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எனவே, நாங்கள் எங்களுக்காகச் சில திருத்தங்களைக் கொண்டுவர நீங்கள் அவற்றைத்தோற் கடிக்கும் நிலைமையை மாற்றி நீங்களும் நாங்களும் ஒன்றுபட்டுச் சமூகமான முறையில் இந்த நாட்டில் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க - பெரும்பான்மை மக்கள் மாத்திரமன்றிச் சிறுபான்மை மக்களும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க - ஓர் அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு இன்னும் காலம் போய்விடவில்லை.

அப்படி உருவாக்கமல் விட்டால் அடிப்படை மொழி உரிமைப் பிரச்சினை வரும்பொழுது நாங்கள் இந்தச் சபையில் இருந்து விலக வேண்டிய நிலைமை உருவாகும் என்பதைக் கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

இரண்டு சபைகள் வேண்டும்

“ஒற்கற மன்றம்” என்ற சொல் அகற்றப்பட்டு, அதனிடத்தில் “இருமன்றம்”, என்ற சொல் இடப்படல் வேண்டும்” எனும் திருத்தத்தை ஆதரித்து 18-6-71 இல் சிகழ்த்தியது.

மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே! புதிய அரசியலமைப்பு இரண்டு சபைகளை-இரு மன்றங்களை - உடைய தாக இருக்க வேண்டுமா, அல்லது ஒரு மன்றம் உடைய தாக இருக்கவேண்டுமா எனும் விடயத்தை இங்கே விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நாட்டிலே சமதர்மம் நன்கு நிலைத்து, கட்சி பேத மற்ற, வர்க்க பேதமற்ற, வகுப்புப் பேதமற்ற ஒரு சமுதாயம் நிலைக்குமானால் மேல் சபையும் வேண்டாம், அரசியலமைப்புத் திட்டங்களும் வேண்டாம், அடிப்படைத் தீர்மானங்களும் வேண்டாம், அடிப்படை உரிமைகளும் வேண்டாம் என்று நான் துணிந்து கூறுவேன்.

வகுப்புப் பேதமற்ற ஒரு சமத்துவமான ஆட்சியும் சமுதாயமும் அமைந்து விட்டால் இவைகள் எல்லாம்தேவையற்றன. கௌரவ மின்னேரியாப் பிரதிநிதி (திரு. இரத்ன தேசபிரிய சேனநாயக்கா) அவர்கள் கூறியது போலவும் கௌரவ அரசியலமைப்பு அமைச்சர் கூறியது போலவும் இந்த நாட்டிலே சமதர்மத்தை நோக்கி - சோசலிசத்தை நோக்கி - நாங்கள் இப்பொழுது காலடி எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதைப் போய்டைந்து, சமவாய்ப்புச் சமுதாயம் இந்த நாட்டிலே நிலைநாட்டப்படும் வரை நாங்கள் ஒரு சபையோடு மட்டும் அமைந்துவிட முடியாது. உண்மையான சோசலிசம் நிலைத்து விட்டால் ஒரு சபை போதும் என்பதே என்னுடைய எண்ணம். எனவே. அந்த நிலை வரும் வரையில் நாம் இரண்டு சபையைக் கொண்ட-

அமைப்பால் ஆளப்படுவதுதான் சிறந்தது. இந்த நாட்டிலே ஒரு அமைதியான ஆட்சி, சமத்துவமான ஆட்சி நிலைப்பதற்கு - ஓர் இனத்துக்கு, ஒரு மொழிக்கு, ஒரு சமயத்துக்கு, ஒரு சாதிக்கு ஒரு நீதி வகுக்காமல் அமைதியாக வாழ்வதற்கு-இருசபை ஆட்சி மிகமிக இன்றியமையாதது என்பதை இந்த நேரத்திலே நாட்டின் நன்மை கருதி நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

உறுதியான ஆட்சியில்லை.

இன்று ஓர் உறுதியான ஆட்சி இலங்கையிலே இருக்கிறது என்று கூற முடியாது. 1948 ஆம் ஆண்டு நாம் சுதந்திரம் பெற்றோம். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை இங்கே ஆண்ட அரசுகளை நோக்கினால்-அவற்றின் நிலைமைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் எந்த அரசாங்கமும் உறுதியான ஆட்சியை நடத்தியதாகக் கூற முடியாது. எந்தவொரு கட்சியும் உறுதியர்ன கட்சியாக-தனியொரு கட்சியாக-இந்த நாட்டையாளவில்லை என்பதைச் சரித்திரம் கூறுகிறது.

1948 ஆம் ஆண்டிலே ஜக்கிய தேசியக் கட்சி 41 இடங்களைப் பெற்று ஆளத்தொடங்கியது. ஆயினும் அது ஏனைய கட்சிகளின் ஆதரவை நாடியது. 1952 ஆம் ஆண்டிலேதான் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி, ஒரு கட்சியாகப் பெரும் பான்மை இடங்களைப் பெற்று ஆண்டது. அதன் பின்னர் 1956 ஆம் ஆண்டிலே எம். ஈ. பி. வென்ற பொழுது ஒரு கட்சியாக ஆள முடியவில்லை. 1960 இல் சிறி வங்கா சுதந் திரக் கட்சி 75 இடங்களைப் பெற்றுத் தனியொரு கட்சியாக ஆளத் தொடங்கியது. ஆனால் அதுவும் ஒரு கட்சியாக ஆளமுடியாமல், கடைசியாக இலங்கைச் சமசமாசக் கட்சியின் உதவியோடுதான் அரசாங்கத்தை நடத்தியது. அதன்பின் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி, பல கட்சிகளுடைய துணையோடு ஆண்டது. இப்பொழுது முன்று கட்சிகள் சேர்ந்து நாட்டை ஆளுகின்றன.

தனிக்கட்சி ஆட்சி இல்லை.

1952 ஆம் ஆண்டு தவிர மற்ற எந்தக் காலத்திலும் இந்த நாட்டைத் தனியொரு கட்சி முற்றுக்குத் தனித்து ஆளவில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். ஒரு கட்சி ஆளத்தக்க முறையிலே இந்த நாட்டின் அரசியல் நிலைமை உறுதியாக இல்லை. அரசியற் கொள்கைகள் நன்கு வேர்கொள்ள வில்லை. ஒரு கட்சி ஆட்சியில் இருக்குமானால் இன்றுள்ள பல தொல்லைகள் இந்த நாட்டிலே இருக்கமுடியாது.

இப்பொழுது மூன்று கட்சிகள் ஆட்சியில் இருக்கின்றன. இந்த மூன்று கட்சிகளையும் ஒரே கட்சியாக ஆக்க வேண்டும் என்ற கருத்து அமைச்சர் இலங்கரத்தினு அவர்களுடைய பேச்சிலே காணப்படுகிறது. இந்த நாட்டிலே மூன்று கட்சிகளும் ஒன்றாக இணைந்து ஆண்டால் நல்லது என்று சில மர்தங்களுக்கு முன் அவர் தமது பேச்சொன்றிலே குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அப்படி ஆளுகின்ற நிலைமையை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். மூன்று கட்சி ஆட்சியில் இருப்பதால் சிறுபான்மை இனத்துக்குரிய உரிமைகளைப் பெறுவதில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன.

சட்டங்களைச் சீர்ப்படுத்த மேற்சபை வேண்டும்.

அரசியல் உறுதிப்பாடு வரும்வரை ஒரு மன்றம் மட்டும் ஆள்வது—ஒரு சபை மட்டும் ஆள்வது—நன்மையாக இருக்காது. இந்த நாட்டில் ஆக்கப்படும் சட்டங்களை அமைதியாக ஆராய்ந்து அவற்றைச் செம்மையாகச் சீர்தூக்க ஒரு மேற்சபை இன்றியமையாதது. இன்றைய முதலை அத்தகைய தொண்டை எப்பொழுதும் செய்யாவிட்டாலும் இடைக்கிடையே செய்திருக்கின்றது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆகையால், இந்த நாட்டிலே உண்மையான சோசலிசம் நிலைகொள்ளும்வரை ஓர் அமைதியான ஆட்சியை நிலைநாட்ட ஓர் இரண்டாவது சபை அவசியம்,

அத்தகைய ஒரு மேற்கூப்பு இப்பொழுதுள்ள முதலை போல அமையவேண்டுமென்று நான் சொல்ல வில்லை. இப்பொழுதுள்ள முதலையின் அமைப்பில் பல குறைகள் இருக்கலாம். அதிற் பல குறைகள் இருக்கின்றன என்பதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஆனால், நாங்கள் அமைக்கும் மேற்சபை அந்தக் குறைகளையெல்லாம் நீக்கி ஒரு நிறைவான சபையாக இருக்குமானால், நூர்ட்டைச் செம்மையாக ஆள வாய்ப்பாக இருக்கும். அன்றியும் சிறுபான்மை மக்களுடைய உரிமைகளைக் காப்பாற்றவும் இந்த இரண்டாவது சபை மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.

முடிவுரை

உயிர்ப் பிரச்சினை

தமிழ் மொழிக்குச் சம உரிமை நாட்டும் திருத்தத்தை
முன் மொழிந்து 24-6-71 இல் நிகழ்த்தியது,

மாண்புமிகு துணைத்தலைவர் அவர்களே ! அடிப்
படைத் தீர்மானங்கள் 11, 12, 23, 24 ஆகியவற்றுக்கு திரு
வாளர் சா. சே. வெ. செல்வநாயகம் அவர்களால் கொண்டு
வரப்பட்டுள்ள பின்வரும் திருத்தப் பிரேரணையை நான்
முன்மொழிகிறேன் :

சிங்களமும், தமிழும் —

- (அ) சட்டங்கள் ஆக்கப்படவேண்டிய மொழிக
ளாதல் வேண்டும்.
- (ஆ) சிறீ லங்காவின் அரசகரும் மொழிகளாதல்
வேண்டும்;
- (இ) நீதி மன்றங்களின் மொழிகளாதல் வேண்
டும்; அத்துடன்.
- (ஈ) எல்லாச் சட்டங்களும் பிரசரிக்கப்பட வேண்
டிய மொழிகளாதல் வேண்டும்.

‘சிறீ லங்கா’ என்ற சிங்களச் சொல்லை இலங்கை
என்று வழங்க வேண்டுமென்று நான் முன்னர் வேண்டு
கோள் விடுத்திருந்தேன். தமிழ் மொழியின் உயிர்நிலை
அதன் இலக்கணமாகும். நல்ல முறையில் இலக்கணம்
அமைந்த மொழி தமிழ் மொழி. தமிழ் மொழி யின்
இலக்கண நூல்களில் தொல்காப்பியம் மிகப் பழைய
வாய்ந்ததாகும். தொடர்ந்து முவாயிரம் வருடங்க
ளாக நல்ல முறையில் இலக்கணத்துடன் இயங்கி வரும்
இந்த மொழியை இன்று பலரும் தாம் நினைத்த போக
கில் கையாள்வது கண்டு நாம் துன்பப் படுகிறோம். தமி

தீழுத் தமிழாகக் கையர்ள்வதுதான் சிறந்தது. தமிழ் மொழியைத் தூய்மையாகக் கையாளுகின்ற அந்த உரிமை கூட இன்று இல்லாதிருப்பதைக் கண்டு தமிழ் மக்கள் மிகவும் துன்பப்படுகிறார்கள். தமிழ் மொழியைத் தூய்மையாக—செம்மையாக எழுதுகின்ற அந்த உரிமையைப் பறிக்க வேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சிறீ வங்கா என்று தமிழில் எழுதுவதால் அது தமிழாகி விடாது.

தோத பிரச்சினை

நான் இங்கே மிக நீண்ட பேச்சொன்றை நிகழ்த்த வேண்டிய கடப்பாடுடையவனாக இருக்கிறேன். நாம் இங்கு கொண்டுவந்துள்ள திருத்தங்கள் தமிழ் மக்களுடைய உயிர்ப்பிரச்சினையைப் பற்றியன. இப்பிரச்சினை உண்மைத் தமிழர் ஒவ்வொருவரையும் வாட்டி வதைக்கின்ற பிரச்சினையாகும். இது 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரை இருந்து வருகின்ற பிரச்சினையாகும். பல அரசாங்கங்களினாலும் உரையாடல்களினாலும் இன்னும் தீர்க்கப்படாமல் தமிழ் மக்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற பிரச்சினையாகவும் இது இருக்கின்றது. பல முறை இந்த இலங்கையை ஆண்ட அரசாங்கங்கள் முயற்சி செய்தும் அந்த முயற்சியின் பலனாக இன்னும் விடுவிக்கப்படாமலிருக்கின்ற ஒரு பிரச்சினையாகவும் உள்ளது. எனவே, அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஆக்கப்படுகின்ற இந்நேரத்தில் இந்த மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றி—இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்கள் என்ன என்னுடையிருக்கன்? அவர்களுக்கு என்ன இடர்ப்பாடுகள் எழுந்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி—எடுத்துக்கை வேண்டும். “அமைச்சர் பதவி கிடைக்கலாம், சலுகைகள் கிடைக்கலாம்” என்ற நோக்கங்களுடன் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்துள்ள சில தமிழர்களைத் தவிர ஏனைய தமிழர்கள் எல்லோரும் என்ன நினைக்கின்றார்கள் என்பதை இந்நேரத்தில் எடுத்துக்கூற வேண்டியது எனது கடமை.

எனக்கு முன்பு பேசிய கௌரவ கபருதுவைப் பிரதிநிதி அவர்கள் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். அவர் தமிழ் மக்கள் மொழிபெயர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். தமிழ் மொழியே வேண்டாம் சிங்கள மொழி மட்டுமே இருந்தாற் போதுமென்ற கருத்தையே என்றும் தெரிவிக்கின்ற தீவிர வாதிகள் சிலரின் மத்தியில் கௌரவ கபருதுவைப் பிரதிநிதி அவர்களின் கருத்து எமக்குச் சிறிது நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றது. ஆனால், அவர் ஒர் அச்சத்தைத் தெரிவித்தார். “இரு மொழிகள் [என்று சொல்லுகின்ற பொழுது, சிங்களத்தோடு ஆங்கில மொழியும் சேர்ந்து விடும். ஆகவே, ஒரு மொழி-அதாவது சிங்களம் மட்டும் என்பதை நாம் வற்புறுத்துகின்றோம்” என்று சொன்னார்.

தமிழின் இடத்தில் ஆங்கிலம்.

இந்நாட்டிலே சிங்கள மொழி எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்படாத ஒரு மொழியாக இருக்குமென்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. பெரும்பான்மை இனத்தவரின் மொழியான அம் மொழி எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் பேணிப் பாதுகாக்கப்படும் ஒரு மொழியாகவே இருக்கும். அரசியல் அமைப்பிலும் அது பேணிப் பாதுகாக்கப்படும் மொழியாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே, அந்த அச்சமே தேவையில்லை. “இந்த நாட்டிலே ஆங்கிலம் சிங்கள மொழியின் இடத்தை எடுத்துள்ளது; அஃது அரசியல் மொழியாகவும் ‘நுழைய யப் போகின்றது’” என்று கூறுவது சரியன்று. தமிழின் இடத்தைத்தான் ஆங்கிலம் பிடித்திருக்கின்றது.

இந்த அரசாங்கம்-சிறப்பாக அரசகரும் மொழிக்குப் பொறுப்பாக இருக்கின்ற அமைச்சரவர்கள் (தொம் பேப் பிரதிநிதி அவர்கள்) இச் சபையிலே கூறினார்கள்: “ஆங்கிலத்திலேதான் மொழி பெயர்ப்புக்கள் அனுப்புவேர்ம்” என்று. இதை நான் இங்கே விதந்து கூறவிரும்புகிறேன். இப்பொழுது சிங்களமும் ஆங்கிலமும்

தான் அரசகரும் மொழிகளாக மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை இந்தச் சபையிலே அந்த அமைச்சர் தெட்டத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார். ஆகவே, ஆங்கிலம் தான் எங்களுக்குப் பெரும் நெருக்கடியைக் கொடுக்கின்றது. சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் எங்களை ஆங்கிளிற முயற்சி நடைபெறுகின்றது. இதை நாங்கள் வண்மையாகக் கண்டிக்கின்றோம். யாழ்ப்பானை மாவட்டத்திலேயுள்ள கச்சேரியை நாம் நோக்கினால் அங்கேயிருந்து புங்குடுதீவிலுள்ள ஒருகிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் செயலாளருக்கு ஆங்கிலத்தில் கடிதம் அனுப்படுகின்றது. ஏன் தமிழிலே எழுதவில்லை என்று கேட்டால் அதற்கு எவரும் மறுமொழி கூறுவதற்கு ஆயத்தமாக இல்லை. அரசியற் சட்டம் ஆக்கப்படுகின்ற இந்நேரத்தில் எமக்கு-எமது மொழிக்கு-உரிய இடத்தைக் கொடுங்கள் என்றுதான் நான் வற்புறுத்துகின்றேன்.

மொழி ஓர் இனத்தின் உயிர்.

மொழிப்பிரச்சினை ஓர் இனத்தின் உயிர்ப் பிரச்சினை. ஒரு இனத்துக்கு உயிராக (அவ்வினத்தின் ஆக்கத்துக்கு) விருத்திக்கு ஒரு சிறந்த கருவியாக அமைவது அவ்வினத்தின் மொழியாகும். மதத்திலும் பார்க்க மொழி ஓர் இனத்தை இறுக இணைப்பதிலே வலிமையுடையது. இன்று பெளத்தர்களாக இருப்பவர்கள் நாளைக்கு வேறொரு மதத்துக்கு மாறலாம். இன்று இந்துக்களாக இருப்பவர்கள் நாளைக்குப் பெளத்தர்களாகலாம். ஆனால், இன்று தமிழ் பேசுகிறவர்கள் நாளைக்குச் சிங்களம் பேசுகிறவர்களாக ஆகிவிடமுடியாது, அவர்களை வேறு ஓர் இன மக்களாக மாற்றிவிடவும் முடியாது. எனவே, மதத்திலும் பார்க்க மொழிதான் இந்த உலகத்திலே இனத்தை இணைப்பதில் வலிமையுடையதாக இருக்கிறது என்று கூறுவது மிகையாகாது.

கிழக்குப் பக்கித்தானும் ஜேம்ற் குப் பக்கித்தானும் மதத்தால் ஒன்றுபட்டனவாக இருந்த போதிலும்

மொழியால் வேறுபட்டனவர்க அவை இருப்பதனுலேதான் இன்று அங்கே ஒரு கொந்தளிப்பான நிலை ஏற்பட்டிருக்கி ரது. எனவே, இரண்டு இன மக்கள் வாழுகின்ற ஒரு நாட்டிலே ஓர் இனத்தை அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பது – அதுவும் மொழியின் பெயரால் பிரித்து அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பது–ஒருபோதும் ஒற்ற ரூப மயை உண்டாக்காது என்பதில் எந்த விதமான ஜயத்துக்குமிடமில்லை.

மக்களுக்கு ஒரு மதிப்பை–சுய மரியாதையை– கொடுப்பது மொழிதான். தமிழ் மக்களுடைய மொழியைச் சிங்கள மக்கள் மதித்தால், தமிழ் மக்களும் அவர்களுடைய மொழியை மதிப்பார்கள். அப்பொழுதுதான் இந்த இரு இன மக்களும் ஒருவரையொருவர் மதிப்பவர்களா வார்கள்.

இந்தப் பின்னணியில் கடந்த காலங்களில் நிகழ்ந்ததை நிலைக்களாக வைத்து–கடந்த காலங்களில் நாம் அடைந்த துன்பங்களை அடிப்படையாக வைத்து–இந்தத் திருத்தங்களை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தத் திருத்தங்களை, இதுவரை நாங்கள் சொண்டு வந்த திருத்தங்களைப் போலக்கருதாமல், பரந்த அடிப்படையிலே நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். இதுவரையில், இந்த அரசியல் அமைப்புச் சபையிலே நாங்கள் பல திருத்தப் பிரேரணைகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அவற்றையெல் லாம் இந்தச் சபையிலே நீங்கள் ஏற்கவில்லை; அவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்து, ஆவன செய்யவும் முற்படவில்லை. ஆனால் முன் நடந்து கொண்டதைப் போல இந்த விடயத் திலும் நடக்காமல். எங்களுடைய தீர்மானங்களை நன்கு அலசி ஆராய்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டும்.

மொழிச் சட்டங்கள் பயன்தரவில்லை.

1956 ஆம் ஆண்டிலே இந்த நாட்டிலே சிங்களம் மட்டும் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்ட பொழுதுதான் மொழிப் பிரச்சினை கோன்றியது என்பதை எவ்வரும் மறுக்க முடியாது. இந்த மொழிப் பிரச்சினையால் தய

மூர்கள் எல்லாரும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே வதமிழ் மக்களுடைய பிரச்சினையாக இருக்கும் இதை நன்கு அலசி ஆராய்ந்து நல்ல முறையில் தீர்க்கவேண்டியது உங்களது கடமையாகும். உங்களிடமுள்ள பெரும்பான்மை வாக்குப்பலத்தை வைத்துத் தீர்க்கக்கூடாது. இதுவரை பல முறைகளில் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயன் நீர்கள்; ஆனால் முடியவில்லை. இப்பொழுதும் 1956 ஆம் ஆண்டு நிலையிலே நாம் இருக்கிறோம். மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கச் செய்யப்பட்ட சட்டங்கள் எல்லாம் பயன்தரவில்லை.

இந்த அரசியலமைப்புச் சபையிலே தமிழ் என்ன உரிமையைப் பெறப் போகிறது; ஏறத்தாழ 15 ஆண்டு காலமாகப் போராடி வந்த தமிழர்கள் என்ன உரிமையைப் பெறப்போகிறார்கள் என்பதை இன்று இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் ஆழ்ந்து நோக்கிய வண்ணம் இருக்கிறார்கள். இன்று, சிலர் அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து இருக்கலாம். அப்படியாக அவர்கள் அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து இருந்த போதிலும் அவர்களும் இந்தப் பிரச்சினையில் மிகுந்த கவனத்துடன்தான் இருப்பார்கள் என்று என்னுகிறேன். அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் “நாங்கள் அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டோம்; அதனுடன் சேர்ந்து விட்டோம்” என்று கூறிய போதிலும் அவர்கள் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சொல்ல வேண்டும். “இன்று இவர்கள் எங்களுடன் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். தமிழினம் பிரிக்கப்பட்டு விட்டது; பின்வடைந்து விட்டது” என்று நீங்கள் கருதக் கூடாது.

அருளாம்பலத்தின் அறிக்கை.

திருவாளர் அருளாம்பலம் அவர்கள் காங்கிரஸ்க் கட்சிப் பாராளுமன்றக் குழுத் தலைவர். அவர் அண்மையில் “தினகரன்” பத்திரிகையில் ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டார். அந்த அறிக்கை இது விடயத்தில் அவரது மன-

நிலை எப்படி இருக்கின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அரசாங்கக் கட்சியில் சேர்ந்திருந்தாலும் தமிழ் மக்களிடமிருந்து தப்புவதற்குத் தமிழ்ப் பத்திரிகையொன்றின் வாயிலாக அவர் ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டிருப்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இன்றைய நிலையிலே புதிய அரசியலமைப்பின் மூலம் அரசாங்கம் தமிழுக்குப் போதிய உரிமையை-நியாயமான உரிமையை-தமிழ் மக்கள் திருத்திப்படத்தக்க உரிமையை-அவர்கள் போதும் என்று கருதக்கூடிய உரிமையைக் கொடுக்கப் போகின்றதா என்ற பரபரப்பான சூழ்நிலை தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே உண்டாகியிருக்கின்றது. இதை உணர்ந்த அவர் இம்மாதம் 16 ஆம் தேதி ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாகிய நாம் இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களின் மூலம் தமிழ்மொழிக்குப் போதிய உரிமை கொடுக்கப்படாவிட்டால் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சபையிலே தொடர்ந்தும் இருப்பதில் பயனில்லை எனும் கருத்துடைய வர்களாயிருக்கிறோம் என்ற கதை பரவிவிட்டது. இதனால் உந்தப்பட்டு கொரவ நல்லூர்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இந்த அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறார். இதிலுள்ள கருத்துக்கள் பிரதானமானவை. தமிழ் மக்களின் பிரதி நிதிகளிற் சிலர்-தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளிற் சிலர் - அரசாங்கத்தின் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு தமிழர்களை விட்டு விட்டு வந்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு இந்தத் தினகரன் அறிக்கையை நினைவுட்டுகின்றேன்.

தமிழரின் உரிமைகள் கிடைக்குமாம்.

“தமிழரின் உரிமைகள் கிடைக்கும்” என்ற தலைப்பில் முதலாவது பக்கத்தில் கொட்டையெழுத்துக்களில் வெளியிடப்பட்ட செய்தி இது. இந்தச் செய்தி இது வரை மறுக்கப்படவில்லை. பாராளுமன்றத்திலும் அரசியல் அமைப்புச் சபையிலும் சில சமயங்களில் பத்திரிகைக்

வில் வரும் செய்தியைப் “பத்திரிகைச் செய்தி” என்று தள்ளிவிடுவது வழக்கம். ஆனால், இந்தச் செய்தியை அவ்விதம் தள்ளிவிட முடியாது. ஏனென்றால், இது தமிழர்களின் அடிப்படை உரிமையைப் பற்றிய செய்தியாக இருக்கின்றது. தமிழ் மக்கள் தங்கள் போராட்டங்களைக் கைவிட்டு விட்டார்கள் என்றே—தங்கள் போராட்டங்களிற் சோர்ந்து விட்டார்கள் என்றே—சலுகைகளைக் கொடுத்தோ, அமைச்சர் புதவிகளைக் கொடுத்தோ, அவர்களின் போராட்டத்தைப் பலவீனப்படுத்தி விடலாம் என்றே அரசாங்கம் எண்ணினால் அவ்விதம் என்னுபவர்களுக்கு நல்லூர்ப்பாரானுமன்ற உறுப்பினர் அவர்களின் இந்த அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

“புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ், போதனு மொழி பட்டப் படிப்பு வசதி, உத்தியோக மொழி, நீதிமன்ற மொழி விடயங்களில் தமிழ் மக்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு வழங்கப்படுவதோடு சுகல உரிமைகளும் நிச்சயம் கிடைக்கும்” என்று தொடங்குகிறது இந்த அறிக்கை.

தியாகராசாவின் திருத்தங்கள்.

இங்கே கூறப்பட்ட போதனு மொழி, பட்டப் படிப்பு வசதி, உத்தியோக மொழி, நீதிமன்ற மொழி முதலிய பிரச்சினைகள் பற்றி வட்டுக்கோட்டைப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் (திரு. ஏ. தியாகராசா) பல திருத்தங்களை இங்கே சமர்ப்பித்திருந்தார். பின்னர் அவற்றை மீட்டுக் கொண்டார். அந்தத் திருத்தங்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்கள் பற்றி நல்லூர்ப்பாரானுமன்ற உறுப்பினர் தமிழ் மக்களுக்கு என்ன சொல்கின்றார்களா?

“புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் போதனு மொழி பட்டப்படிப்பு வசதி, உத்தியோக மொழி, நீதிமன்ற மொழி விடயங்களில் தமிழ் மக்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு வழங்கப்படுவதோடு, சுகல உரிமைகளும் நிச்சயம் கிடைக்கும். சிங்கள மக்களுக்கு வழங்கப்படும் சுகல உரிமைகளும் தமிழ் மக்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற பூரண விருப்பமுடையவர் எங்கள் பிரதமர் திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கார், அது மட்டுமன்றி தமிழ் மக்களின்

அன்புக்குப் பாத்திரமானவரும் நீண்டகால அரசியல் வாதியும் சனநாயக சோசலிசத்தில் நம்பிக்கைகொண்டவரும் சிறந்த தொழிற்சங்கத் தலைவருமான டாக்டர் கொஸ்வின் ஆர்.டி.சில்வா இதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சராக இருப்பதால் தமிழ் மக்களின் கால உரிமைகளும் புதிய அரசியலமைப்பில் கட்டாயம் கிடைக்கும் என நாம் நிச்சயம் நம்பலாம்.”

தமிழ்க் காங்கிரஸின் பாராஞ்மன்றக் குழுத்தலை வர் திரு. சி. அருளம்பலம் மேற்கண்டவாறு தெரிவித்தி ருக்கிறார். அவருடைய முழுஅறிக்கையையும் நான் வாசிக்க விரும்பவில்லை. முக்கியமான பகுதிகளை மட்டும் நான் வாசிக்கிறேன். தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த அந்தச் செய்தியிலிருந்து நான் வர்சிக்கிறேன்;

பிரதமரின் நம்பிக்கை

“ககவீனம் காரணமாக நீண்டகாலம் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து விட்டு, இவ்வார முற்பகுதியில் வெளிவந்த திரு. அருளம்பலம் அவர்களை நான் சந்தித்து புதிய அரசியலமைப்பில் தமிழ் மக்களின் நிலை எவ்வாறுயிருக்கும் என்று கேட்டேன். அவர் சொல்கின்றார்: பாராஞ்மன்றக் குழுவில் இருக்கும் ஒரே ஒரு தமிழ்க் கட்சி தமிழ்க் காங்கிரஸே. நாம் மூவர்தான் என்றாலும் தமிழ் இனத் தின் எதிர்கால நலன் கருதி அரசு எடுக்கும் எந்த நடவடிக்கையிலும் எமது ஆலோசனை பெறப்பட்டே முடிவு எடுக்கப்படுகின்றது, நாம் தமிழ் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டு ஆட்சி மன்றத்திற்கு அனுப்பப்பட்டவர்களே. நியமன எம். பி. க்கள் அல்லர். ஆதலால் எந்த விடயத்திலும் நாம் தீர்க்கமாக ஆலோசித்த பின்னரே எமது கருத்துக்களை வழங்கி வருகின்றோம். பாராஞ்மன்ற ஐநாயகத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கை உடையவர் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா. அந்த அடிப்படையிலான புதிய அரசியலமைப் பொன்றை உருவாக்கும் அரும்பணியில் அவர் இப்போது ஈடுபட்டுள்ளார். தமிழ் மக்களும் இந்நாட்டுப் பிரசைகளே. சிங்கள மக்களுக்குள் பூரண உரிமைகளும் தமிழ் மக்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற பூரண விருப்பமும் அது நிச்சயம் வழங்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையும் தெரிவித்தவர் எமது பிரதமர்.

“அரசியல் அமைப்புக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் அமைச்சர் அவர்கள் இன், மொழி, மத வேறு பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட அற் புத மனிதர். அவரே கூறியுள்ளார், புதிய அரசியலமைப்பு ஏரத்தில் சிறுபான்மை மக்களின் சகல உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டு வரும் என்று. இதனைத் தமிழ் மக்கள் கட்டாயம் நம்பவே வேண்டும். அரசியல் நிர்ணய சபையில் இப்போது சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படைப் பிரேரணைகள் உண்மையான சட்டங்கள் அல்ல.

சட்டமாக வெளிவரும்போது தமிழ் இனத்திற்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு வழங்கும் பெரும் அரணைக்கே அவை விளங்கும்.

இவைதாம் திரு. அருளம்பலம் அவர்களுடைய கருத்துக்கள். “அடிப்படைப் பிரேரணைகள் உண்மையான சட்டங்கள் அல்ல. சட்டமாக வரும்பொழுது தமிழ் இனத் திற்குப் பெரும் அரணைக்கே அவை இருக்கும்” என்று அவர் கூறுகிறார். இப்பொழுது நாம் விவாதிக்கும் அடிப்படைத் தீர்மானங்கள் தமிழ் இனத்திற்குப் போதிய அரணைக் கீல்லை என்ற எமது கருத்தை அவரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

“அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே தமிழர்களுக்குக் கிடைக்காத உரிமைகள் எல்லாம் கிடைக்கும் நம்புங்கள்” என்று திரு. அருளம்பலம் கூறுகிறார். பிரதமரை நம்புங்கள், அரசியல் அமைப்பு அமைச்சரை நம்புங்கள் என்றும் அவர் சொல்கிறார். நாங்கள் பிரதமரரேயோ அரசியல் அமைப்பு அமைச்சரேயோ நம்புவதாக இருந்தால் இந்த நாட்டுக்கு ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் தேவை இல்லை. ஆட்சி மாறி மாறி வரும் தன்மையுடையது. ஆட்சியாளர்களும் மாறி மாறி வருவார்கள். எனவே, நாங்கள் தனிப்பட்ட ஆட்சிகளில் நம்பிக்கை வைத்து எங்கள் உரிமைகளைப் பறிபோக விட்டு அடிமைகளாக வாழ முடியாது. நாம் இங்கே நிறைவேற்றறுகின்ற அடிப்படைத் தீர்மானங்கள் எல்லோருக்கும் பாதுகாப்பளிப்பவையாக இருக்க வேண்டும்.

சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தினால் தமிழ் மக்கள் சொல்லொண்டு துன்பங்களை அனுபவித்து வருகின்றார்கள். அதை ஆக்கிய பிரதமர் காலஞ்சென்ற பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் தேவைப்பட்டால் சிங்களச் சட்டத்தை மாற்றுவேன், மாற்ற முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். எனினும் தமிழ் மக்களுக்கு எந்த உரிமையைக் கொடுத்தாலும் யாராவது தீவிரவர்திகள் இது சட்டத்துக்கு மர்ண துன்று சொல்லிவிட்டால் அந்த உரிமைகள் எல்லாம் பறிக்கப்படும் வரலாறுதான் கடந்த பதினைந்து ஆண்டு காலமாக நாம் கண்டது. அரசியலமைப்பு அடிப்படைத் தீர்மானங்களிலே இல்லாத எதையும்-உண்மையிலே அரசாங்கம் விரும்பினாலும்—புகுத்த முடியாது—கொடுக்க முடியாது—என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

அடிப்படைத் தீர்மானங்களை மீறமுடியாது.

நிலைக் கட்டளையின் 13 ஆவது பகுதி என்ன சொல்கிறது?

“12 ஆம் நிலைக் கட்டளையின் ஏற்பாடுகளுக்கமைய தயாரிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புவரைவு சபையில் சமர்ப்பிக்கப்படும். அமைச்சர் கீழ்க் காணும் பிரேரணையைக் கொண்டு வருவார்.”

“சபையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கமைய வழிகாட்டு விடயைக் குழுவினால் இவ்வரசியலமைப்பு வரைவு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளதென இச்சபை கருதுகிறது.”

எனவே, இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களுக்கப்பாற சென்று எதையும் கொடுக்க முடியாது என்பதை நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகின்றேன். உண்மையில் கொடுக்க விரும்பினாலும் கொடுக்க முடியாது என்பதைக் கடந்த பதினைந்து வருடகாலச் சரித்திரத்திலே கண்ணரைக் கண்டுள்ளோம். கொடுக்க முற்பட்ட காலங்களிலெல்லாம் அதைத் தடுத்து நிறுத்தத் தீவிரவாதிகள் பெரும் கிளர்ச்சிகளைச் செய்துள்ளார்கள் என்பதை நாங்கள் அறிவோம்.

அடிப்படைத் தீர்மானங்களிலே உரிமை கொடுக்கப்படவில்லை. அவ்விதமிருக்கும் பொழுது சட்டத்தில்வரும் என்று கூறுவது “நம்பி ஏமாறுகிற” கதையாகத்தான்

முடியும் என்பதைச் சட்டத்திலே வரும் என்று நம்புகிற வர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அடிப்படைத் தீர்மானங்களுக்கு இப்பொழுது எந்தத் திருத்தத்தையும் கொண்டு வரலாம். ஆனால், அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமைக்கப்பட்டபின் கொண்டு வருவதாயின் அடிப்படைத் தீர்மானங்களை மீற முடியாது. அரசியலமைப்பு நி லீக் கட்டளையில் 12 ஆவது பகுதி மட்டுமன்று, 13, 47, 48 ஆகியவற்றிலும் அடிப்படைத் தீர்மானங்களினத் தமு வியே - அடிப்பதை தீர்மானங்களுக்கு அப்பால் போகா மலே - சட்டங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறப் படுவதனாலேயே நான் இதனைச் சொல்ல விரும்பினேன். அரசாங்கம் அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களிலே சில திருத் தங்களைச் செய்ய விரும்பி ஒன்று மூட்ட செய்ய முடியாத நிலையிலே இருக்கிறது. நிலைக் கட்டளை 12 என்ன சொல்கிறது ?

12. “10 ஆம் நிலைக் கட்டளையில் குறிக்கப்பட்ட தீர்மானங்கள் மீதான நடவடிக்கைகள் சபையால் முடிவாக்கப்பட்டபின், வழி காட்டு விடயக்கும் சபையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கமைய வரைவு அரசியலமைப்பைத் தயாரிக்கும்.”

நான் 12, 13 ஆவது நிலைக்கட்டளைகளை வாசித் துக் காட்டினேன். அடுத்ததாக 47, 48, ஆகியவற்றை வாசித்துக் காட்டவிரும்புகிறேன்.

47 “அரசியலமைப்பு வரைவிற்கு வாசகங்களைச் சேர்த்தல் மூலமாகவோ, வாசகங்களை நீக்குதல் மூலமாகவோ அல்லது வாச கங்களை மாற்றுதல் மூலமாகவோ திருத்தங்கள் செய்யப்படலாம், ஆனால் அத்தகைய திருத்தம் எதுவும் அரசியலமைப்பு வரைவுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் அரசியலமைப்பினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கு முரண்படாதும், அல்லது அரசியலமைப்பு வரைவின் தன்மையைப் பின்னர் கணிசமாக மாற்றக்கூடிய அடிப்படைக் கோட்பாடு எதனையும் சேர்க்காதும் இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன், அத்தகைய திருத்தம் எதுவும் நிலைக்கட்டளைகளுக்கு அமைவானதாகவும் இருத்தல் வேண்டும் .”

48 “10 ஆம் நிலைக் கட்டளையின்கீழ் சபையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கோட்பாடுகள் குழுவில் ஆராயப்படமாட்டா?”

எனவே, இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களிலே சேர்க்கப்படாத உரிமைகளோடு தொடர்புடைய எந்த விடயத்தையும் புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே எழுதமுடியாதென்பதை இந்த நான்கு நிலைக்கட்டளைகளும் விளக்குகின்றன.

சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தின் கொடுமை

தலைவர் அவர்களே! நீங்கள் கூட ஒரு காலத்தில் இன்னொரு கட்சியிலிருந்த பொழுது அரசகரும் மொழிச் சட்டத்துக்குத் திருத்தங்கள் கொண்டுவர வேண்டுமென்றும், தமிழ் மொழிச்சுப் போதிய உரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும் பேசியிருக்கிறீர்கள். 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரையும் தமிழ் மொழிப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமைக்குக் காரணம், 1956 ஆம் வருடத்திய 33 ஆம் இலக்க அரசகரும் மொழிச் சட்டத்தில் “சிங்களம் மட்டும்” என்ற சொல்லை இட்ட படியால், தமிழ் மொழிக்கு உரிமை கொடுக்க விரும்பிய அரசாங்கங்கள் தீவிர வாதிக்ஞக்குப் பயந்து அதனை வழங்க முன் வராமையேயாகும். காலஞ்சென்ற பண்டாரநாயக்கா மொழிச் சட்டத்தினைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, தேவைப் பட்டால் அரசகரும் மொழிச் சட்டத்தைத் திருத்துவதாகக் கூறினார். அந்தச் சட்டம் எவ்விதம் செயற்படப் போகின்றது என்பது தெரியாதென்றும் அவர் கூறியிருக்கிறார். அதுமட்டுமன்று. இந்த விடயத்தில் தாம் பிழை செய்ததாகவும் அவர் சொன்னார். எனவே, அவர் விட்டபிழையை மீண்டும் விடவேண்டாம் என்று நான் உங்களைக் கேட்கின்றேன்,

1956 ஆம் ஆண்டிலே சிங்கள மொழிச் சட்டம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பொழுது தமிழக்கு உரிமை வழங்கும் சட்டத்தையும் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டுமென்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எனவே, இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களை அமைக்கும் பொழுதே தமிழ் மக்களுக்குத் தேவையான தீர்மானங்களையும் அமைக்காமல் அரசியல்

அமைப்புச் சட்டம் வரும்போது அவற்றை நாங்கள் கவனிப்போம் - அன்றேல் புதிய தேசிய மன்றத்தில் அவற்றை ஆக்கித் தருவோம் என்று கூறினால், அவ்விதம் செய்வீர்கள் என்று எண்ணுபவர்கள் கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக இங்கு வாழாதவர்களாக இருக்கவேண்டும், அன்றேல் பைத்திய மருத்துவசாலைக்குப் போக வேண்டிய வர்களாக இருக்கவேண்டும்.

பிரச்சினையைத் தீருங்கள்.

பல ஆண்டுகளுக்கு, ஏன் பல தலைமுறைகளுக்கு இந்த நாட்டின் ஆட்சியை வரையறை செய்யும் அரசியற் சட்டத்தை அமைக்கும் இந்த நேரத்தில் இந்த நாட்டின் இரண்டு பேரினங்களில் ஒன்றுன் தமிழ் மக்களின் அச்சத் தையும் அபிலாசையையும் ஆராய்ந்து இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டியது இந்தச் சபையினுடைய கடமை இந்தத் தருணத்தை விட்டுவிட்டால் நாங்கள் மனிதர்களாக இங்கு வாழ முடியாது. நாம் சமாதானமாகவே வாழ விரும்புகின்றோம். எனக்கு முன்னர் பேசிய நன்பர் கபாரூதுவைப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் (திரு. பிரின்சு குணசேகரா, தமிழர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்து கொடுப்போம் என்று சொன்னார். இங்கேதான் இப்படிக் கூறுகின்றார்கள். உதாரணத்துக்குக் கூறுகின்றேன் : என்கையிலே ஒர் அஞ்சாட்டுப் புத்தகம் இருக்கின்றது. 28-8-62 தொடக்கம் 13-9-62 முடியவுள்ள சபை நிகழ்ச்சிகள் அடங்கிய ஒரு புத்தகம். அதிலே நான் எதையும் வாசிக்க முடியாது. விபரங்கள் எல்லாம் சிங்களத்தில் மட்டுமே இருக்கின்றன. தேதியை மட்டும்தான் என்னுல் வாசிக்க முடியும். மாதங்களின் பெயர் முதலியன எல்லாம் சிங்களத்திலேயே இருக்கின்றன. மாதத்தை நான் அறிய வேண்டுமென்றால் சிங்களம் தெரிந்த ஒரு வரை நாடித்தான் அறியவேண்டி இருக்கின்றது. இதை நாம் கட்டிக் காட்டினாலும் அரசாங்கத்திலுள்ளோர் கவனிக்க மறுக்கின்றார்கள்.

அமைச்சர் ஆங்கிலத்தைத் தினிக்கிறார்.

தமிழ் மொழிப் பிரமாணங்களை நடைமுறைப் படுத்துவதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கின்ற அமைச்சர் அவர்கள்நாங்கள்தமிழில் எழுதினாலும் ஆங்கிலத்தில்மொழி பெயர்ப்புத் தருவோம் என்று ஒரு புதுக்கொள்கையை இங்கு சொல்லி இருக்கின்றார். நாங்கள் ஒரு சிறுபான்மை இனம். பெரும்பான்மை இனத்தின் நல்லெண்ணாத்தோடு, ஒற்றுமையோடுதான் எமது உரிமைகளைப் பெறவேண்டும் என்ற கருத்தும் எங்களுக்குண்டு. அதனால்தான் அரசியல் அமைப்புச் சபைக் கூட்டம் தொடங்கிய போது நாங்கள் ஒத்துழைத்தோம். அப்பொழுது “நாங்கள் ஒத்துழைக்க ஆயத்தமாக இருக்கிறோம், நீங்கள் எங்கள் உரிமைகளைத் தாருங்கள்” என்று சொன்னாலும். இந்த நாட்டிலே நாங்களும் மனிதர்களாக வாழி - சமத்துவமாக வாழி - எங்கள் மொழி உரிமையை, எங்கள் மொழியில் எங்கள் கருமங்களை ஆற்றுகின்ற உரிமையை எங்களுக்குத் தாருங்கள் என்று கேட்டோம். ஆங்கிலத்தை நாங்கள் கேட்கவில்லை; ஆங்கிலத்தை எங்கள் மீது தினிக்க வேண்டாம் என்றும் நாங்கள் சொன்னாலும்.

இங்கு எங்களுக்குச் சமீடம் இல்லையா?

நீங்கள் இப்பொழுது சிங்களவர் என்று கூறப்படுகின்றீர்கள். நாங்கள் தமிழர் என்று கூறப்படுகின்றோம். நீங்கள் யாழிப்பானம் வந்து அங்குள்ள கச்சேரிக்குப் போனால் அங்கே பெயர்ப் பலகைகளில் எல்லா விடயங்களும் தமிழில் மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? எந்த வழியால் உள்ளே செல்வது எந்த வழியால் வெளியே போவது என்று தெரியாமல் அருகில் நிற்கும் ஒருவரைத்தான் பெயர்ப்பலகை அறிவித்தல்களை வாசித்துச் சொல்லும்படி கேட்பீர்கள். இங்கே பாரானுமன்ற மதிலில் எழுதப்பட்டிருப்பதைப் பாருங்கள். உள்ளே, வெளியே என்ற அறிவித்தல்கள் எல்லாம் தனிச் சிங்களத்தில் இருக்கின்றன. எந்த வழியால் காரில் உள்ளே புதுவது, எந்த வழியால் வெளியேறுவது என்று

தெரியாமல் துன்புறும் நீலை எங்களுக்கு இருக்கின்றது. சிங்கள மக்களுக்கு அந்த அறிவித்தல்களைப் பார்க்கும் பொழுது ஒருவித உணர்ச்சியும் உண்டாகாது. தீவிர வாதிகளுக்கு அந்தத் தனிச்சிங்கள் அறிவித்தல்கள் ஒரு வித மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கலாம். ஆனால், நல்ல சிங்கள மக்களுக்கு இந்த அறிவித்தல்கள் தமிழர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்குமே என்ற எண்ணம் உண்டாகலாம். சிங்களம் தெரியாத தமிழர்களாகிய நாங்கள் அந்த அறிவித்தல்களைப் பார்க்கும் போது எங்களுக்கு என்ன உணர்ச்சி உண்டாகின்றது? இந்த நாட்டில் எங்களுக்கு இடம் இல்லை என்ற உணர்ச்சிதான் எங்களுக்கு உண்டாகின்றது. விரும்பினால் சிங்களத்தைப் படியுங்கள். அன்றேல் இந்த நாட்டில் உங்களுக்கு இடம் இல்லை என்று அந்த அறிவித்தல்கள் சொல்வதாகத்தான் நாங்கள் என்னுகிறோம்.

கடந்த பதினெந்து வருடங்களாக நாங்கள் தொடர்ந்து போராடியும் எங்கள் உரிமைகளைப் பெற முடியாமல் இருக்கின்றது. இந்தச் சட்டங்கள் எங்களுக்கு எவ்வித உரிமைகளையும் தரவில்லை. எங்கள் குறைகளைத் தீர்க்கக் கடந்த பதினெந்து ஆண்டுகளாகப் பலன்தரும் முயற்சிகளோ, நடவடிக்கைகளோ எடுக்கப்படவில்லை. சிங்களத்தை ஒதுக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்ல வில்லை. சிங்கள மக்கள் தங்கள் கருமங்கள் எல்லாவற்றை யுமே சிங்களத்திற் செய்யவேண்டும்; அவர்களின் நீதி மன்றங்களும் சிங்களத்தில் நடைபெற வேண்டும். எங்கள் தாய்மொழியாகிய தமிழுக்கும் இடம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் கோரிக்கை. எங்களுக்கு ஆங்கிலம் தேவையில்லை. எங்கள் மொழியில் எங்களுக்கு வேண்டியவற்றைத் 'தருவதில் சிங்கள மக்களுக்கு என்ன நட்டம் இருக்கின்றது. இதுவரை சிங்களத்தை எங்கள் மீது தினிப்பதற்குப் பெரும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இப்பொழுது இந்தச் சட்டங்கள் இரண்டும் அடிப்படை உரிமைகளை நல்கின்றன என்று சொல்லி எங்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாது. இந்தச் சட்டங்களை இங்கு சேர்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. வேறு

எந்தத் துறையிலும் சட்டங்களைப் பற்றிய பேச்சு இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களில் வரவில்லை. எனவே, இங்கு இந்தச்சட்டங்களைப் புகுத்த வேண்டாம் என்று கேட்கிறேன்.

மொழிச் சட்டங்களால் பயனில்லை

சிங்கள மொழிச் சட்டத்தையும் தமிழ் மொழிச் சட்டத்தையும் புகுத்தித் தமிழ் மக்களுக்கு நீங்கள் செய்யப் போகும் நன்மைகளை வரையறை செய்ய வேண்டாம். தமிழ் மக்களுக்கு அவர்கள் தங்கள் அலுவல்களைத் தமிழில் ஆற்றுகின்ற ஒரு வாய்ப்பை நீங்கள் கொடுக்கவேண்டும். சிங்களத்தை நூற்றுக்கு நூற்றீதம் தமது வாழ்வில் சிங்கள மக்கள் பயன்படுத்துவதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். அதைப்போலத் தமிழர்களும் இந்த நாட்டிலே தமிழில் தங்கள் கருமங்களை ஆற்ற இடம் கொடுங்கள் என்று தான் நாங்கள் மீண்டும் மீண்டும் உங்களைக் கேட்கிறோம். அதற்கு இந்தச் சட்டங்கள் இடம் கொடுக்க மாட்டா என்பதை நான் உங்களுக்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மொழி உரிமையை நாங்கள் பெறமுடியாத ஒரு நிலையை உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுது மொழிப்பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டதா? மொழிப் பிரச்சினை தீரவில்லை. கடந்த 15 ஆண்டுகளில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இந்த நாட்டை இரண்டு முறை, ஏறக்குறைய ஒன்பது ஆண்டுகள் ஆண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இலங்கைச் சமசமாசக் கட்சியையும் கம்யூனிசிக் கட்சியையும் சேர்த்து முக்கூட்டு அணி ஒன்றை அமைத்திருக்கிறது. இவர்கள் தங்களுடைய தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலே மொழிப் பிரச்சினையை நன்கு ஆராய்ந்து எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அதில் ஓர் உண்மையை இவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதுவரையிலே இந்த மொழிப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைத் தீர்ப்பதற்கு இரண்டு சட்டங்களுக்குள்ளும் நாங்கள் முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனவே சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சி பீடத் திலமர்ந்திருந்த ஒன்பது ஆண்டுகளிலும் அதன் பின்னர் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவைப் பெற்று ஆட்சியிலிருந்த சில வருடங்களிலும், முக்கூட்டுக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த இந்த ஒரு வருடகாலத்திலும் இந்த மொழிப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது.

1970 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தை நிறுவமுன்னர் ஐக்கிய முன்னணி என்ன கூறியது? மொழிப் பிரச்சினையத் தீர்க்க முயல்வோம் என்று கூறியது. ஒரு ஆண்டு காலமாகிவிட்டது. இந்த ஒரு ஆண்டு காலத்தில் இந்த மொழிப் பிரச்சினையத் தீர்க்க அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது? ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்று நான் சொல்கிறேன். தமிழ் மொழிவிசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்தைப் பிரமாணங்கள் இல்லாமல் நடைமுறைப்படுத்த முடியாது. 1960 ஆம் ஆண்டு அப்பொழுது இருந்த அரசாங்கம் சில பிரமாணங்களைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தது. பின்னர் அந்தப் பிரமாணங்கள் மீட்கப்பட்டன. அதன் பின் பிரமாணங்களே கொண்டு வரப்படவில்லை. பின் என்ன நடந்தது? 1966 ஆம் ஆண்டு சில பிரமாணங்களை அப்போதிருந்த தேசிய அரசாங்கம் கொண்டு வந்தது. அப்பொழுது எதிர்க்கட்சியினர் அதை எதிர்த்தார்கள். இப்பொழுது அந்தப் பிரமாணங்களை நடைமுறைப் படுத்த மாட்டோம் என்று இவர்கள் கூறிவிட்டார்கள். தமிழிலே “பழைய குருடி கதவைத் திறவடி” என்று ஒரு பழமொழி உண்டு, அது போல இப்பொழுது பிரமாணங்கள் இல்லாமல் வெறும்

சட்டத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நிலையிலேதான் தமிழ் மொழி உரிமைப் பிரச்சினை இருக்கிறது.

இரண்டு முறை, இரண்டு அரசாங்கங்கள் பிரமாணங்களை ஆக்க முனைந்தன. அந்தப் பிரமாணங்களினுலே எந்தப்பயனும் கிடைக்கவில்லை. இதனால், இன்று தமிழ் மக்கள் தங்களுடைய மொழி உரிமையைப் பெறுவதற்கு எந்தவிதமான வாய்ப்பும் இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த மொழிப் பிரச்சினை ஒரு வருடத்தில் தீர்ந்து விடும் என்று காலஞ்சென்ற பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் அன்று கூறினார்கள். 1958 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப் பட்ட தமிழ் மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு ஓராண்டுக்குள் மொழிப் பிரச்சினை என்று ஒன்று இருக்காது என்று அவர் கூறினார். இந்தப் பிரச்சினை இப்போதும் தீர்க்கப்படவில்லை.

பீலிகள் பண்டாரநாயக்காவின் தெல்லிப் பேச்சு

இப்போது அரசகரும் மொழித் தினைக்களத்துக்குப் பொறுப்பாக இருக்கின்ற-மொழிச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கின்ற கௌரவ பீலிக்காரர். டி. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள், அன்று இந்தியாவின் தலைநகரான தெல்லி மாநகரத்திற்குச் சென்ற பொழுது ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார். அவர் கூறிய அந்தக் கூற்று 16-1-63இல் ‘‘சிலோன் டெயிலி நியுசில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. 1963, சனவரி மாதம் 14 ஆம் தேதி உலக அலுவல் இந்திய மன்றத்திற் பேசும் பொழுது அவர் ‘‘தமிழ் மக்களுடைய மொழிப்பிரச்சினை தீர்ந்துவிட்டது; அவர்கள் தங்கள் மொழியில் அலுவல் பார்க்கச் சட்டம் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம்’’ என்று கூறினார். ஆனால் அந்த நிலைமை இன்னும் வரவில்லை. அவருடைய இந்தப் பேச்சுக்கு மறுமொழியாக ‘‘இந்து’’ என்ற பத்திரிகையில் நான் ஒரு கடிதத்தை வெளியிட்டேன். அதிலே அன்று தமிழ் மொழிக்கு இடம் கிடைக்கவில்லையென்று சொன்னேன். அந்த நிலைமை இப்பொழு

தும் இருக்கின்றது. 1963 இல் தமிழர்கள் தங்கள் மொழி யில் அலுவல்களைச் செய்யலாம் என்று கொரவ பீவிக்ஸ் ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா சொன்னார். ஆனால், இன்றும் அந்த நிலைமை இல்லை. எங்கு சென்றாலும், நாங்கள் எந்த அலுவலையும் தமிழிற் செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றது. நாங்கள் தொடர்ந்து கேட்பது எங்கள் மொழி யில் எங்கள் கருமங்களை ஆற்ற எங்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பு இந்த நாட்டில் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான். அதைத் தருவதாகத்தான் அரசாங்கங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் இன்றுவரை அவை தங்கள் வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற வில்லை.

17-2-63 ஆம் தேதி “இந்து” பத்திரிகையிலே வெளிவந்த எனது அக்கடித்தை நான் இங்கு வாசிக்க விரும்புகிறேன். ஏனெனில், அதில் பல விடயங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இப்பொழுது ஏறக்குறைய எட்டு ஆண்டு கருக்குப் பின்னர் நாம் என்ன நிலையில் இருக்கின்றோம் என்பதை அறியக்கூடியதாகவும் இருக்கும்.

**காவலூர் பா. உ. திரு. வே. அ. கந்தையா
வெளியிட்ட செய்தி**

1960 ஆம் ஆண்டு ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தை ஆதரிக்க மறுத்து, ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தை விழச்செய்தோம். அதன்பின்னர் நாங்கள்சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு உதவி செய்தோம். அதன் பயனாக அந்த ஆண்டு யூலை மாதம் சிறீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி அதிகாரத்துக்கு வந்தது. இவ்வாறு உதவி செய்வதற்குமுன் கொரவ பீவிக்ஸ் டயசு பண்டாரநாயக்கா அவர்களின் வீட்டிலே பேச்கவார்த்தைகள் நடைபெற்றன. பண்டாரநாயக்கா—செல்வநாயகம் உடன்படிக்கையைப் பெரும்பாலும் நடை முறைப்படுத்துவதென 1960 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் தொடக்கம் யூலை மாதம் வரை நடைபெற்ற பேச்சு வார்த்தைகளிலே முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்த முடிவு களையெல்லாம் மிக அழகாக என்னுடைய தொகுதியின் முன்னை

நாள் உறுப்பினராக இருந்த காலஞ்சென்ற மாண்புமிகு வி. ஏ. கந்தையா அவர்கள் 1962 ஆம் ஆண்டு ஆகத்து மாதம் 30 ஆம் தேதி பாராஞ்மன்றத்திலே பேசும்பொழுது எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். அவருடைய பேச்சு 1962/63 ஆம் ஆண்டு அஞ்சர்ட்டிலே 743 ஆம் நிரல் தொடக்கம் 780 ஆம் நிரல் வரை பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழில் எழுதினால் தமிழில் மறுமொழி

இந்தப் பேச்சவார்த்தைகளின் பயனாக, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தைத் தோற்கடித்து சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கத்தை மீண்டும் ஆட்சிக்கு வரச் செய்ததற்காக 1960 ஆம் ஆண்டிலே தமிழ்மொழிப் பிரமாணங்களை அந்த அரசாங்கம் சமர்ப்பித்தது. அந்தப் பிரமாணங்களினாலே எந்தவிதமான பயனும் இல்லையென்று தமிழரசுக் கட்சி அந்தப் பிரமாணங்களை எதிர்த்தது. அந்தப் பிரமாணங்களைச் சமர்ப்பித்த அரசாங்கம் பின்னர் கட்சியிலேற்பட்ட சில பிளவுகள் காரணமாக - சில சூழ்சிகள் காரணமாக - அந்தப் பிரமாணங்களை மீட்டுக்கொண்டது. அந்தப் பிரமாணங்கள் என்ன என்பதை நான் சருக்கமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அந்தப் பிரமாணங்கள் நல்ல முறையிலே தமிழ் மக்களுக்கு உரிமைகளைக் கொடுக்காவிட்டாலும் தமிழ் மொழியிலே கடிதம் எழுதினால் தமிழிலேயே மறுமொழி கொடுக்க வேண்டும் என்று அழுத தம் திருத்தமாக எடுத்துக் கூறின. அந்தப் பிரமாணங்கள் முழுவதும் எங்களுக்குத் திருத்தி தராவிட்டாலும் அவை சில உரிமைகளைத் தர முயன்றன. ஆயினும் அந்தப் பிரமாணங்களை அவர்கள் மீட்டு விட்டார்கள். அதனாலே தமிழ் மொழிக்கு உரிய உரிமைகளை அப்பொழுதும் பெற முடியவில்லை.

சத்தியாக்கிரகம்.

பின் என்ன நடந்தது? 1960 ஆம் ஆண்டிலே சத்தியாக்கிரகம் நடந்தது. 1961 ஆம் ஆண்டிலே வடக்கு,

கிழக்கு மாகாணங்களிலே இராணுவ ஆட்சி புகுத்தப்பட்டது. அப்பொழுது நாட்டின் பிரதமராக இருந்த திருமதி சிறிமாவோ-பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் இரண்டு குழுக்களை அமைத்தார்கள். மொழிச் சட்டங்களினுலே தமிழ் மக்கள் அடைசிற இடர்ப்பாடுகளை நீக்கக் கருதி இரண்டு குழுக்களை அவர் நிறுவினார். முதலாவது குழுவுக்கு திருவளர் ஏ.டபிள்யூ.எச். அபேசுந்தரா தலைவராக இருந்தார். அவர் தமிழுடைய குழுவுக்கு அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்குமாறு ஒரு விளம்பரத்தை ‘டெயிலி நியூச்’ பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். அந்த விளம்பரத்தில் எதற்காக அந்தக்குழு நிய மிக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அதன் பின்னர் கொழும்பில் உள்ள தமிழ் மக்களைக் கொண்ட குழுவொன்று நியமிக்கப்பட்டது. திருவாளர்கள் சோமசுந்தரம், ‘செனெற்றர்’ நடேசன், ஈ.ஆர்.எசு.ஆர். குமாரசுவாமி ஆகியோர் அதில் அங்கம் வகித்தனர். இந்த இரண்டு குழுக்களும் தங்கள் அறிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்தன. ஆனால், அந்த அறிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. அந்த அறிக்கைகள் பிரதமருக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டும் அவை குறித்து அவர் எந்தவித நடவடிக்கை யும் எடுக்கவில்லை. தமிழர்கள் உரிமை இழந்து இருந்த படியால் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நான் ஒரு பகிரங்கக் கடிதத்தைப் பிரதமருக்கு எழுதி னேன் அது ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளியிடப்பட்டது.

நான் அரசகரும் மொழித் திணைக்களத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தராக இருந்து, பின்னர் சிங்கள மொழிச் சட்டத்தின் காரணமாக வேலையிழந்து வெளியேறி னேன். இந்த மொழிச் சட்டங்கள் எப்படி நடை முறைப்படுத்தப்படுகின்றன, என்ன துன்பங்களைத் தமிழ் மக்கள் அனுபவிக்கிறார்கள் என உத்தியோக பூர்வமாக என்னைப் போலத் தெரிந்த இன்னேருவர் இந்தச் சபையில் இல்லை. 1956 ஆம் ஆண்டு சிங்கள மொழிச் சட்டம் வருவதற்கு முன்னர் : ‘அரசகரும் மொழித் திணைக்

களம்” என்றில்லாமல் “அரசுக்கும் மொழிகள் தினைக் களம்” என்றே அந்தத் தினைக்களம் இயங்கியது. சிங்கள மொழிச் சட்டம் வந்த பின்னர் தமிழுக்கு அங்கு இடம் இல்லாமற் போனதால் நான் வெளியேற வேண்டியிருந்தது.

பிரதமருக்குப் பகிரங்கக் கடிதம்

நான் முன்னர்க் கூறிய இரண்டு குழுக்களின் அறிக்கைகளைப் பிரதமர் வெளியிடவில்லை; இதனாலே நான் இந்தப் பகிரங்கக் கடிதத்தைப் பிரதமருக்கு எழுதினேன்.

“தமிழ் மொழி உரிமைக்காகத் தமிழ்பேசும் மக்கள் 1961 இல் நடத்திய சத்தியாக் கிரகப் போராட்டத்தை அவசரகால நிலைமையைப் பிரகடனஞ் செய்து இராணுவத்தால் அடக்கியின் பிரதம மந்திரி திடுவர்ட்டி சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா தமிழ் பேசும் மக்களின் மொழி உரிமையைப்பற்றி அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு இரு குழுக்களை நியமித்தார். இந்தக் குழுக்களில் ஒன்று அரசாங்க உத்தியோகத்தர் சிலரைக் கொண்டது. இக் குழுவின் தலைவர் திரு. (இப்பொழுது நீதியரசர்) ஏ. டபிள்யூ. எச். அபேசுந்தரா அவர்கள் 8-6-61 இல் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்ட அறிவித்தலில் ‘உத்தியோக மொழிச் சட்டத்தாலும் தமிழ்மொழி (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தாலும் தோன்றியுள்ள நிருவாகப் பிரச்சினைகளையும் மக்களுக்கு உண்டான் இடர்ப்பாடுகளை ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு தமது குழுவைப் பிரதம மந்திரி நியமித்துளர் எனக் குறிப்பிட்டார். இக்குழு சில மாதங்களில் தனது அறிக்கையைப் பிரதமரிடஞ் சமர்ப்பித்தது. மற்றைய குழு கொழும்பிலுள்ள தமிழ்ப் பிரமுகர்களைக் கொண்டுள தென்வும் இக்குழுவில் செனேற்றர் எஸ். நடேசன், திருவாளர்கள் க. சேரமசுந்தரம், ஈ. ஆர். எச். ஆர். குமாரசுவாமி முதலானேர் கடமையாற்றினர் எனவும் இக்குழுவின் அறிக்கையினைத் திரு. க. சோமசுந்தரம் அவர்கள் பிரதமரிடம் சமர்ப்பித்தார் எனவும் அறியப்படுகின்றது.

இவ்விரு குழுக்களும் தங்கள் அறிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்துப் பல மாதங்களாகியும் பிரதம மந்திரி இவற்றை இன்னும் வெளியிடவும் இல்லை; இவற்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்து தமிழ் மொழி உரிமைகளை நல்குவதற்கு எவ்வித நடவடிக்கையினையும் எடுக்கவுமில்லை. சின இந்திய எல்லைப் பின்க்கைச் சமாதானமாகத் தீர்த்து வைக்கப்பாடு படும் பிரதம மந்திரியாருக்கு இலங்கையின் அவசரப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க நேரமில்லாவிட்டனும், இவ்விரு குழுக்களின் அறிக்கைகளையாகுதல் வெளியிடுதல் சிரமமான பணியாயிருக்காதென்று கருதுகிறோம். எனவே இன்னும் காலம் தாழ்த்தாமல் இந் த இரு அறிக்கைகளையும் வெளியிடுமாறு அவருக்கு ஒரு பகிரங்க வேண்டுகோளை விடுக்கிறோம். இவ்வேண்டுகோளை ஏற்று அவர் ஆவன செய்வார் என்றும் எதிர் பார்க்கின்றோம்.”

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேசிய அரசாங்கத் தின் போதும் இந்தக் குழுக்களின் அறிக்கைகளைச் சமர்ப்பிக்குமாறு நான் பிரதமரிடம் ஒரு கேள்வியைப் பாரானுமன்றத்திற் கேட்டேன்.

மொழிப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் முயற்சிகள்

காலை அமர்வின் போது தமிழ் மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏறக்குறைய 1961 ஆம் ஆண்டு வரை அரசாங்கங்கள் எத்தகைய முயற்சிகளைச் செய்தன என்பதைக் கூறினேன் 1956 ஆம் ஆண்டில் சிங்கள மொழிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1957 ஆம் ஆண்டில் தமிழரசுக் கட்சிக்கும் கௌரவ எச். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டரநாயக்கா அவர்களுக்கும் இடையே மொழி உரிமை பற்றியும் ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டது. அந்த ஒப்பந்தம் பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்படுகின்றது. 1958 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் மொழி விசேஷ ஏற்பாடுகள் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1960 ஆம்

ஆண்டு மார்ச் மாதத்திற்கும் யூலை மாதத்திற்கும் இடையே சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும் தமிழ் அரசுக் கட்சிக்கும் இடையே பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற்றன. பண்டாரநாயக்கா-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் இரண் டெர்கு திருத்தங்களோடு நடைமுறைப்படுத்தப்படும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. 1960 ஆம் ஆண்டு டி.ச.ம்.ப.ர் மாதம் 14 ஆம் தேதி பாராளுமன்றத்திலே மொழிப் பிரமாணங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. அப்படிச் சமர்ப்பிக்கப் பட்டத் தீர்க்கப்பட்டது. அந்தப் பதினெட்டு பிரமாணங்களும் தமிழ்மொழி உரிமைப் போராட்ட வரலாற்றுக்கு மிகவும் பிரதான மானவையானபடியால் நான் அவற்றை இங்கே அறிக்கையில் சேர்ப்பதற்காகச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

1960 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் அரசுக் கட்சியினர்-தமிழ் மக்கள்-பெரும் சத்தியாக்கிரகம் ஒன்றை நடத்தி ஞார்கள். அந்தத் சத்தியாக்கிரகத்தின்போது தமிழ் மக்களின் குறையைத் தீர்க்க அப்பொழுதிருந்த அரசாங்கம் தமிழ் அரசுக் கட்சியோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது. நடத்திய அந்தப் பேச்சு வார்த்தை முறிந்தது. அந்தப் பேச்சு வார்த்தை பற்றிப் பாராளுமன்றத்திலே, அப்பொழுது சபை முதல்வராக இருந்த கௌரவ சி.பி.டி. சில்வா குறிப்பிடார். அதைப்பற்றிய அறிக்கை 1961 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 8 ஆந் தேதி 'டெயிலி நியூசு' பத்திரிகையில் விரிவாக வெளியாகியுள்ளது.

“சிங்களம் மட்டும் சட்டத்துக்கு மாறுபாடாக இருப்பதால் தமிழரசுக் கட்சியினுடைய வேண்டுகோள்களை ஏற்க முடியாது என்று அரசாங்கம் நிராகரித்தது” என்று அந்தச் செய்தி கூறுகிறது. அப்பொழுது ஐந்து வேண்டுகோள்களைத் தமிழரசுக் கட்சியினர் விடுத்தனர். அரசாங்கத்தின் சார்பில் நீதி அமைச்சர் சாம் பி. சி. பெருண்டோ திரு. சா. சே. வே. செல்வநர்யகம் அவர்களோடும் தமிழரசுக் கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களோடும் பேச்சு வார்த்தை நடாத்தினார். இந்த ஐந்து

வேண்டுகேரள்களும் சிங்களம் மாத்திரம் சட்டத்துக்கு மாருக இருப்பதால் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று அரசாங்கம் கூறியது. பின்னர் 1961 ஆம் ஆண்டு பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா இரண்டு குழுக்களை நியமித்தார் என்றும், அந்தக் குழுக்களின் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டும் அவை ஆராயப்படவும் இல்லை; நடை முறைப்படுத்தப்படவும் இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டேன். 1965 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழிச் சட்டத்தின் கீழ் பிரமாணங்களைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற ஜக்கிய தேசியக் கட்சி உடன்பட்டபடியால், அவர்களோடு தமிழரசுக் கட்சி சேர்ந்து அவர்களை ஆட்சி பீடத்தில் அமர்த்தியது.

இன்று ஆனுவோரின் அன்றைய எதிர்ப்பு

இந்த உடன்படிக்கையின்படி, ஜக்கிய தேசியக் கட்சி 1966 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 8 ஆம் தேதி தமிழ் மொழி ப் பிரமாணங்களைப் பாரானுமன்றத்திலே சமர்ப்பித்தது. அப்பொழுது அந்தத் தமிழ் மொழிப் பிரமாணங்களை எதிர்க்கட்சியில் இருந்தவர்கள் - இப்பொழுது ஜக்கிய முன்னணிக் கட்சியாக இருப்பவர்கள்-முழுமூரமாக எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் எதிர்த்ததும் அன்றி 1966 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் ஆறும் திகதி 'டெயிலி நியூச்'ப் பத்திரிகையில் ஓர் எதிர்ப்பு அறிக்கையும் விடுத்தார்கள். அந்த அறிக்கையிலே அவர்கள் குறிப்பிட்டதை நான் இப்பொழுது இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அப்படியான கருத்துள்ள தலைவர்கள் இந்த இரண்டு சட்டங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ் மொழிப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயல மாட்டார்கள் என்பதை மீண்டும் வற்புறுத்துவதற்காகவே நான் அதனைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

இந்த அறிக்கை ஒரு நீண்ட அறிக்கை. தமிழரசுக் கட்சியினர் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, தமிழ் மக்களுக்குச் சில உரிமைகளை மாத்திரமே தருகிற தமிழ் மொழிப் பிரமாணங்களைத் தேசிய அரசாங்கம் கொண்டு

வந்த பொழுது அதை ஐக்கிய முன்னணியினர் எதிர்த்தார்கள். இந்த நிலைதான் 1960 ஆம் ஆண்டு நாங்கள் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி யோடு பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி, அவர்களோடு சேர்ந்து உடன்படிக்கை செய்த பொழுது இருந்தது என்பதை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தேசிய அரசாங்கம் தமிழ் மொழிக்குச் சில உரிமைகளைக் கொடுக்க முன்வந்த பொழுது “இரகசிய உடன்படிக்கை இருக்கிறது; தமிழர்களுக்குச் சிங்களவர்களை விற்கிறார்கள்; சிங்களம் மாத்திரம் சட்டத்தைப் பலமற்ற தாக்க, அதை மீறத்தக்க முறையிலே தமிழ்ப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்” என்று இப்பொழுது ஆளுகின்ற சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி உட்பட ஐக்கிய முன்னணி 1966 ஆம் ஆண்டு எவ்விதம் குரல் எழுப்பியதோ, அதனைப் போல 1962 ஆம் ஆண்டிலே டு. என். பி. கட்சி குரல் எழுப்பியது. 1962 செட்டிரம்பர் 7 ஆந்தேதிய “சியரட்ட” பத்திரிகையில் இந்த எதிர்ப்புக் குரலைக் காணலாம்.

1960 ஆம் ஆண்டு சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு நாம் உதவி செய்து, அந்தக் கட்சி தமிழ் மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயன்ற பொழுது எங்களுக்கிடையில் இரகசிய உடன்படிக்கை இருக்கின்றது என்று ஐக்கிய தேசியக் கட்சி கூக்குரல் எழுப்பியது. அதன் முன் பண்டாரநாயக்கா செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப் பட்டவுடனும், “நாட்டைப் பிளவு படுத்தப் போகின்றார்கள்” என்று அது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தது. இதனைப் போலவே 1966 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 8 ஆம் தேதி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தமிழ் மொழிப் பிரமாணங்களை நிறைவேற்ற முயன்றபோது சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சித் தலைவியான தற்போதைய பிரதமர் திருமதி பண்டாரநாயக்காவும் அதை எதிர்த்துப் பேசினார்.

அரசியல் சுதாட்டம்

1961 ஆம் ஆண்டிலே எங்களுக்கும் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குமிடையே இரகசிய ஒப்பந்தம் இருக்கின்

மறு என்றும் அதனால் சிங்கள மொழி பாதிக்கப்படப் போகின்றது என்றும் யு. என். பி. கூறியது. அந்த யு. என். பி. கட்சி உதவ முன்வந்த பொழுது அதே முறையில் சிறீஸ்கா சுதந்திரக் கட்சி, எங்களுக்கும் யு. என். பிக்கும் இடையில் இரகசிய உடன்படிக்கை இருப்பதாகக் கூறியது. இக்கூற்றுக்கள் கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுக் காலத்தில் தமிழ் மொழி உரிமைப் போராட்டம் இந்த இரண்டு கட்சிகளினதும் அரசியற் குதர்ட்டமாக இருந்திருக்கிறதென்பதை யும் இந்தப் பிரச்சினையைப் பயன்படுத்தி அவை இந்நாட்டில் ஆட்சியைப் பெற முயன்றிருக்கின்றன என்பதையும் காட்டுகின்றன. இந்த நிலை மாறவேண்டும். இதனால் தான் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் கொள்கைகளை நாங்கள் பெரிதும் வெறுத்தாலும் மொழி உரிமையையும் மாவட்டச் சபைகளையும் தருவதாக அவர்கள் எங்களுக்கு வாக்குறுதி தந்ததனால் அவர்களுடன் நாம் ஒத்துழைத்தோம்.

ஆனால், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தனது வாக்குறுதிப்படி நடக்கவில்லை. தமிழ் மொழிச் சட்டப் பிரமாணங்களைத் தவிர எதிர்ப்புகளுக்கிடையே நிறைவேற்றியும் அவற்றைச் செம்மையாக நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. நாங்கள் இடையானது துண்டியும், நாங்கள் அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து இருந்தும்கூட அந்த அரசாங்கம் தான் ஆக்கிய தமிழ் மொழிப் பிரமாணங்களை நடைமுறைப்படுத்த முடியவில்லை என்றால் நாங்கள் எப்படி இந்த நாட்டிலே உரிமையோடு வாழ முடியும்?

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் 1970ஆம் ஆண்டு இந்த அரசாங்கம் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்துடன் பதவிக்கு வந்தது. இனிமேல் இவர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குப் பயந்து தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உரிமைகளை மறுக்கத் தேவையில்லை என்றும், இந்த அரசாங்கம் தமிழ்மொழி உரிமைப் பிரச்சினையின் நல்ல முறையில் தீர்த்துவைக்கும் என்று சொன்னார்கள்.

ஓர் ஆண்டு காலமாகியும் அப்படி எதுவும் நடந்துவிட வில்லை. நான் இதைச் சுட்டிக்காட்டி கொரவ பிரதம ருக்கும், கொரவ பீவிக்கூர். ம. பண்டாரநாயக்கா அவர்களுக்கும் எழுதினேன். ஆனால் இன்றுவரை எந்தவிதமான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவில்லை.

முன்று கட்சியும் முயஸ்வதாகக் கூறி ஏமாற்றுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு அமைச்சர்களும் பர்ராஞ்சன் றச் செயலாளர்களும் சென்று தமிழ் மக்களுடைய முக்கியமான பிரச்சினை மொழிப் பிரச்சினைதான் என்று நன்கு தெரிந்து கொண்டார்கள். அங்கு சென்றவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை மிகவும் தெளிவாகக் கூறினார்கள். பேச்சளவில்தான் எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறார்கள். இப்பொழுது ஆட்சியில் இருக்கும் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி-சமசமாசக் கட்சி-கம்யூனிசக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்று அங்கு தமிழ் உரிமை பற்றிப் பேசி இருக்கிறார்கள். “தமிழ்ச் சகோதரர்களே, நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்; உங்களுக்குத் தமிழில் சகல கருமங்களையும் செய்ய வசதிகளை நாங்கள் செய்து தருவோம்” என்று அவர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள், சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்த பாராஞ்சன றக் காரியதரிசி திரு. கேமச்சந்திர சிரிசேன அவர்களும், கம்யூனிசக் கட்சியைச் சேர்ந்த பாராஞ்சன றக் காரியதரிசி திரு. பி. வெ. துடாவை அவர்களும், சமசமாசக் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. பேணூட் சொய்சா அவர்களும் யாழ்ப்பாணம் சென்று தமிழ் மொழிப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசினார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணம் சென்றதும் தமிழ் மக்களுடைய முதற் பிரச்சினை மொழிப் பிரச்சினைதான் என்று கூறி இருக்கிறார்கள்.

“அன்னூச்சி மொழித் திட்டம் என்னுச்சு”

தமிழ் மக்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்க இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்கள் போதியனவாக இல்லை. இந்த

அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தவுடன் மூன்று அமைச்சர்கள் தமிழ் மொழிப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசி இருக்கிறார்கள். சில பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு இது தெரியாமல் இருக்கலாம். எனவே இதைப் பற்றிக் கூறுவது என து கடமையாகிறது. இந்த அமைச்சர்கள் கூறுவதைச் செய்தாலே தமிழ் மொழி உரிமைகள் பல கிடைக்கக்கூடியனவாக இருக்கும். வெறும் பேச்சுக்களை நம்பி நாங்கள் மோசம் போன வரலாற்றை மீண்டும் மீண்டும் புதுப்பிக்கக்கூடாது.

மாண்புமிகு செல்லையா குமாரசூரியர் என்ன சொன்னார்? அவர் பதவிக்கு வந்தபோது தமிழர் சார்பில் அவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார் என்று பெருமையோடு அரசாங்கம் கூறியது. அவர் தமிழ் மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு திட்டத்தை வகுத்தார். அந்தத் திட்டத்துக்கு “குமாரசூரியர் திட்டம்” என்று பெயர். அந்தத் திட்டம் பற்றிய வரலாறு எல்லாவற்றையும் ‘தினபதி’ என்ற பத்திரிகை வெளியிட்டது. “இனிமேல் ஆங்கிலம் முழுதாக அகற்றப்பட்டு விடும். அந்த இடத்துக்குத் தமிழ்தான் வரும். இனிமேல் சிங்களத்திலும் தமிழ் மூம்தான் அரசாங்கம் தன்னுடைய கருமங்களை ஆற்றும். இதுவரை ஆங்கிலத்திலே கொடுக்கப்பட்டன யாவும் தமிழிலே கொடுக்கப்படும்” என்று ஒரு பெரிய திட்டத்தை அவர் வெளியிட்டார். அந்தத் திட்டம் பற்றிய செய்தி ‘தினபதி’ என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்தவுடன் அச்செய்தி உண்மைதானு என்பதை அறியத் தொலைபேசியில் அமைச்சரோடு தொடர்பு கொண்டேன். அப்பொழுது அவர் எனக்குத் தெளிவாகச் சொன்னார்: “எவ்வளவோ பாடுபட்டு எவ்வளவோ பேரைத் திருத்திப்படுத்தி நான் ஒரு திட்டத்தை அமைத்திருக்கிறேன்” என்று. ஆனால், இன்றுவரையும் அந்தத் திட்டம் என்னவர்யிற்று என்று தெரியாது. தமிழர்கள் சிலர் நகைச் சுவையோடு “குமாரசூரியர் அண்ணுச்சி உங்கள் மொழித் திட்டம் என்னுச்சு?”

என்று கேட்கிறார்கள் ! இவ்வாறு சி லர் கேட்கக்கூடிய அளவுக்கு அந்தத் திட்டம் செல்லாக் காசாக, வெறும் பத்திரிகைச் செய்தியாக, பொய்யாய், கனவாய், பழங்கதையாய்ப் போய்விட்டது !

.திரு. அருளம்பலம் : “பொன்னுச்ச என்று சொல்லுகிறோம்”)

இப்படித்தான் அவர்கள் எண்ணிக்கெரண்டிருக்கிறார்கள். “மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல” என்பதை நாங்கள் அறிவோம். மின்னுவதெல்லாம் பொன்னாகாது என்பதைஅவர்கள் விரைவில் அறிவார்கள். எனவே, அவருடைய திட்டம் என்னுச்ச என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.

அமைச்சரால் முடியவில்லை

கௌரவ நல்லூர்ப் பிரதிநிதி (திரு. சி. அருளம்பலம்) அவர்களுக்கு ஒருவேளை இது தெரியாமல் இருக்கலாம். ஏனெனில் இதுவரையும் அவர் தமிழிலே எதையும் செய்திருப்பார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அப்படிச் செய்திருந்தால் அதைக் கேட்கவும் அறியவும் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். ஆனால், நான் என்னுடைய அலுவல்களைத் தமிழிலே செய்கிறேன். ஆகையால் எனக்குத்தான் தெரியும் இதிலுள்ள இடர்ப்பாடுகளை, முந்திய ஐந்து ஆண்டுகளிலே – தே சி ய அரசாங்கத்தினுடைய காலத்திலே – நாங்கள் அனுபவித்த தமிழ் உரிமைகள் எல்லாம் இப்பொழுது பறிக்கப்பட்டு விட்டன.

உதாரணமாக ஒன்று சொல்கிறேன்: அருகிலுள்ள செயலகத்திலே இருக்கிற தபால் நிலையத்திலே முன்னர் பதிவுத் தபாலுக்குத் தமிழிலே முகவரி எழுதி அனுப்பி ணல் தமிழிலே பற்றுச் சீட்டுக் கிடைத்தது. ஆனால் இப்பொழுது தமிழிலே பற்றுச் சீட்டுத் தருகிறார்கள் இல்லை; சிங்களத்திலே எழுதி அனுப்புகிறார்கள். அந்தப் பற்றுச் சீட்டு எனக்குத்தானு என்பதை என்னுற் சொல்ல முடியாது. முன்னர் தமிழிலே எழுதித் தந்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளையெல்லாம் செய்திருந்தார்கள். இப்

போதைய நிலையை நான் அமைச்சருடைய கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தேன். பாராஞ்சுமன்றத்திலும் கேள்வி மூலம் சுட்டிக் காட்டினேன். ஆனால், அமைச்சரால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. அவரைத் தமிழ் அமைச்சர் என்று சொல்கிறார்கள். உண்மைத் தமிழர் என்றால் அதைச் செய்விக்க வேண்டும்.

‘தமிழ்’ அமைச்சரும் சிங்கள அமைச்சரும்

இரண்டாவதாக, மொழிக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் கெளரவ பீவிக்ஸ் ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா என்ன சொல்கிறார்? நான் அரியனை உரையிலே பேசும் பொழுது தமிழ் மொழியிலே கடமையாற்றுகிற தமிழ் மக்களுக்கு-தமிழ் மொழி மூலம் தங்களுடைய கடமைகளை அரசாங்கத்தோடு செய்கிற மக்களுக்கு-உண்டாகும் இடர்ப் பாடுகளை அவருக்குச் சுட்டிக் காட்டினேன். தமிழ் மக்களுக்குத் தனிச் சிங்களத்தில் கடிதங்கள் அனுப்பப்படுகின்றன என்று எடுத்துக் கூறினேன். தமிழ்ப் பர்ராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் சிங்களத்திலே கடிதங்கள் அனுப்பப்படுகின்றன. உண்மையைச் சொல்லத் துணிவுள்ள தமிழ்ப் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்கள் இதைச் சொல்லவார்கள். இதை நான் அவருக்குச் சுட்டிக் காட்டினேன். அப்பொழுது அவர் என்ன சொன்னார்? ‘‘ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் தமிழிலே எழுதினாலும் நாங்கள் ஆங்கிலத்திலேதான் மொழிபெயர்ப்பு அனுப்புவோம்; வீணாக நேரம் போக்கி, தமிழிலே அனுப்பமாட்டோம்’’ என்று கூறினார். தமிழ் அமைச்சருடைய திட்டம் ஆங்கிலத்தை அறவே ஒழிப்பது; ஆங்கிலத்தின் இடத்தைத் தமிழுக்குக் கொடுப்பது; சிங்களமும் தமிழும்தான் இந்த நாட்டிலே அரசாங்கம் பயன்படுத்தும் மொழிகளாக இருக்கவேண்டும் என்பது. ஆனால், அதை நடைமுறைப்படுத்தும் அமைச்சர் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் தமிழிலே எழுதினாலும் அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்திலேதான் மொழி பெயர்ப்பு அனுப்புவோம் என்று சொல்கிறார். இதில் எது உண்மை? எது ஏற்றுக்கொள்-

எத் தக்கது. சென்ற மாதத்தில் தனிச் சிங்களத் துவீல் எனக்கு வந்த பல கடிதங்கள் என்னிடத்தில் இங்கு இருக்கின்றன.

(கெளரவ கே. பி. இரத்தினமயக்கா—அனுராதபுரம்: “யார் அனுப்பியது ? ”)

யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்தக் கடிதங்களை அமைச்சருடைய பார்வைக்கு அனுப்புகிறேன். அதை அவர் பார்த்துச் சொல்லுவார் என்று நம்புகிறேன்.

தமிழுக்கு முதலாம் எதிரி யார் ?

இங்கே இரண்டு கடிதங்கள் இருக்கின்றன. பாராருமன்ற உறுப்பினருகிய நான் எழுத்தறிவற்றவருக்குக்கப்பட்டிருக்கின்றேன். இவற்றை வாசிக்கவேண்டுமாலோ நான் யாரிடமாவது போய் வாசித்து விளங்கப்படுத்துங்கள் என்று இரக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினால் இந்நாட்டிலே மொழிச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய அமைச்சர் என்ன சொல்கின்றார்? “தமிழில் உங்களுக்கு மறுமொழி தரமாட்டோம்,” என்று சொல்கிறார்.

சுகாதார அமைச்சிலிருந்து தனிச் சிங்களத்தில் எங்களுக்குக் கடிதங்கள் வருகின்றன என்று மொழிச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துகின்றவர் என்ற முறையில் அவரிடம் நான் சொன்னேன். இந்த நாட்டிலே தமிழ் மொழிச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பை அவர் ஏற்றிருக்கிறார். அப்படியிருந்தும் அவர் “அதைப்பற்றிச் சுகாதார அமைச்சடன் பேசிக்கொள்ளுங்கள்” என்று தமிழ்முடைய கடமையைத் தட்டிக் கழித்து விட்டார். அன்று தொடக்கம் இன்று வரையும் தமிழ் மொழிக்கு எதிராக இருக்கும் ஓர் அமைச்சர் அமைச்சரவையில் இருக்கிறார்கள் — மிகவும் துக்கத்தோடு சொல்கின்றேன் — தமிழ் மொழி உரிமைக்குக் குழிதோண்டிக்கொண்டு, பல விதமான தீமைகளைச் செய்து

கொண்டிருக்கும் அமைச்சர் ஒரு வர் இருக்கிறென்றால் அவர் கௌரவ பீலிக்ஸ் ஆர். ஐ. பண்டாரநாயக்காதான் என்பதைப் பழைய கால வரலாறுகளும் காட்டுகின்றன.

தாயைப் பட்டினிபோட்டு மூலையில் முடக்குவோர்.

இன்று இந்த அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்து பன்னி ரண்டு மாதங்களாகியும், “தமிழ்மொழியில் வரும் கடிதங்களுக்கு எப்படி மறுமொழி அனுப்பவேண்டும், தமிழ் மக்களுக்கு அனுப்பும் சுற்றறிக்கைகளை எப்படி அனுப்ப வேண்டும், வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் கச்சேரி போன்ற அலுவலகங்களில் எப்படித் தமிழ் இடம் பெற வேண்டும்” என்பன போன்ற பிரச்சினைகள் இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் இதுபற்றித் தமிழ் மக்கள் எங்களைக் கேட்கின்றார்கள். “எங்களுக்குத் தனிச்சிங்களத்தில் கடிதங்கள் வருகின்றனவே,” என்று அவர்கள் கேட்கின்றார்கள். அதனால் மனம் உடைந்த நாம் உணர்ச்சியோடு பேசுகின்றோம். சிங்கள நண்பர்கள் தங்களதாய்மொழியைவ்விதம்பேர்ற்றுகின்றார்களோ அதனைப் போன்று நாமும் எங்கள் தாய்மொழியைப் போற்ற வேண்டும் என்பதைத் தாய்மொழியைப் போற்றுகின்ற ஒவ்வொரு வரும் ஏற்றுக்கொள்வர். தாயைப் பட்டினி போட்டு ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு, வேரெரு தாயைக் கொண்டு வந்து தமிழ்மையை வீட்டில் வைத்து, அந்தத் தாயைப் போற்றுகின்ற உன்மத்தர்களே இதற்கு மாறுன கருத்துக் களைக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் தாயைக் காட்டிக் கொடுக்கும் பழிகாரர்கள்.

வழக்குவையுங்கள்!

தாய்மொழியில் கருமமாற்றும் பொழுது ஒவ்வொரு நாளும் எவ்வளவோ துன்பங்கள் எங்களுக்கு ஏற்படுகின்றன. தமிழ் மக்கள் பலருடைய துயரங்களை நேரே கண்ட படியாலும், அவற்றை நாம் நேரில் அனுபவித்திருக்கின்ற படியாலும் இதுபற்றி நான் திருமதி பண்டாரநாயக்கா

அவர்களுக்குப் பலமுறை எழுதியிருக்கின்றேன். “இப்படிப் பட்ட இடர்கள் இருக்கின்றன; இவற்றை நீக்க ஒர் அமைச்சரவைப் பணிப்பையாவது அனுப்புங்கள்” என்று கேட்டிருக்கின்றேன். “நீங்கள் ஆட்சிக்கு வந்து பல மாதங்களாகியும் இந்தப் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கின்றன; முந்திய அரசாங்கம் ஆக்கிய பிரமாணங்களை நீங்கள் நடைமுறைப் படுத்தவில்லை; எனவே, இந்தப் பிரச்சினையைத் தீருங்கள்” என்று பல கடிதங்கள் எழுதி யிருக்கின்றேன். அவை அனைத்தையும் நான் இப்போது வாசித்துக்காட்டவில்லை. நான் தமிழில் எழுதியவற்றுக்கு அவர் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு அனுப்பினார். ஆனால், அவருடைய அமைச்சரவையில் இருக்கின்ற கௌரவ பீவிக்கூ ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பு அனுப்புகின்றார்; அவர் என்னை வழக்குத்தொடரும்படி சொன்னார். “கௌரவ ஊர்காவற்றுறைப் பாரா ஞமன்ற உறுப்பினருக்கு ஆங்கிலம் தெரியும். எனவே அவருக்குத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு அனுப்ப மாட்டேன்; ஆங்கிலத்தில்தான் அனுப்புவேன்; வேண்டுமானால் அவர் வழக்குத் தொடரட்டும்;” என்று அவர் பிரதிநிதிகள் சபையிற் கூறினார்

(கௌரவ கே. பி. இரத்னமைக்கா: “அது அன்பால்”)

இப்போது இடையிடையே தமிழில் அனுப்புகிறார். ஆனால், ஆங்கிலத்திலும் வருகின்றது. நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர்களுக்குக் காரச கொடுத்துத் தீர்க்கும் விடயமன்று மொழிப்பிரச்சினை. இதற்கு அரசியல் தீர்வு காண வேண்டும். வழக்கில் நாம் நம்பிக்கை வைத்திருக்கவில்லை. நான் வழக்குக்குப் போக ஆயத்தம். வழக்குக்குப் போனால் இப்போதிருக்கின்ற சட்டத்தின் படி என்னால் வெல்ல முடியும். அவ்விதம் போகும்போது நீங்கள் சட்டத்தை மாற்றிவிட்டால் என்ன செய்ய முடியும்? இதைத் தெரியாமல் அவர் எங்களோடு வாதாடுகின்றார். அவரை நாம் நம்ப மாட்டோம். “சட்டத்தைத் திருத்தவில்லை; நீங்கள் வழக்குக்குப் போங்கள்” என்று பிரதம் அமைச்சர்

சொல்வாரானால் நாம் வழக்குக்குப் போக ஆயத்தம். சட்டம் கூட எமது பக்கம்தான் இருக்கின்றது. நாங்கள் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியோடு சேர்ந்து எதையும் பெறவில்லை என்ற காரணத்தினால்தான் மூன்றரை ஆண்டுகளில் அந்த அரசாங்கத்தை விட்டு வெளியேறினோம். ஆனால், தமிழில் எழுதினால் தமிழில் கை ஒப்பத்தோடு மறுமொழி பெறும் உரிமையை நாங்கள் பெற்றிருக்கிறோம். இந்த உரிமை மிகவும் பிரதானமானது. இன்றைக்கு அந்த உரிமை இல்லை. கொளரவ பீலிக்ஸ் ஆர். ஏ. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் தெல்லியில் பேசும் போது தமிழில் எல்லா அலுவல்களையும் செய்ய முடியும் என்று குறிப்பிட்டார். திருமதி சிறிமாவோ ஆர். ஏ. பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கத்தில் முன்னர் நிதி அமைச்சராக இருந்தவர் வானேவியில் பேசும் போது, “தமிழ் மக்கள் தமிழில் எழுதினால் அவர்களுக்குத் தமிழில் மறுமொழி அனுப்புவோம்” என்று கூறினார். 1966 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழிப் பிரமாணங்களைப் பிரேரித்து அதுபற்றிப் பேசிய இன்றைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அன்றைய அரசாங்க அமைச்சர் கொளரவ சே ஆர். சயவர்தனு ‘மாத்தறைக் கச்சேரிக்குக்கூட ஒருவர் தமிழில் கடிதம் எழுதினால் அங்கிருந்து தமிழில் அவருக்கு மறுமொழி அனுப்பப்படும்’ என்று தெரிவித்தார்.

மொழிபெயர்ப்பு அடிக்காடு சின்னம்.

தமிழில் மறுமொழி பெறுவதற்கும் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பைப் பெறுவதற்கும் பெரிய வித்தியாசம் உண்டு ஓர் இரண்டாம்தரப் பிரசைக்குத்தான் மொழிபெயர்ப்பு. தமிழில் மறுமொழி பெறுவது தமிழ் மக்களின் அடிப்படை உரிமையாகும். அன்மையில் யாழ்ப்பானத்துக்குச் சென்ற பாராளுமன்ற அலுவல்கள் அமைச்சர் (கொளரவ சே. பி. இரத்னயக்கா) அங்கு என்ன சொன்னார்? எவரும் அரசாங்கத்துக்குத் தமிழில் கடிதங்கள் எழுதினால் அவர்களுக்குத் தமிழில் மறுமொழி அனுப்பப்படுமென்றும், அப்படி நிகழாவிட்டால் அத்தகைய விட-

யங்களைத் தமது கவனத்துக்குக் கொண்டுவரும்படியும் கூறி னர். தமிழில் கடிதங்களை எழுதுவோருக்குத் தமிழில் மறுமொழியோ, அல்லது தமிழ் மொழிபெயர்ப்போ அனுப்பப்படுவதில்லை. தமிழ் உனர் ச்சி இல்லாதவர்களாக, அடிமை மனப்பான்மை உள்ளவர்களாகச் சிலர் இருக்கலாம். நாங்கள் இங்கு உண்மையோடும் உனர்ச்சியோடும்தான் பேசுகின்றோம். இதனால்தான் நாங்கள் இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களை எதிர்க்கவேண்டியிருக்கின்றது.

தமிழ்மொழிப் புறக்கணிப்புக் கண்காட்சி

பத்துமர்தங்களில் தமிழ் மொழி எப்படிப் புறக்கணிக்கப் பட்டது என்பதை விளக்க ஒரு கண்காட்சியொன்றைச் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் வேலணையில் நடத்தினேன். இந்தக் கண்காட்சிக்கு மாண்பு மிகு செல்லையாகுமாரகுரியர் அவர்களையும் அழைத்திருந்தேன். விசேட விருந்தினராக மாண்புமிகு அமைச்சர் கே. பி. இரத்னையக்கா அவர்களையும் அழைத்திருந்தேன். இன்றுகூட அவர்பார்க்க விரும்பினால் அந்தக் கண்காட்சியைக் கார்ட்டநான் ஆயத்தமாகக் கீருக்கிறேன். இலகுவாகத் தீர்க்கக்கூடிய எத்தனையோ பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அவற்றையாரிடம் எடுத்துச் சொல்வது? ‘எங்களை நம்புங்கள், நம் புங்கள்’ என்று சொல்லிக் கொண்டிராமல் இந்தப் பிரச்சினையை இந்தத் தருணத்திலே தீர்க்கவேண்டும். வருங்காலமக்கள் இந்த நாட்டிலே அமைதியாக வாழ வேண்டுமானால் 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரையும் இந்த நாட்டிலே தோன்றிய தெர்ல்லைகளும் துயரங்களும் நீங்கவேண்டுமானால் - எங்களுடைய குரலுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, எங்களுடைய முறைப்பாட்டுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, எங்களுடைய துண்பங்களை உணர்ந்து இந்த அடிப்படைத் தீர்மானத்தைத் திருத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், அவசரப்பட்டு இத்தீர்மானத்தை நிறைவேற்றக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழ்மொழி உரிமை குறித்து நான் அமைச்சர் பீவிக்ஸ் ஆர். ஐ. பண்டாரநாயக்கா அவர்களுக்கும் எழு தினேன் அவர் மறுமொழி அனுப்பவில்லை. மாண்புமிகு பிரதமர், பீவிக்ஸ் ஆர். ஐ. பண்டாரநாயக்கா வோடு நீங்கள் பேசுங்கள் என்று எனக்கு எழுதினார். அதன் பின்னரும் நான் கெளரவ பீவிக்ஸ் ஆர். ஐ. பண்டாரநாயக்காவுக்கு எழுதினேன். மற்றைய அலுவல்களில் எல்லாம் எனக்கு மிக விரைவாக அவரிடமிருந்து மறு மொழி கிடைக்கிறது. ஆனால் தமிழ் மொழி பற்றி நான் எழுதிய கடிதத்துக்கு மறுமொழி எழுத அவருக்குத் துணிவு இல்லை. ஆகவே, பிரதமருக்கு நான் எழுதினேன்: “உங்கள் தலைமையிலே நானும் அவருமாகப் பேசுவோம்; எனக்கு அவரிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லை; பாரானுமள்ளத் தில் தந்த மறுமொழி செம்மையாக இல்லை” என்று, இதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் அமைச்சர் தம்முடைய கடமையைச் சரிவரச் செய்யவேண்டும். அன்றேல் அப்பணியை வேறு யாருக்கும் கொடுத்துவிடவேண்டும்.

கொழிப்பிரச்சினை விளைக்கும் கெடுதிகள்

இன்றைய சூழ்நிலையிலே, இந்த நாட்டிலே சிங்கள-தமிழ் மொழிப்பிரச்சினை ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக இருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதனை மிகவிரைவில் தீர்க்கத் தக்க முறையிலே இரண்டு சட்டங்களையும் அடிப்படையாக வைத்து நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. அதை நன்கு ஆராய்ந்தவர்கள், அதிலே ஈடுபட்டவர்கள் இதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் இருப்பதனாலே 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்றுவரை இந்த நாட்டிலே பல கலகங்கள் உண்டாகின; எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன; சதிகள் தோன்றின. ஒரு பிரதம அமைச்சர் கொலை செய்யப்பட்டார்; ஒரு புத்த பிக்கு தூக்கில் இடப்பட்டார்; ஒரு புத்த பிக்கு சுடப்பட்டார்; ஒரு புத்த பிக்குவுக்கு ஆயுள்தண்டனையாகச் சிறை வாசம் விதிக்கப்பட்டது.

(கெளரவ கே. பி இரத்னாயக்கா : “மொழி காரணம் இல்லை”)

1966 ஆம் ஆண்டு ஒரு புத்தபிக்கு கூட்டுக் கொல் லப்பட்டர், மொழி காரணமாக என்று நீங்களே சொன்னிர்கள். அவருக்கு நினைவுச் சின்னமும் எழுப்பியிருக்கிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட கலகங்களுக்கு இடமளிக்காமல் இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கவேண்டிய அரிய தருணம் வந்துவிட்டது. நீங்கள் இந்தப் பிரச்சினையை விடுவிக்க வேண்டும். அப்படி விடுவிக்காவிட்டால் இந்த அரசியலமைப்புச் சபையிலே இருப்பதாலே எந்தவிதமான பயனையும் நாங்கள் பெறப்போவதில்லை. இந்த அரசாங்கம் மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கு மேற்பட்ட பலம் உடையதாக இருக்கிறது. இவ்வளவு பலத்துடன் இருக்கும் அரசாங்கத்தால் இதைத் தீர்க்க முடியாது என்றால் வேறு எந்த அரசாங்கத்தாலும் இதைத் தீர்க்க இயலாது.

அடிப்படைத் தீர்மானத்தை மாற்றுங்கள்

இப்பொழுது நாங்கள் கொண்டுவந்துள்ள தீருத்தங்களை ஏற்க மறுத்து, உங்களுடைய தீர்மானத்தை நீறவேற்றி, இதனை மீண்டும் ஒரு பிரச்சினையாக இந்த நாட்டிலே உருவாக்கி, தமிழ் மக்கள் இந்நாட்டிலே துக்கம் உடையவர்களாக-துன்பம் உடையவர்களாக-உரிமை இழந்தவர்களாக இருக்கவிடாமல் அவர்களை நல்ல முறையிலே நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவ்விதம் நடத்தவேண்டுமானால் இந்த அடிப்படைத் தீர்மானத்தை மாற்றித்தான் அமைக்கவேண்டும். “அப்படி மாற்ற முடியவில்லை; எங்களுடைய கட்சிக்குப் பலம் காணுது” என்று நீங்கள் எண்ணினால் இந்த நாட்டு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் எல்லாரையும் அழைத்து உயர்ந்த மனப்பர்ன்மையுடன் இவ்விடயத்தைத் தீர்ப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கலாம். நீங்கள் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்தால் தமிழ் மக்களுடைய ஆதரவு உங்களுக்குக் கிடைக்கும். 1960 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் நீங்கள் பஸ்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை நடை

முறைப் படுத்துவீர்கள் என்று என்னிடத் தமிழ் மக்கள் உங்களுக்கு முழு உதவியையும் செய்து அந்தத் தேர்த விலை உங்களை வெல்லச் செய்தார்கள். இந்த நிகழ்ச் சியை மறவாமல் இப்பொழுது இந்தத் தமிழ் மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து, எங்கள் அச்சத்தை நீக்கி, எங்கள் உரிமைகளை நல்ல முறையில் தரத்தக்கதாக அடிப்படைத் தீர்மானங்களை மாற்றியமைத்து, அதற்கமைய அரசியற் சட்டத்தை வகுப்பீர்களாலும் அதன் மூலம் தமிழ் மக்களைத் திருத்திப்படுத்த முடியும். அங்காவிட்டால் அவர்களை என்றுமே நீங்கள் திருத்திப்படுத்த முடியாது.

தமிழருக்க கட்சி மட்டுமே மொழிக் கொள்கையை மாற்றவில்லை.

இன்று நாட்டிலே என்ன நடக்கிறது? நான் முன்னர்க் கூறியது போல, நீங்கள் இந்தப் பிரச்சினையை அரசியற் குதாட்டமாக்குகின்றீர்கள். காலஞ் சென்ற பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் 1944 ஆம் ஆண்டிலே இந்த நாட்டில் இரண்டுமொழிகளும் உத்தியோக மொழிகளாக இருக்க வேண்டுமென்று பேசினார். பின்னர் 1956 ஆம் ஆண்டிலே அவர் தமிழ்மையை கருத்தை மாற்றிக்கொண்ட தாகக் கூறினார். அதன் பின்னர் இடதுசாரிக் கட்சித் தலைவர்கள் 1964 ஆம் ஆண்டு வரையும் தமிழ் மொழிக்கு இந்நாட்டிலே போதிய உரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்று வாதாடினார்கள்; அதற்காகப் பல இன்னல்களைக்கூட அனுபவித்தார்கள். ஆனால், அவர்களும் தங்கள் மொழிக்கொள்கையைமாற்றி விட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். 1956 ஆம் ஆண்டிலே கௌராவ பண்டாரநாயக்கா மாற்றினார். 1964 ஆம் ஆண்டிலே இடதுசாரித் தலைவர்கள் மாற்றிக்கொண்டார்கள். இப்பொழுது, இலங்கை முழுவதும் தமிழுக்குச் சம பதவி கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் மாற்றவிட்டது. எனவே எஞ்சியிருக்கின்ற தமிழருக்க கட்சியும் தனது கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ளும் என்று நீங்கள் நினைப்பது இயல்ல.

ஆனால் தமிழரசுக்கட்சி தனது கொள்கையை என்றும் மாற்றப்போவதில்லை. தமிழரசுக்கட்சி ஒரு விடுதலை இயக்கமர்க, தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகளைப் பெற இருக்கும் ஒரு கட்சியாக இருக்கின்றபடியால். அந்த உரிமையைப் பெறும் வரையும் அது அகிம்சை முறையிற் போராடிக் கொண்டுதான் வரும். அவ்விதமே அது போராடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

அடிமைகளாக்கப்பட்டால் அயராது போராடுவோம்

எனவே, எங்கள் கொள்கையை அறிந்து, எங்கள் உள்ளங்களில் உள்ள அச்சத்தை அறிந்து, எங்கள் வேண்டுகோளைப் பொருட்படுத்தி, நீங்கள் ஒர் உடன்படிக்கைக்கு வராவிட்டால் - முன்னர் எங்களை அழைத்துப் பேசியதைப்போல அழைத்துப்பேசி, மொழி உரிமையைத் தர நீங்கள் நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் இந்நாட்டிலே அமைதி ஏற்படாது. இந்தச்சபையிலிருந்து நாங்கள் ஒத்துழைக்கவும் முடியாது. காந்தியடிகள் கூறியதைப்போல, ஒத்துழைப்பதைப் போல ஒத்துழையாமையும் ஒருவருடைய கடமை. தனக்கு அழிவுவருகின்ற பொழுது, அல்லது தனது இனம் அடிமையாக்கப்படுகின்ற பொழுது ஒவ்வொருமனிதனும் ஒத்துழையாமையைத் தனது கடமையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று காந்தியடிகள் கூறினார்கள். அந்தப் பெருந்தொண்டர் கூறிய இந்தவழிதான் எங்கள் முன் இருக்கின்றது. இந்தவழியை நாம் பின்பற்றும் முன்னர் எங்கள் வேண்டுகோள்களை-சருத்தை-அறிந்து எங்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டத்தக்க முறையில் இந்த அடிப்படைத் தீர்மானங்களை மாற்றியமைக்க வேண்டும். அப்படி மாற்றியமைக்காமல், “அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலே வேண்டிய மாற்றங்களைச் செய்வோம், அல்லது அடுத்த சட்ட மன்றத்தில் மாற்றங்களைச் செய்வோம்” என்றுகூடக் கூறினாலும் அதனை ஏற்க நாம் ஆயத்தமாக இல்லை.

மொழி பெயர்ப்பு மோசி

10 ஆம் 11 ஆம் அடிப்படைத் தீர்மானங்களிலே மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. சட்டங்கள் எல்லாம் மொழி பெயர்க்கப்படும் என்று கூறுகிறார்கள். இந்த நாட்டிலே மொழிபெயர்ப்பு எப்படி இருக்கின்றதென்பது அரைகுறை மொழிபெயர்ப்புக்களை வாசிக்கும் எங்களுக்குத்தான் தெரியும். இந்நாட்டிலே மொழிபெயர்ப்பு முறையாகச் செய்யப்படுவதில்லை. தமிழ் மொழியின் நன்மை கருதி, அதனை வளம்படுத்த வேண்டிய அரசுக்கும் மொழித் திணைக்களமே வேலை பயிரை மேய்வது போலத் தமிழ்க்கொலை செய்துகொண்டிருக்கின்றது. அந்தத் திணைக்களம் எப்படிச் செயற்படுகின்றது என்பதைப் பொதுமக்கள் அனுப்பிய பல கடிதங்கள் விளக்குகின்றன. அப்படிப்பட்ட அரசக்கும் மொழித் திணைக்களத்தால், அது போன்ற நிறுவகங்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பை எப்படி நம்ப முடியும்? உதாரணத்துக்கு ஈழ நாடு என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பை வாசித்துக் காட்டுகின்றேன். இதை வசூலித்தால் தமிழ் படும்பாடு என்னவென்பதைப் பாரானாலும் இது அலுவல்கள் அமைச்சர்க்கூட அறிந்து கொள்வார். இதுவும் சட்டத்தோடு சேர்ந்த ஒரு மொழி பெயர்ப்பு. 31-11-70 ஈழ நாடு பத்திரிகையில் அதனை வாசிக்கும் போது எப்படித் தமிழைக் கொலை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியலாம். இப்பொழுது நான் 31-11-70 ஈழநாட்டிலிருந்து வாசிக்கிறேன்:

“தமிழிலே அச்சடித்த ஓர் அரசாங்க அறிவித்தல் ‘பாரம்’ ஒக்கை அன்பார் ஒருவர் நேற்றுக் கொணர்ந்து கொடுக்குப் படிக்கச் சொன்னார். அதைப் படித்ததும், தமிழர்களே இந்தத் தமிழ் வேண்டாம் என்று கூறக்கூடிய முறையில் அது இருந்தது. படியுங்கள்:

அறிவித்தல்

....., என்பவனுக்கு விரோதமாக, என்பவனுல் கவன்மேந்து ஏஜன்றருக்கு நீகொடுத்த, (உனக்கு விரோதமாகச் கொடுக்கப்பட்ட) பிடிசத்தைக் குறித்து வி சா ரண் செய்வதற்காக 19 திகதியை, நான் நியமித்திருக்கிறபடியால் அத்திகதியில் உன்னுடைய சாட்சிகளுடன் எனக்குமுன் தெரிபடும்படி நீ கேட்கப்படுகிறேன்று இதனால் உனக்கு அறிவிக்கப்படுகின்றது. பிரதான தலைமைக்காரன்.

இதைப் பற்றி ஈழநாட்டு ஆசிரியரே “ஐயாறன்” என்ற பெயரில் எழுதி இருக்கிறார்;

“எந்தத் தமிழரேர், அல்லது தமிழ்ப் பண்பு தெரிந்தவரோ இதை இப்படி மொழி பெயர்த்திருக்க முடியர்து. நீ உனக்கு, என்பவனுக்கு, என்பவனுல் என்ற சௌர்க்களை மரியாதை தெரிந்தவர் சொல்லவே மாட்டார். சிங்களத்தில் ‘‘உம்ப’’ என்று கூறுவதுபோல் பிறரைப் புண்படுத்தக் கூடிய சொல்லாகும். அதுவும் பொது மக்களின் ‘‘தாழ்மையுள்ள ஊழியனை’’ ஓர் அரசாங்க ஊழியன், தங்கள் எஜமானரான பொது மக்களைப் பற்றி இப்படிப் பட்ட சொல்லைப் பாவிப்பது, அவமதிப்பதும் மனதைப் புண்படுத்துவதுமாகும்.

இதை ஏன் எடுத்துக் கொட்டினேன், என்றால் இந்த தாட்டில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்கள்கூட செம்மையாக நடைபெறுவதீல்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காகத் தான்.

அரசியல்மப்புச் சபையிலிருந்து வெளியேறுவோம்

மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே! பாராஞ்மன்ற ஸ்ளவிலேயே வாகனங்கள் நிறுத்துவதற்கான ஒரு அறிவித்தல் ‘‘உத்தியோகத்தர்கு’’ என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்

றது. இதையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி நாங்கள் அலுத் துப்போனேம். இந்த நாட்டில் தமிழ் மொழி பெயர்ப் புக்கள் எல்லாம் முறைப்படுத்திச் செய்யப்படவில்லை. அரசு கரும மொழித் தினைக்களாம் செம்மையாகத் தனது கடமையைச் செய்யவில்லை.

வருங்காலச் சந்ததியினரும் இந்த நாட்டில் அமைதியாகவும் அன்புடனும் வாழுவேண்டும். மொழி உரிமை இழந்து இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாக வாழும் எங்கள் மக்கள் இனிமேலாவது மொழி உரிமை பெற்றுச் சிங்கள மக்களுடன் சரிதிகர் சமானமாக வாழுவேண்டும். எந்த அரசாங்கத்தையும் எங்கள் அரசாங்கம் என்று சொல்லத்தக்க நிலை தமிழ் மக்களுக்கு உருவாக வேண்டும். தமிழ் மக்கள் சிலர் இந்த அரசாங்கத்தை மக்கள் அரசாங்கம் என்று எண்ணினார்கள். இந்த மக்கள் அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுடைய பல குறைகளைத் தீர்க்கும் என்று கூறினார்கள். இந்த அரசாங்கத்தின் கதையும் ‘‘வேதாளம் பழையபடி முருக்க மரம் ஏறிய’’ கதையாகத்தான் இருக்கின்றது. ‘‘இவர்கள் எப்பொழுது போவார்கள், இனி ஒரு நல்ல அரசாங்கம் வராதா’’ என்று எண்ணும் நிலையில்தான் நாங்கள் இருக்கிறோம். இந்த அரசாங்கம் தோத மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைத்தது என்று சொல்லத்தக்க நிலை வரவேண்டும். எனவே, அடிப்படைத் தீர்மானங்களை மாற்றி இந்த நாட்டிலே தோடர்ந்து இருந்து வருகின்ற மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துத் தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் எல்லாத் துறையிலும் சரிதிகர் சமானமானவர்கள் என்று சொல்லத்தக்க நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். அதற்கு இந்தத் திருக்தப் பிரேரணைகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தால் நாங்கள் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சபையில் இருந்து ஒத்துழைக்க முடியாது என்பதைத் தெரிவித்து எனது உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

84ஆம் பக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட
“சியரட்டை” செய்தி:

A SECRET IS OUT

“The M. P. for Kayts (F. P.), Mr. V. A. Kandiah, let the cat out of the bag when he disclosed in the house of Representatives on August 30, 1962, the closely-guarded details of the secret conferences leaders of the Federal Party had with four S. L. F. P. Ministers at the residence of Mr. Felix Dias Bandaranaike at Maha Nuge Gardens to implement the B. C. Pact.

His revelation confirmed in toto the charge the U. N. P. made against the S. L. F. P. that it had agreed, in return for Federal support at the March, 1960 General Elections, to the four-point language demands of the Federal Party.

Our readers will recall that the Prime Minister as well as the Party members vehemently denied that it had agreed to grant any concession to the Federal Party on the Language issue ”

84ஆம் பக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட
இரதமர் திறிமானம் பண்டாரநாயக்காவின் பேச்சு:
SECRET AGREEMENT

“The terms of the secret agreement have now been revealed. The U. N. P. has accepted four conditions which virtually will set up a separate Tamil state, while granting the Tamils rights in the rest of the country that will not be enjoyed by non-Tamils in North and East Ceylon. This is the full content of the Federalist demand that was always resisted by earlier Governments, non-Tamil political parties and even reasonable Tamils. Indeed, the four conditions go further than setting up the “autonomous Tamil linguistic state” that the Federal Party demanded in June 1956. They go beyond nullifying the Sinhala Only Act by absolving all Tamils of the need to learn the official language. They grant

the patently communal demand of the Federal Party from its inception."

(A speech delivered at a meeting of the S. L. F. P., National Development Advisory Council on 30th November, 1965.)

இந்துப் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்ட காட்டும் (79ஆம் பக்கம் பராச்குக)

Mr. Felix R. Dias Bandaranaike, Ceylon Minister without Portfolio addressing the Indian Council of World Affairs in New Delhi recently, stated, amongst other things that: (a) Ceylon had consciously accepted Sinhala as the National Language; (b) Sinhala represented the language of 8/10ths of the population and (c) the Government had by legislation given the Tamil-speaking people the right to transact business in their own language.

Surely Mr. Bandaranaike cannot imagine that he has succeeded in fooling a Council that takes an intelligent interest in world affairs by his assertions regarding the language problem in neighbouring Ceylon. The following verifiable facts contradict him:

(i) As early as 1944 the State Council of Ceylon passed legislation to make Sinhala and Tamil the Official Languages of Ceylon. All Sinhala leaders and all political parties had up to 1956 both in and out of Parliament accepted the principle of parity of status for these two National Languages. In the year of grace 1956 the SLFP Government by a racial majority forced Sinhala as the only Official Language down the throats of the strenuously protesting Tamil-speaking people who have continued to protest ever since and are still protesting. The whole world knows of their 'Satyagraha.'

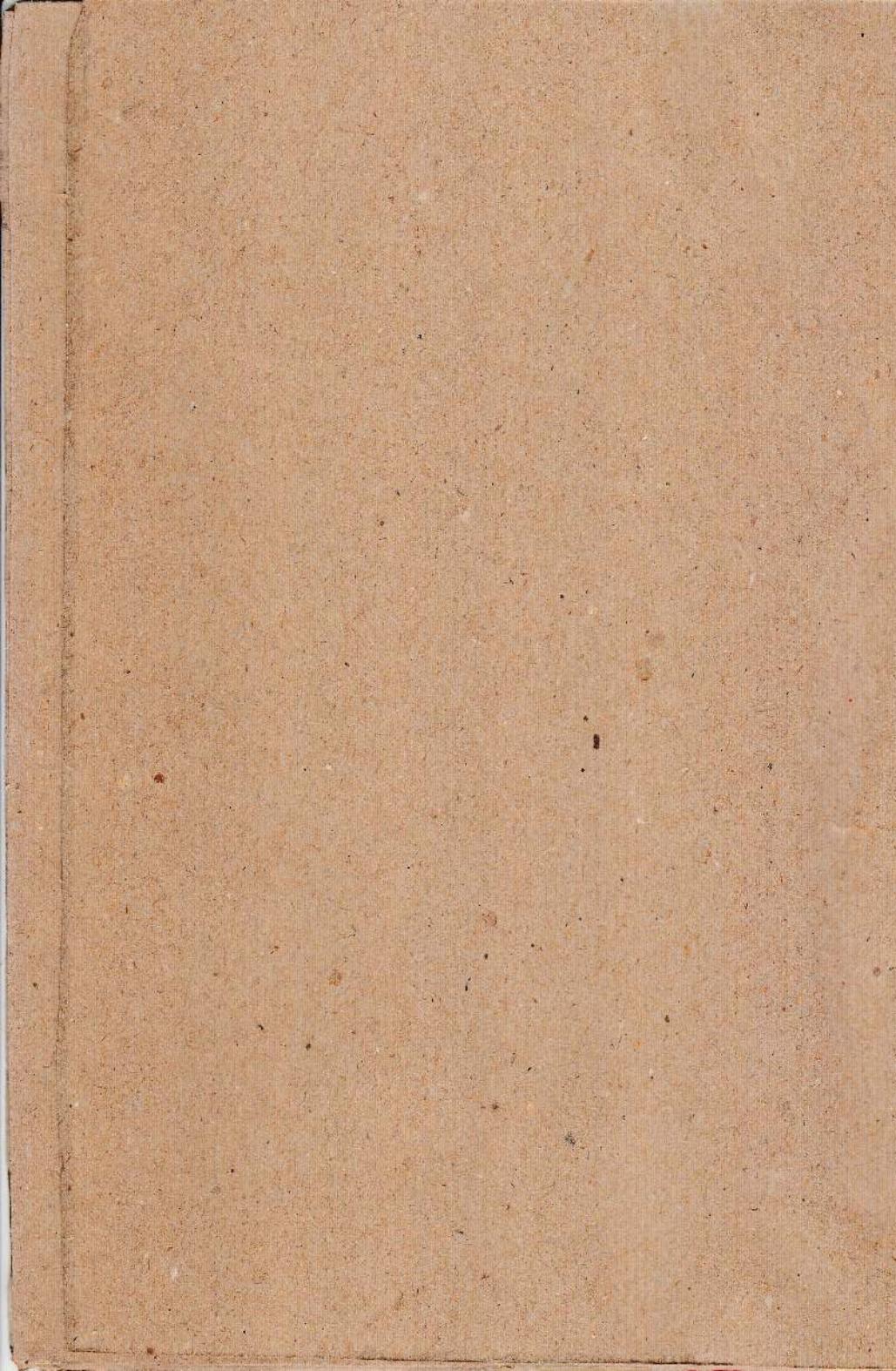
(ii) According to this Government's Census Reports, Sinhala is the language of 69 percent of the population. But, Mr. Bandaranaike would have the Council believe that it is the language of 80 per cent,

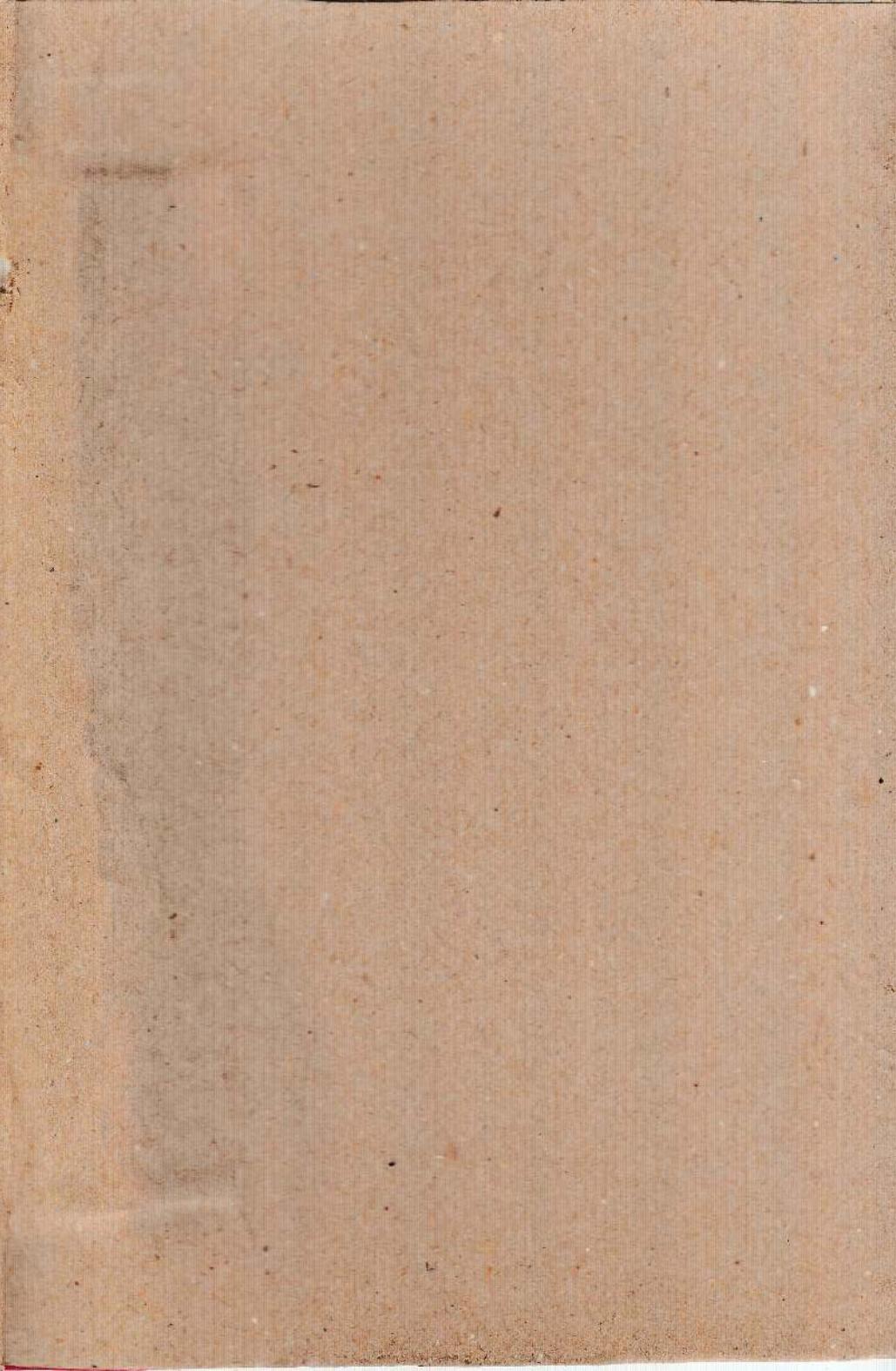
(iii) This Government's legislation has only deprived the Tamil-speaking people of their rights—the rights which they enjoyed before this 'Sinhala' Government came into power. The Official Language Act No 33 of 1956 decided briefly and categorically 'The Sinhala Language shall be the Official Language of Ceylon.'

Two years later, under a 'State of Emergency' in peace-time with the press muzzled, public opinion stifled and the members of Parliament of the Tamil-speaking people thrown into Detention Camps, the 'Tamil Language (Special Provisions) Act No 28 of 1958' was passed. But the regulations to give effect to the principles and provisions of this Act of 1958, tabled in the House of Representatives two years and two months later on 14-12-1960, have not yet come into operation as a result of the manoeuvres of Mr. Felix Bandaranaike himself and his Ministerial Colleague, Mr. Sam P.C. Fernando. It has been revealed by a prominent M. P. in a Press statement that when the regulations were tabled, he was requested by the self same Mr. Bandaranaike, then Minister of Finance, and by the Minister of Justice to summon secretly all members of Parliament who would back the withdrawal of the regulations. They met at the house of the Minister of Justice, and before they attended the dinner given by the same minister at a Chinese Cafe, thirty-five Members of Parliament were persuaded to sign a protest to the Prime Minister against the regulations requesting its withdrawal.

The present position is that the Tamil-speaking people who constitute 30 percent of the total population (or 44 percent of the Sinhala-speaking people) are unwanted, benighted strangers in their Ceylon with almost all of the "essentials not made available in Tamil."

தனி ஆட்சி

முதற் பதிப்பு — ஜூப்பாசி 1972.

அரசியல் அமைப்புச் சபையில் நிகழ்த்திய —

- * இணப்பாட்சி வேண்டும்,
- * இணப்பாட்சி இன்றேல் தனி ஆட்சி,
- * இரு சபைகள்,
- * தனிமத ஆட்சியா? சமதர்ம ஆட்சியா?
- * உயிர்ப்பிரச்சினை

எனும் ஜந்து உரைகளைக்கொண்டது.

விலை 2-00 ரூபா

கா. பெ. இரத்தினம் பா. உ. எழுதிய

பிற இனங்குச்சி நால்கள் :

அடிமைச் சாசனம்

புதிய அரசியலமைப்புத் தமிழரின் அடிமைச் சாசனம்
என்பதை விளக்குவது.

(புதுக்கிய இரண்டாம் பதிப்பு விரைவில் வெளியாகும்.)

மனப் பால்

விலை சதம் 60.

தேசிய அரசுப் பேரவையில் நிகழ்த்திய உரை.

இமயத்து உச்சியில்

கவிதைகள்.

அச்சில்.

மொத்த விற்பனையாளர்:

தமிழ்ப் பண்ணை - யாழ்ப்பாணம்.

தொலை பேசி: 7167.

ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.